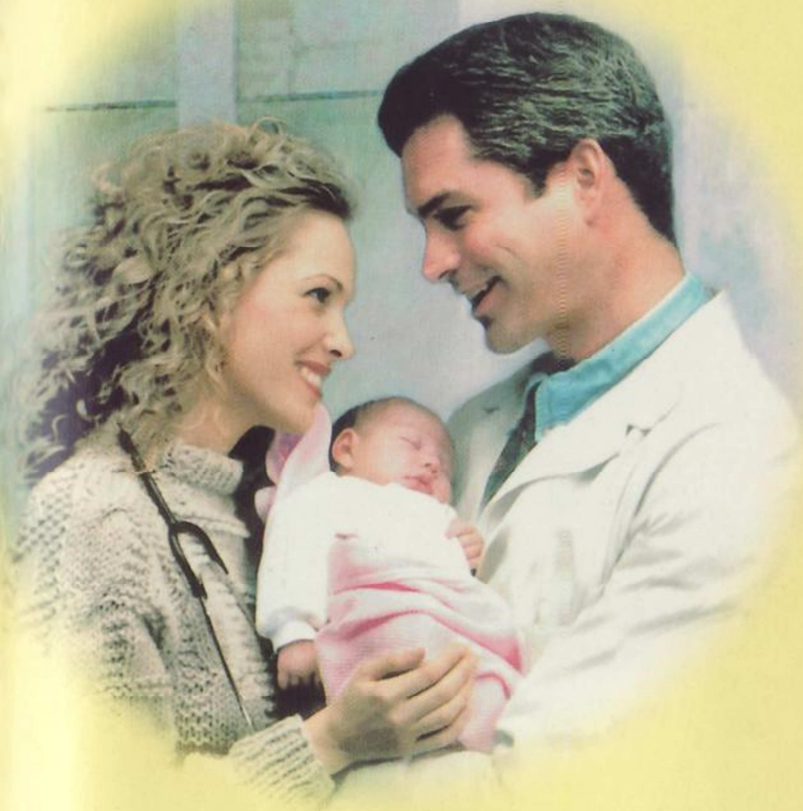

 HARLEQUIN®

29 R 03/02

Lékařská romance

Caroline Andersonová

**DOKONALÁ
MÁMA**

Caroline Andersonová

DOKONALÁ MÁMA

Název originálu:
A Mother by Nature

První vydání:
Mills & Boon, 2001

Překlad:
Jana Iučníková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2000 by Caroline Anderson
© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 2002
Tento titul vychází v edici Romance ISSN 1212-8457.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 75 Kč

ISBN 80-241-1171-3

PRVNÍ KAPITOLA

Stál u okna a spokojeně hleděl do matně osvětlené ulice. Bylo to příjemné místo. Velké domy daleko od silnice, alejí starých třešní zastíněné před zvědavýma očima.

Jejich dosud holé větve se kývaly ve větru a šeptaly o blížícím se jaru. Jeho příslib byl sotva patrný v prvních výhoncích narcisů zvedajících hlínu u zahradní zdi, ale byl tam a on si pomyslel, jak bude krásné, až stromy rozkvetou.

Zaujal ho pohyb v protějším domě. Na schodech se svítilo a on mohl vidět lidi chystající se ke spánku.

Jeho dům už byl tichý, až na kroky běžící do schodu. Zastavily se ve dveřích.

„Adame? Jdu teď ven, nevádí?“

Rezignovaně otočil hlavu za hlasem s lehkým přízvukem. „Dobře. Kdy se vrátíš?“ zeptal se, přestože tušil, že odpověď se mu nebude líbit. Nespletl se.

„Pozdě,“ odpověděla. „Jdu zase do hospody – třeba potkám nějaké nové přátele. Mám svoje klíče.“

„V pořádku. Dobrou noc, Helle.“

Domovní dveře za ní zapadly, rozezněly dům a rozdrnčely okna. Její kroky zakřúpaly na štěrku příjezdové cesty, protáhla se brankou a zmizela, pohlcená tajemnou nocí. Adam si opřel hlavu o roh okna a tiše si povzdechl.

Byl to náročný týden a on cítil únavu. Stěhování trvalo tři dny a čtyři další strávil vybalováním věcí, zatímco děti běhaly kolem a pletly se mu pod nohama a Helle pomáhala jen nepatrně. Velký edvardovský půldomek vypadal pořád prázdný, obrovské pokoje snadno pohltily jejich skrovné vlastnictví. Ale jen co bude mít čas, všechny místnosti vymaluje a koupí víc nábytku.

Byla to děsivá představa, ale není kam spěchat. Zatím si užívali nový pocit z tak velkého prostoru. Skoro tři roky zápolili o volné místo a zakopávali o hračky a nepořádek. Bylo skvělé získat najednou tolik prostoru.

Skye měla poprvé vlastní pokoj, chlapecký pokoj byl tak velký, že každý z nich mohl mít vlastní kout a Helle, jejich dánská pomocnice, dostala pokoj nahoře – obrovský pokoj se sprchou vedle

volné ložnice, ze které chtěl mít pracovnu. Tak získala soukromí a on měl vlastní prostor v hlavní ložnici v přední části domu.

Velikost jeho ložnice byla jediná nevhodná věc. Stejně jako Hellin pokoj nad ní zabírala celou šířku domu, kromě koupelny na konci, a byla nemožně velká v porovnání s ložnicí, kterou měl v minulém domě. Nějakým způsobem zdůraznila jeho samotu tak, jak to ta malá přeplněná místnůstka nikdy nedokázala.

Usedl do křesla a zavřel oči. Najednou se cítil vyčerpaně a přemýšlel, jak to zítra Helle s dětmi zvládnou. Jeho první den v novém zaměstnání. Jak to zvládne on? Pocítil lehký nával adrenalinu. Nervy?

Absurdní, řekl si. Je víc než schopný, víc než připravený na každou výzvu. Je to prostě jen tím, že stěhování na nové místo, nový dům, nová škola pro Skye a Dannyho a nová školka pro Jaze představovaly tolik změna a práce.

Všechno by bylo mnohem snazší, kdyby to se mnou někdo sdílel, pomyslel si s povzdechem. Ale tu možnost neměl. Helle byla od jejich stěhování spíš na obtíž. Už předtím byla neklidná, nešťastná a nespokojená a teď, když se přestěhovali, neustále bezcílně bloumala kolem s mobilním telefonem, a když si myslela, že ji neslyší, mluvila do něj dánsky. Volá domů? Jen bůh ví, jak vysoký bude účet za telefon, pomyslel si ponuře.

Měl pocit, že jeho pomocnice brzo odjede. Takže za ni bude muset najít náhradu a děti si budou na novou dívku muset zvyknout, zatímco on se bude snažit zvyknout si na nové místo a zařídit dům.

To by ještě nebylo tak zlé. Dům si mohli dovolit jen proto, že vypadal, jakoby o něj přestali pečovat v minulém století. Kanalizace byla stará a podezřelá, topení nespolehlivé, elektrické vedení bezpečné, ale žalostně nedostatečné. Nebyl tam ani jeden pokoj, který by nepotřeboval tapety, koberec a záclony.

Dokonce ani se svým platem specialisty si nemohl dovolit zvládnout to všechno hned a už vůbec ne někomu za to zaplatit. Neklidně se zvedl z křesla, došel do kuchyně a nalil si sklenku vína. Prohlížel si místnost a nesmírnost úkolu, který na sebe vzal, ho zavalila.

Byly to všechno drobnosti – dvířka kredence visící v bláznivém úhlu, protože horní závěs upadl, pracovní linka s propálenou dírou vedle sporáku, popraskané kachličky, rozbitá roleta klátící se na okně, jako by se mu vysmívala.

Kolik dalších věcí se rozbije? Čeho ještě si nevšiml v obsáhlé zprávě realitní kanceláře? Dobře, stavba byla nepoškozená, ale všechno, na co se podíval, potřebovalo péči. Záchod na chodbě potřeboval předělat dveře, protože narazily do mísy pokaždé, když je otevřel víc než napůl, krb v jídelně bylo třeba rozšířit – seznam byl nekonečný.

Ale to nebylo nic, co by čas nespravil. Až bude mít čas, bude to hřejivý a příjemný a nádherný rodinný dům.

Jednou.

Vrátil se do salonu a přihodil do ohně další lopatku uhlí, vložil cédéčko do přehrávače a usedl do křesla. Oči pevně zavřel před seznamem prací, které v této místnosti čekaly.

Nechtěl vidět prasklinu v rohu stropu, tapetu, která se loupala ze zdi hned pod ní, oprýskaný lak na podlaze, ošlapaný a roztřepený koberec, který prosil o výměnu.

Na to bude čas později, až se usadí. Mezitím se pokusí připravit na zítřek a nemyslet na Helle. Ta ho nejspíš probudí pozdě v noci zničená z hospody a ráno nebude schopná vstát včas, aby vypravila děti do školy. To znamená, že to bude muset udělat zase on.

Snažil se na to nemyslet. O zítřek se bude starat až přijde. Jeden den po druhém, připomněl si. S tím zvládl i poslední dva roky, od té doby, co Lyn odešla. A zvládne i příštích dvacet.

Prosím, bože...

Zatraceně, přijde pozdě. První den na novém místa a on přijde pozdě.

„Tati, nemůžu najít boty.“

„Podívej se pod kabát v jídelně, kam jsi je včera večer hodil. Jaspere, sněz snídani, prosím.“

„Nemám vložky rád.“

„Včera ti chutnaly. Danny, už jsi našel svoje boty?“ Z jídelny se ozvalo zahuhňání. Mohl to být souhlas. Nebo taky ne...

Adam si prohrábl rukama krátké tmavé vlasy a pohlédl ke stropu. Kde je Helle? Už ji volal třikrát.

„Musíme jít do školy? Nesnáším to tam. Chci zpátky do své staré školy.“

Adam pohlédl do Skyiných smutných modrých očí a zatoužil ji obejmout a utěšit. Vstala a dovolila mu, aby ji objal a pak odešla. Sociální pracovnice říkala, že to chce čas, ale už to trvalo tři roky. I když už to bylo lepší, pořád neměla citovou jistotu.

A Lynin odchod tomu ani za mák nepomohl.

„Ano, zlato, musíš tam jít,“ řekl jí něžně. „Vím, poprvé je to těžké, ale časem si zvykneš a tady, poblíž dědečka s babičkou nám bude líp. Určitě jsi ráda, že je uvidíš častěji, ne?“

Pokrčila rameny, on potlačil povzdech a došel ke schodům. „Helle?“ zakřičel a pak pomyslel na sousedy. Kruci. Dům, v němž bydleli dříve, byl aspoň oddělaný. Ale nikdo si na ně zatím nestěžoval a jejich dospívající dcery už se mu představily a nabídly na hlídání dětí.

Jestli Helle brzo nevyleze z postele, možná je přijme!

Snad po miliónté si pomyslel, jestli nezešílel, když pokračoval s adopcí i poté, co ho Lyn opustila. Možná měl děti vrátit, místo aby o ně bojoval. Možná by jim bylo lépe s někým jiným, s nějakým párem.

Danny došel na chodbu, kravatu nakřivo, rozvázané boty, vlasy mu odstávaly. Adam ho k sobě přitiskl a spolu se vrátili do kuchyně.

„Podívej – namaloval jsem ti ve škole obrázek.“

Podal Adamovi zmačkaný kus papíru. Šedé pavoučí písmo bylo téměř nečitelné, ale obsah byl zřejmý. „Mám tě rád, tati. Danny.“ Na obrázku byl dům s křivým komínem a červenými dveřmi, jako byly ty jejich. Adam polkl, aby si uvolnil hrdlo, poděkoval Dannymu a magnetem připevnil obrázek na lednici.

Skye přemlouvala Jaspera, aby snědl rozměklé vločky, zvedla hlavu a vážně na Adama pohlédla. „Jde už Helle?“ zeptala se a on zakroutil hlavou.

„Jdu ji vzbudit,“ řekl dětem. „Musím jít do práce a nechci dnes přijít pozdě.“

„Máš strach?“ zeptal se Jasper zvědavě.

„Nebud' hloupý – jistěže nemá!“ řekl Danny povýšeně.

Adam si sedl. „No, možná trochu,“ přiznal. „Ne přímo strach, ale nikdy není snadné poznat nové lidi a usadit se na novém místě. Nezáleží na tom, jestli jsi mladý nebo starý, poprvé je to vždycky těžké.“

„I pro tebe?“ zeptal se Danny ohromeně a zíral na svého hrdinu očima jako talíře.

Adam se usmál a pročísl mu krátké hnědé vlasy. „I pro mě, hochu.“

„To bude dobrý, uvidíš,“ řekla Skye vážně a jemu se znovu sevřelo hrdlo.

Ne. Ať už mu děti do života vnesly jakýkoliv chaos, bez nich si ho neuměl představit. Patřili k sobě v dobrém i ve zlém. Jsou rodina a jako všechny rodiny, i oni mají lepší a horší časy. Většinou byly dobré, ale jestli Helle brzo nevstane, měl pocit, že dnešek bude patřit k těm špatným...

Anna byla smutná. Ráno se probudila a přemýšlela, jaký to má vlastně všechno smysl. Ani o dvě hodiny později ještě neznala odpověď. Vstát, jíst, jít do práce, jít domů, jíst, jít spát, vstát... den za dnem stále stejný stereotyp.

Je snad tak nevděčná? Má střechu nad hlavou – vlastně víc než to, hezký malý domek, na který je pyšná, skvělé přátele, práci, kterou by za nic neměnila – až na dnešní ráno, kdy tam snad poprvé opravdu nechtěla jít.

Co je to s ní?

Hloupá otázka. Věděla až moc dobře, co se děje. Je sama. Je jí dvacet osm, je sama a chtěla to změnit. Toužila po svatbě a po dětech, spoustě dětí, jedno za druhým. Vlastní děti, počaté z lásky, vyrostlé z jejího těla, které by vychovávala s mužem s tmavými vlasy, něžnými očima a líným svůdným úsměvem – s mužem, kterého dosud nepotkala.

Nikdy ho nepotkám, pomyslela si frustrovaně, pokud můj život půjde takhle dál. Do té doby se moje biologické hodiny zastaví.

Ach, zatraceně.

Odsunula židli a vstala. Očima přelétla chodbu a strnula, když jí projelo poznání.

To je on. Tmavé vlasy, krátce střižené, ale přesto svůdně rozčuchané. Vyšší, ale ne příliš vysoký, široká ramena, o která se může opřít, ale která nenahánějí strach. Vypadal jako muž, na kterého se dá spolehnout.

Pozorně si ho prohlížela. Štíhlé boky, pevná brada a jemně tvarovaná ústa. Tmavé obočí, úsměv jako rtuť. Zastavil se a promluvil k nějakému dítěti, ruce hluboko v kapsách bílého pláště. Dítě se usmálo a ukázalo na ni.

Vypadal dobře, ale nebyl to jeho vzhled, čím byla jeho přítomnost tak nápadná. Je na něm ještě něco, napadlo Annu, když se vzpřímil a zamířil k ní. Něco nesmírně silného, mocného a přesto laskavého – laskavost, která se obětuje a neptá se na cenu.

Nikdy předtím ho neviděla, ale její tělo ho poznalo všemi póry.

S úsměvem k ní vykročil, jejich oči se setkaly a ona si pomyslela: „Konečně...!“

„Sestra Longová?“ zeptal se, přestože si její jméno mohl přecíst na jmenovce její košile.

„Anna,“ opravila ho. Zvedla k němu vyplašené zelené oči a on ucítil záchvěv touhy, která v něm dřímala tak dlouho, že ho to téměř šokovalo. Z pečlivého účesu jí unikl pramen temně rudých vlasů, spadl jí do tváře a on se musel ovládnout, aby jí ho nezasunul zpět za ucho. Usmála se a napřáhla štíhlou dlaň, pevnou a odhodlanou. „Vy musíte být náš nový dětský ortoped, doktor Bradbury, vidíte?“

Přikývl. „Adam,“ řekl chraplavě a odkašlal si „Adam Bradbury. Rád vás poznávám. Máte chvíli čas? Zdá se, že moje oddělení všechno zařídilo, tak jsem si řekl, že bych dnešek mohl strávit seznamováním.“

Anna se zasmála hlubokým, svůdným smíchem, který ho zaujal. „Ovšem. Pojdte do kuchyně, udělám vám kafe.“

Následoval ji a očima bezděčně studoval její útlý pás, něžnou křivku boků a ženské vlnění, když otevřela dveře a usmála se na něj těma neuvěřitelně výmluvnými očima.

Něco říkala, ale jeho žádost byla tak hlasitá, že ji přeslechl. „Promiňte?“

Zmateně se na něj usmála. „Ptala jsem se, jestli chcete čaj nebo kávu?“

„Ach, čaj, prosím,“ řekl a snažil se soustředit na něco jiného, než na její teplá, měkká ústa. „Na kávu je trochu moc brzo.“

„No, konečně někdo, kdo pije taky čaj. Všichni ostatní tu holdují kávě.“ Její úsměv znězněl, rozzářil její proměnlivé zelené oči a odhalil zlaté skvrnky v nich.

Vůbec nejsou zelené, uvědomil si, jsou modré a zlaté, fascinující a krásné. Svůdné.

Ach bože.

Vrazil ruce do kapes pláště a zkřížil je před tělem jako štít. Má s ní spolupracovat a nepotřebuje jí působit rozpaky svou pubertální reakcí!

Anna ho pozvala na prohlídku oddělení, než začne vřít voda. Ve skutečnosti vděčně unikla z malé kuchyňky, protože napětí mezi nimi bylo příliš intenzivní. Nedal najevo, že ho zajímá, ale zdálo se, že pod povrchem v něm něco vře.

„Máme jedenadvacet lůžek,“ řekla mu cestou k ortopedickému oddělení. „Šest pro naléhavé případy, šest operačních, šest ortopedických a tři samostatné nebo rodinné pokoje pro kritické nebo hlučné nebo nakažlivé pacienty. Máme taky izolaci pro kojence nebo pacienty s oslabenou imunitou, ale ten nepočítám. Je to jediný pokoj, ze kterého se nic nekrade.“

„Nekrade?“ zeptal se s pomalým úsměvem.

Anna zakroutila očima.

„No ovšem – není to přesně oddělené a děti se nám míchají mezi sebou. Lékaři pak neví, kdo má kterou postel pro které dítě.“

S pochopením se usmál a jí poskočilo srdce v hrudi. Soustřed' se, řekla si přísně.

„Pokud to jde, dáváme stejně staré děti dohromady, nejhorší jsou starší děti, které jsou tu dlouhodobě, a jistě si umíte představit, že dospívající jsou pro nás noční můra.“

„No, něco by se dalo dělat,“ zabručel. „Skutečně problematické děti byste mohli dát na chvíli do Strykerovy postele, aby ochutnali skutečnou ztrátu svobody.“

„Cože, jako když strčíte válečného zajatce do kobky? Zajímavá myšlenka...“

Zasmál se a pod ní podklesla kolena. Nejspíš je ženatý a má spoustu dětí, pokárala se našťavaně.

„Přistěhoval jste se zdaleka?“ zeptala se, když ji přemohla zvědavost.

„Asi sto padesát kilometrů. Z Oxfordu.“

„Z Oxfordu? Jak milé. Jak se vyrovnáte s venkovem jako je Audley?“ zeptala se ho se smíchem a pak její ústa bez dovolení dodala: „Nevadí to vaší ženě?“

„Mohlo by, kdybych nějakou měl, ale nemám,“ řekl Adam mírně.

„Tak to máte jistě snazší,“ odpověděla a snažila se neusmát nad tím, že je volný. Jeho další slova jí však vzala vítr z plachet.

„Vůbec ne,“ řekl jí. „Mám tři děti mladší šesti let, k tomu dánskou pomocnici a navíc jsme koupili obrovský edvardovský dům, který potřebuje kompletní opravu. Není to lehké, ale mě problémy lákají.“

S pocitem viny se zastavila před hernou. „Omlouvám se,“ řekla upřímně, „nechtěla jsem být dotěrná.“

„Nejste,“ řekl s vlídným úsměvem, který ji trochu uklidnil. „Jen jsem trochu zastrašen tím, co jsem na sebe vzal. Co vy? Jste vdaná? Svobodná, vdova, rozvedená nebo jiná?“

Anna se zasmála a pocítila úlevu. „Svobodná,“ odpověděla s lítostí.

Nikdy nezjistila, co chtěl říct, protože dveře herny se rozlétly a dítě, které z nich vyběhlo, ji málem porazilo. Natáhla ruku, aby ho zastavila a pak pohlédla do jeho nezbedných očí a potřásla hlavou.

„Nikdy se nepoučíš, Karle, vid’?“

Usmál se. „Promiňte, sestro, pospíchal jsem.“

„Všimla jsem si. To se ti stalo i před tím, že? Příliš jsi spěchal?“ Zamyšleně ho pozorovala. „S takovou ještě někoho zraníš. Buď tak hodný, sedni si a dělej něco klidného. Později půjdeš na sál a předtím bys měl být v klidu.“

„Možná by Karl mohl být náš první pokus ve Strykerově posteli?“ řekl Adam tiše.

„Dobrý nápad,“ zamumlala Anna se zamyšleným pohledem.

Karl hleděl z jednoho na druhého, nejistý o čem to mluví, ale očividně nervózní. „Co je to za postel?“ zeptal se podezíravě.

„V té ležíš jako náplň v sendviči a občas tě to obrátí. Má udržet v klidu pacienty třeba se zraněním páteře.“

„Nebo příliš aktivní chlapce,“ dodal Adam s úsměvem, který popíral jeho slova.

„Děláte si ze mě legraci,“ řekl Karl nejistě a Anna mu se smíchem prohrábla vlasy.

„Uhodl jsi. Teď buď hodný a já pak přijdu a dám ti léky.“

S úlevou odběhl a oni zamířili zpět do kuchyně. „Od té ošklivé zlomeniny je hrozně neukázněný. Nechce se mu to hojit, tak se na to podívají a nejspíš mu to sešroubují. Nevím, jestli se už přesně rozhodli.“

„Kdo to má dělat?“ zeptal se Adam.

„Robert Ryder. Už jste se s ním setkal?“

Adam potřásl hlavou. „Ne. Možná ho požádám, abych mohl přihlížet. Mohlo by to být zajímavé.“

„Určitě mu to nebude vadit, je velmi vstřícný. Dáte si teď ten čaj?“ dodala, když se vrátili na sesternu. Ale zazvonil telefon a volali, že přijíždí nový pacient – jejich častý návštěvník s dalším záchvatem astmatu. Teď už byl stabilizovaný, ale měl zůstat na pozorování.

„Vydržíte chvíli?“ zeptala se Anna, když mu případ stručně vysvětlila. „Tohle dítě potřebuju vidět, je tu skoro pořád. Nebo si nalijte sám.“

„Nechme to být. Půjdu se seznámit se zbytkem týmu a budu zase otravovat někde jinde. Možná se porozhlédnu na operačních sálech, představím se Ryderovi a zjistím, jestli budu moci přihlížet Karlově operaci.“

Anna ucítila bodnutí lítosti. „Dobře, snad příště,“ navrhla a nejradši by se nakopla. To je směšné! Stejně má moc práce, než aby s ním mohla popíjet čaj. „Užijte si to,“ dodala s úsměvem.

„Rozhodně – a díky za prohlídku. Nashle zítra.“

Anna sledovala jeho odchod a současně přemýšlela, kam uložit Tobyho Cardewa. Náhle si uvědomila, že poprvé za celé věky se těší na další den.

Smutek, který cítila ještě ráno, byl pryč a nahradilo ho rozechvělé očekávání. Adam neměl ženu a jeho děti dětskou sestru nemohly odradit. Čím víc jich je, tím lépe.

Předbíháš, uvědomila si, když pro Tobyho vybírala postel. To, že mi připadá přitažlivý a ptal se na můj stav, ještě neznamená, že z toho něco bude – a možná má nějaké hrozné zlozvyky. Proč ho žena opustila?

Možná zemřela. Třeba trpí nepřekonatelným zármutkem, navrhlo její druhé já.

Směšné, vůbec tak nevypadal. Měl jen unavené oči a jestli se nemýlí, má o ni zájem. A ona ten pohled zná. Za ta léta jich zachytila už spousty.

Příliš mnoho let, příliš mnoho omylů. A čím je starší, tím víc mužů vhodného věku už má stálé závazky. Aspoň ti, kteří za to stojí.

Možná by ho tentokrát nemusela odhánět, naopak, jeho zájem by mohl být vítaný. Bůhví, že už je na čase, pomyslela si.

„Kdo to byl?“

Anna se ohlédla na Allie Bakerovou, podřízenou sestru a svou zástupkyni, a zahrozila jí prstem.

„Máš vlastního,“ řekla přítelkyni.

Allie se usmála. „Vím, a neměnila bych za nic na světě. Jen si říkám, že ať to byl kdokoliv, je úžasný. Tak kdo to je?“

„Adam Bradbury, náš nový dětský chirurg.“

„Nevěděla jsem, že jsme měli nějakého starého.“

„Neměli,“ usmála se Anna a prohlížela formuláře na volné posteli. „Je to nové místo. Bude pracovat na růstových vadách a úrazech. Taky spolupracovat s onkology na rakovině kostí, s neurology na rozštěpech páteře a tak. Řekla bych, že je docela chytrý.“

Allie se usmála. „A líbí se ti.“

Anna se rozpačitě pousmála. „Nevím. Možná. Má tři děti a žádnou manželku.“

„Ach bože.“ Allie na ni s hrůzou pohlédla. „*Tři děti!*“ Anna pokrčila rameny. „Mám děti ráda.“

„To musíš, když s nimi celé dny pracuješ a někdy až do noci. Možná jsou to tři pubertáči a on na ně nestačí. Třeba občas žijí s jeho ženou.“

Anna se zasmála a lehce Allii odstrčila. „Jestli se mi to někdy podaří zjistit, řeknu ti to. Ale teď mám práci a ty mě zdržuješ. Vrací se k nám Toby Cardew.“

Allie zakroutila očima.

„Už zase? Co je to tentokrát?“

„Netuším. Tenhle záchvat byl docela vážný. Jeho rodiče se můžou zbláznit, aby našli příčinu. Jejich dům musí být tak čistý. Paní Cardewová ho každý den několik hodin vytírá.“

„Třeba to není v domě. Může to být ve škole nebo cestou tam, nebo dítě, vedle kterého sedí?“

„Všechno zkoušeli. Třeba na to jednoho dne přijdou – nejspíš je to tak zřejmé, že to přehlédli.“

Zaskřípění vozíku je upozornilo na nový příjem a Anna pacienta vyšla přivítat. „Nazdar mladíku,“ řekla s úsměvem a poplácala ho po ruce. „Dlouho bez nás nevydržíš, vid’? To bude určitě náš šarm a vtip, kvůli čemu se pořád vracíš.“

Chlapec se pousmál a její matka Anně věnovala zoufalý úsměv. „Mrzí mě, že tak obtěžujeme,“ omlouvala se, ale Anna její slova smetla stranou.

„Nemluvte hlouposti,“ řekla rázně. „Od toho jsme tady a známou tvář vždycky vidíme rádi. Tak, uložíme ho do postele, ne?“

Rychle Tobyho přesunuli do postele a pak ho nechali odpočívat. Allie paní Cardewové připravila kávu a Anna odešla dát léky Karlovi. Zdálo se, že netrvalo ani pět minut a chlapec byl ze sálu zpátky, paži ovázanou proti otoku a se zvednutou rukou.

Aspoň pár dní nebude pobíhat, napadlo Annu a uvažovala, jestli Adam operaci sledoval. Zítra to určitě zjistí.

Ucítila slabou vlnu vzrušení a přistihla se, jak zírá na hodinky a počítá hodiny, které zbývají, než ho znovu uvidí...

DRUHÁ KAPITOLA

Adam chtěl ráno projít pokoje, aby viděl nové pacienty, které měl odpoledne operovat. Včera večer se vrátil na lůžkové oddělení projít záznamy a pocítil hloupé zklamání, když zjistil, že Anna už odešla.

Škoda. Chtěl jí říct o své účasti na Karlově operaci a probrat s ní to, co udělali. Jen pracovně, samozřejmě. Ale dnes ji uvidí.

Trápil ho pramen vlasů, který jí padal do tváře. Zdálo se mu o něm celou noc, což bylo směšné, protože vždycky snil o tmavých vlasech rozhozených na polštáři a její byly krátké a rudé. Pravda, temně rudé, ale rozhodně rudé a příliš krátké.

Přesto uvažoval, jaké by bylo cítit je mezi prsty... Jako hedvábí. Byly to jemné, husté vlasy, v podstatě rovné, ale stáčely se a vlnily kolem perlově bledé mušle jejího ucha...

Kruci.

Sebral z podlahy v hale poštu, prošel ji a zastavil se u účtu za telefon. Bylo to vyúčtování z předchozího domu a dokonale mu vyhnalo Annu z hlavy.

Odevzdaně otevřel obálku, ale obrovská částka překonala i jeho nejdivočejší představy. Helle skutečně musela celý den trávit hovory s rodinou a přáteli v Dánsku.

Zoufale potřásl hlavou, vyběhl po schodech k jejímu pokoji a zabušil na dveře. „Helle? Okamžitě vstaň. Chci s tebou hned mluvit.“

Ozvalo se štráchání, pak se dveře otevřely a odhalily nešťastnou pomocnici s rozcuchanými vlasy a očima zamženými spánkem.

„Co se děje?“ zeptala se zmateně.

„Tohle,“ řekl Adam pevně a strčil jí účet pod nos. „Účet za telefon. Je čtyřmístný, Helle, a to není konec čtvrtletí. Chci, abys byla za pět minut dole, oblečená a s opravdu dobrým vysvětlením, jinak si sbalíš kufry a letíš domů.“

„Dobře,“ řekla utrápeně a rozplakala se. „Chci domů, nesnáším to tu.“

Jsi blázen, říkal si, když rozevřel náruč a začal ji utěšovat. Sama je sotva víc než dítě a má příliš velkou zodpovědnost. Měl s ní víc mluvit, být k ní laskavější a nemít tak velké požadavky.

„Pojď dolů,“ řekl jemněji. „Dáme si čaj a promluvíme si, než děti vstanou.“

Přikývla, popotáhla a otřela si nos rukávem noční košile. „Obleču se.“

„Dobrý nápad.“

Seběhl dolů, dal vařit vodu a pohlédl na hodinky. Bylo teprve půl sedmé a on přemýšlel, jestli už je Anna vzhůru nebo jestli pracovala od devíti do pěti, aby zaznamenala všechny příjmy a operace. Jestli pracují na směny a má ranní, bude právě na cestě tam. Jestli ne, možná ještě spí, vlasy rozhozené kolem tváře, řasy na lících, ústa zjemnělá spánkem...

„Měl bys začít žít, Bradbury,“ zabručel a postavil dva hrnky na linku, právě když Helle vešla do kuchyně.

Znepokojeně váhala ve dveřích a on jí pokynul, aby šla dál. „Posaď se, nekousnu tě. Chci jen zjistit, co se děje.“

Sedla si, ale nebyla by to ona, kdyby jen seděla. Zatím co čekala, až sekera dopadne, hrála si se solničkou a trhala na malé proužky papírový ručník, který zůstal na stole.

„Tak povídej,“ řekl Adam jemně a postavil před ni hrnek na opotřebovaný stůl. Pohlédla na něj a její oči se znovu zalily slzami.

„Jsem hrozně osamělá – stýská se mi po mámě. Myslela jsem, že se to zlepší, ale pak jsi řekl, že se stěhujeme a já se musela rozloučit se všemi přáteli a vymyslet, jak to tady zvládnout.“

Na ruku jí dopadla slza, ona ji otřela a pokračovala. „Už předtím to bylo těžké, ale Silke bydlela hned za rohem. Teď tu nikoho neznám, a když jsou děti ve škole, nemám co dělat a tak jenom sedím a brečím...“

„A tak voláš mámě.“

Utrápeně přikývla. „Mrzí mě to, Adame. Nenapadlo mě, že to bude tak drahé.“

„Je to stejná částka jako tvůj plat,“ podotkl nebezpečně.

„Ale něco jsou i tvoje hovory,“ bránila se a on pokrčil rameny.

„Něco. Asi prvních pět set liber.“

Polkla. „Můžu se podívat?“

Adam jí podal účet – několikastránkový podrobný výpis. Mlčky ho prostudovala a podala mu ho zpátky.

„Pošleš mě domů?“

„Chtěla bys? Opravdu bys chtěla? Jsi tu tak nešťastná? Nechci, abys byla nešťastná, Helle. Nikomu to nepomůže a dětem už vůbec ne.“

Přikývla a popotáhla.

„Chci domů. Bude se mi po dětech stýskat, ale jsem tu hrozně osamělá. Nebylo by to tak zlé, kdybys měl manželku, mohla bych se bavit s jinou ženou. S tebou nemůžu mluvit tak, jako se ženou.“

Nic by nebylo tak zlé, kdybych byl ženatý, pomyslel si, ani má vlastní osamělost, ale o to teď nejde. Lynin útěk je všechny poznamenal a on už to nechtěl zažít znovu.

„Zeptám se mámy,“ pokračovala Helle a nešťastně trhala další ubrousek. „Možná ten účet zaplatí.“

„Zapomeň na ten účet. Jen buď tak hodná a vydrž tu, dokud neseženu někoho jiného a já to nechám být, ano? Jen se přes den vyhni tomu zatracenému telefonu. Platí?“

Když se Helle rozplakala, pomyslel si, že ženám nikdy neporozumí. Podal jí neroztrhaný ubrousek a sledoval, jak si se skytáním otírá oči.

„Platí,“ řekla nakonec.

„Dobře. A teď, myslíš, že bys mohla včas vzbudit děti do školy?“

Přikývla.

„Hned je vzbudím.“

Adam snědl toast, dal dětem pusu a s myšlenkami na odpoledne vyrazil do práce. Musí se seznámit s lékaři, kteří mu byli v tomto oboru v Audley přiděleni.

Většina nemocnic měla jednoho nebo dva specialisty, kteří pečovali i o děti. Nebylo obvyklé mít na to zvláštního lékaře a on se na nový úkol těšil. Bylo mu jasné, že budou přijímat případy i z okolních nemocnic – Audley se stane specializovaným centrem pro dětskou ortopedii pro celý Suffolk a zlepší tak přístup k léčbě pro pacienty i jejich rodiny.

K tomu budou třeba mnohé přípravy, aby se pacienti rychleji uzdravovali. S tím on souhlasil.

Zaparkoval na parkovišti vyhrazeném pro zaměstnance, vešel do dveří a uvědomil si, že by se nejradši rozběhl k lůžkovému oddělení.

Hlupáku, pomyslel si naštvane. Nejspíš tam ještě není, a jestli ano, určitě má plno práce.

Měla. Přijímala hlášení. Adam vešel do kuchyně, postavil vodu a připravil dva hrnky čaje. Nebude čekat dlouho.

Postavil před ni hrnek a ona se vděčně napila tak rychle, že si málem spálila ústa. Čaj byl skvělý – téměř tak skvělý, jako on – a skoro stejně vítaný.

„To mi scházelo. Jak jste to věděl?“ usmála se na něj, když dopila. Adam se zasmál a nalil jí další.

„Chtěl jsem s vámi projít svůj odpolední seznam,“ řekl přes rameno, když čaj míchal. „Myslím, že některé pacienty budete znát.“

Přikývla. „Jistě. Půjdem do kanceláře?“

„Máte čas?“

Usmála se na něj. „Jedna z lepších věcí na téhle práci je, že skoro všechno můžu přesunout na někoho jiného! Tak pojďte, deset minut vám můžu věnovat. Vaše poznámky jsou tam.“

Usadila se do křesla s koleny opřenými o stůl. „Začněte s Karlem,“ vyzvala ho a snažila se soustředit na něco jiného, než jeho dlouhé nohy a nenucený způsob, jakým se opřel o její stůl.

„Karl? Aha, ten chlapec ze včerejška. Robert mě nechal pomáhat – bylo to zajímavé. Sešroubovali jsme mu to. Když jsme ruku otevřeli, zjistili jsme, že kost se vůbec nezačala hojit. Hlavní důvod byl zřejmě ten, že se vysunula ze správné polohy, takže abychom to opravili, museli jsme zlomit i loketní kost a znovu je správně srovnat. Pro jistotu jsme sešroubovali obě, mělo by to být lepší. Jak je mu teď?“

„Je trochu otřesený a klidnější než včera,“ řekla bych. Myslím, že spal celkem dobře. Bylo to náročné?“

Pokrčil rameny. „Docela. Den nebo dva ho to bude dost bolet. Podle předchozích snímků to byla ošklivá zlomenina. Nejspíš se snažil příliš brzo dělat příliš mnoho a vykroutil si kost ze správné polohy v sádře. Když jste si toho všimli, bylo už pozdě.“

„To proto, že jsme se toho uličníka snažili léčit příliš mírně,“ usmála se Anna. „Všechno zkazí, protože tak spěchá.“

„Všichni spěchají,“ povzdechl si Adam. „Moje pomocnice taky. Ráno jsem jí ukázal její účet za telefon a ona mi řekla, že chce jet

domů. Slíbil jsem jí, že na ten účet zapomenu, když vydrží, než za ni seženu náhradu.“

„A?“

Pokrčil rameny. „Řekla, že zůstane – aspoň zatím.“

Anna k němu pocítila soucit. „Bylo to tak hrozné?“

„Čtyřmístná suma.“

Spadla jí brada. Nemohla pochopit, jak někdo může mít čas provolat tolik peněz, nehledě na to, že neznala nikoho, s kým by tolik toužila mluvit.

No, tohle už možná není pravda. Představila si, jak večer vede dlouhé intimní hovory s tímhle mužem...

„Pojďme dál s vaším odpoledním seznamem,“ přistála rychle zpátky na zemi. „Koho ještě znám?“

„Dítě s vrozenou koňskou nohou? David Chisholm. Myslím, že tu byl, má asi osmnáct měsíců.“

Anna se zamyslela. „David – ano, pamatuju si ho Má za sebou už několik operací. Je to nejhorší případ, který jsem kdy viděla, ne že by jich tu bylo mnoho Myslím, že to vypadá docela dobře.“

Adam přikývl. „Ano, ale potřebuje další operaci, protože vyrostl a nohy se mu znovu stácejí.“

„Copak mu je nedali do dlah?“

Znovu přikývl. „Dali, ale nestačí to. Chci mu znovu povolit šlachy. Není to moc častá věc, takže s tím nemám moc praxe, ale člověk se pořád učí nové věci. Nikdy to bohužel nebude úplně normální. Ještě jsem nemluvil s jeho rodiči a tak ani nevím, co od nás čekají.“

„Maximum, řekla bych. Většinou to tak bývá, rodiče si myslí, že dokážeme vyřešit úplně všechno.“

„Rozhodně se budu snažit, ale jsem jen člověk,“ řekl s křivým úsměvem, ze kterého se jí zadrhlo srdce. Toužila mu říct, že člověk jí úplně stačí.

Jeden úsměv, pomyslela si naštvaně, a já se úplně vložím.

Snažila se soustředit, ale bylo to těžké. Nakonec ji vysvobodil příchod nového pacienta a tak unikla z omamné důvěrnosti své kanceláře. Zbytek dne měla spoustu práce a k večeru byla úplně uštvaná.

Když se Adam vrátil, ještě v šatech z operačního sálu, její srdce začalo znovu bláznit a ona by se nejradši nakopla.

„Ahoj,“ řekl měkkým hlubokým hlasem, který ji rozechvěl. Přinutila se nevnímat to.

„Ahoj,“ odpověděla s přátelským úsměvem. „Jak to šlo?“

„Docela dobře. Jak se má malý David?“

„Je mu špatně a zlobí. No, spíš se necítí dobře. Je s ním jeho matka, ale je znovu těhotná a tak je to pro ni dost únavné. Poslala jsem k ní sestry, aby ji vystřídaly a ona si mohla dát aspoň čaj, ale ona to odmítá.“

„Zůstane tu na noc?“

Anna přikývla. „Ano. Potřebuje si odpočinout, ale nechce ho opustit, dokud se neuklidní.“

„Můžu se podívat?“ zeptal se.

„Jistě. Tudy.“

Došli k chlapci a jeho matce. Jak Anna předpokládala, opíral se jí o rameno, fňukal a ona ho hladila po zádech a konejšila. Nepomáhalo to.

„Dobrý den, paní Chisholmová,“ řekl Adam s úsměvem a dřepł si k nim. „Jak se daří?“

„Ach, dobrý den, doktore. Jsem ráda, že jste přišel. Není to tak zlé. Jak to šlo, podařilo se vám to?“

„Šlo to dobře,“ ujistil ji. „Podařilo se mi prodloužit šlachy, takže jsme jeho nohy mohli dát do lepší pozice v sádře. Tak den nebo dva bude mrzutý, ale dáváme mu léky proti bolesti, takže ve skutečnosti netrpí. Za pár dní zjistíte, že chodí mnohem lépe. Můžu se podívat?“

Podala mu chlapce, Adam ho vzal a narovnal se s ním.

„Nazdar, mladý muži. Můžu se podívat na tvoje nohy?“ zeptal se s úsměvem. Dítě se o něj ospale opřelo a pofňukávalo. Adam ho automaticky uklidnil, než ho položil na lůžko.

Jeho pohyby jsou jisté a zkušené, napadlo Annu. Je poznat, že je otcem. Pohládl ho po hlavě, odhrnul mu vlásy z čela a rychle prohlédl chlapcovy nohy.

„Kontroluju barvu a teplotu jeho prstů a také, jestli do obvazů, které vidíte těmito otvory v sádře, neprosakuje krev z ran,“ vysvětloval. „Když tu budete, mohla byste na to dohlédnout. Možná

mu nohy za chvíli opuchnou, ale budeme ho stále sledovat, a když si vy všimnete něčeho nezvyklého, dáte nám vědět.“

„Jistě,“ přikývla.

„Teď vypadá dobře,“ pokračoval Adam a zvýšil hlas, aby přehlušil chlapcovy námitky. „Mám radost. Ale je docela ufnukaný. Možná je nespokojený, dáme mu něco na uklidnění.“

„Myslím, že se potřebuje vyspat,“ řekla paní Chisholmová, „ale když ho položím, rozpláče se, a já nechci rušit ostatní děti.“

„O ostatní děti se nestarejte,“ ujistila ji Anna rychle. „Nebude plakat dlouho. Je unavený. Usne za pár minut, pokud ho dokážete nechat plakat.“

„Cítím se kvůli tomu tak mizerně,“ řekla rozpolceně.

„Snad byste se mohla jít najíst a nechat ho chvíli o samotě,“ navrhl Adam. „Možná zjistíte, že když tu nebudete, přestane ho to bavit – nebude důvod, aby byl vzhůru.“ Úsměv vzal jeho návrhu ostří a ona unaveně přikývla.

„Toužím si natáhnout nohy a vraždila bych kvůli šálku čaje a něčemu k jídlu. Chtěla jsem počkat, než dorazí můj manžel, aby tu David nebyl sám. Jste si jistý, že bude v pořádku?“

„Jistěže,“ ujistila ji Anna pevně. „Budeme na něj dávat pozor. Jestli se za chvíli neuklidní, pošlu někoho, kdo ho bude chovat, než se vrátíte. Ale musíte myslet i na sebe a to další dítě.“

Znovu přikývla. „Tak dobře. Díky.“

Sledovali její odchod a ještě před tím, než vyšla z pokoje, David přestal fňukat a začal konečně usínat.

„Konečně klid,“ řekla Anna s tichým smíchem a opatrně chlapce přikryla. „Teď už bude v pořádku. Chcete mu přesto něco dát?“

Adam zavrtěl hlavou. „Ne, pokud to není třeba. Předepíšu mu něco, kdyby se v noci probudil a měl bolesti. Co máte teď v plánu? Máte čas projít se mnou ty ostatní případy?“

Anna pohlédla na hodiny na stěně a zasténala. „Vlastně ne. Už je čas jít domů a já jsem ještě neskončila. Potřebujete, abych šla s vámi zkontrolovat ostatní pacienty?“

„Nevadilo by mi to, ale není to nutné. Myslím, že stejně budou všichni spát. Jsou tu jejich rodiče?“

„Ano, všichni. Jistě vás rádi uvidí a budou se ptát na operace.“

Přikývl, s pohledem na hodinky stiskl rty a pak pokrčil rameny. „Půjdu je najít. Nemusíte se mnou, určitě trefím.“

„Ukážu vám, kteří to jsou, a nechám to na vás. Musím jít předat službu Allie. Tyhle dvě postele,“ ukázala mu, „a tam ta v rohu. Zavolejte, když budete potřebovat pomoc. Allie vám pomůže.“

„Díky, nashle zítra.“

Jeho úsměv ji zahřál. Neochotně se soustředila na ostatní úkoly, předala službu a jen s několikařým ohlédnutím odešla domů.

Doma se převlékla do džínů a pohodlného svetru a s čajem a nohama nahoře se usadila k televizním zprávám. Ale nevěnovala jim pozornost. Zprávy nemohly soutěžit se svůdným úsměvem a kouřově zelenýma očima, které ji pronásledovaly v každém okamžiku.

Co je na něm tak zvláštního? Za ty roky už poznala několik mužů, většinou velmi příjemných a hezkých. Ale nechtěla někoho hezkého a příjemného. Toužila po někom, kdo rozezpívá její krev, obrátí jí srdce na ruby a způsobí, že roztaje jako sních.

Pravda, všichni nebyli milí. Byl tu Jim – okouzluující a naprosto nespolehlivý. Tehdy se spálila a od té doby byla mnohem opatrnější. Ne že by někdy byla promiskuitní, ale zdá se, že po dvou schůzkách si každý myslel, že s ní půjde do postele.

„Stává se z tebe zoufalá stará panna,“ řekla si znechuceně. „Jeden úsměv od trochu přijatelného muže a už na něj čekáš s vyplazeným jazykem. To je vážně smutné.“

Odložila hrnek, vstala a šla do kuchyně. V lednici nebylo nic zajímavého a mrazák na tom byl ještě hůř. „To je skvělé,“ řekla znechuceně. „Budu muset jít nakupovat. Úžasně.“

Zabouchla dveře mrazáku, nazula si staré botasky a oblékla chatrný, ale oblíbený kabát. Nejde na návštěvu, tak se nemusí strojit.

Dojela k nejbližšímu supermarketu, vzala vozík a vyrazila kolem regálů. Nic ji nezaujalo, aspoň nic zdravého. Pohlédla do vozíku vedle, jestli ostatní jedí něco zajímavějšího, než to, co koupila ona a povzddechla si.

Rybí prsty, hranolky do trouby, mražená zelenina, kuřecí stehna, rýže – ale aspoň ve vozíku něco bylo.

Tři bochníky chleba, tuňák, šunka a suroviny na salát, sušenky – vážně spousta vhodného jídla, napadlo ji. Budou to zaměstnaní lidé, nejspíš nějaká pracující matka. Ubohá žena...

„Anno?“

Vyděšeně vzhlédla a uviděla Adama, který na ni zvědavě hleděl.

„Ahoj,“ řekla slabě.

„Ahoj. Myslel jsem, že jste to vy. Je něco v nepořádku s mým nákupem?“

„S vaším... Ne, ovšem že ne! Netušila jsem, že je váš. Jen jsem hledala inspiraci.“

Ironicky se zasmál. „Na to byste se měla vykašlat, kupuju to, co budou jíst děti, což někdy vypadá jako naprostý guláš. Normálně to dělá pomocnice, ale má dnes volno, takže je příprava večeře na mně.“

„Nevypadá to tak zle. Aspoň jste vzal nízkotučné varianty.“

„Pořád ten pečlivý otec,“ řekl s prchavým úsměvem. „Což mi připomíná, že vyvádějí v sousední uličce. Musím jít.“

Zmizel za rohem regálu, a protože zvědavost je lidská, Anna vyrazila za ním. Brzo je našla.

Adam odtáhl chlapce od vystaveného chleba, omluvně se usmál na prodavače a jednou rukou hodil balíček do vozíku, zatímco druhou si přitáhl protestujícího chlapce k sobě.

„Ne, když se neumíš chovat, zůstaneš se mnou, abych na tebe mohl dohlížet.“

„Dám na něj pozor,“ slíbila holčička a Adam chlapce pustil.

„Zůstaň u mě,“ řekla mu přísně, on přikývl a vsunul ruku do její.

Starší sestra, pomyslela si Anna s něžným úsměvem.

„Tati, navečeříme se tu?“

To bude prostřední, napadlo Annu při pohledu na zářící tvářičku, která k němu oddaně vzhlížela. Nádherná rodina. Hrdlo se jí sevřelo a chystala se zajet za roh a vzpamatovat se. Vtom se Adam obrátil a uviděl ji.

„Ano, jistě,“ odpověděl a usmál se na ni. Anna skryla pobavený úsměv. „To jsou mé děti,“ řekl a ukázal na ně. „Skye, Danny, Jaspere, tohle je slečna Longová, moje spolupracovnice.“

„Anna,“ opravila ho a usmála se na děti. „Ahoj. Dohlížíte, aby koupil všechny správné věci?“

„Ne, oni se starají, abych koupil všechny ty špatné,“ řekl se smíchem.

„Budeme tu večeřet,“ řekl jí Danny. „Děláte to někdy taky?“

„Občas,“ odpověděla a zatoužila, aby ji Adam pozval. Nemusel, Danny to udělal za něj.

„Můžete jít na večeři s námi – vid', že může, tati?“ Otočil hlavu, zaklonil se a málem padl do chleba.

Adam se natáhl, zachytil ho a bezmocně pohlédl na Annu. „Jestli chcete, jste zvána, pokud to vydržíte. Jestli prosadí svou, budou to nejspíš vajíčka, fazole a hranolky.“

„To zní dobře,“ řekla s oslnivým úsměvem. „Pokud to myslíte vážně.“

„Ovšemže ano,“ jeho oči zjihly. „Jste vítaná. Už jste skončila?“

„Ano,“ zalhala. K čertu s nakupováním, zbytek koupí jindy. Tohle je mnohem zajímavější.

Prošli pokladnou, zařadili se do fronty a celou dobu, co si vybírali, i většinu jídla Danny povídal. Bylo to sladké, upřímné dítě s rozcuchanými vlasy stejně tmavými, jako měl jeho otec, a upřímnýma modrýma očima, které ji vzaly za srdce.

Jasper byl podobný – menší a tišší a visel na každém slově své sestry.

A Skye byla jiná. Měla jemné lesklé hnědé vlasy, ne tak tmavé jako ostatní, a stejně pronikavé modré oči, ale tam podobnost končila.

V jejím pohledu byla nedůvěra. To je ten rozdíl, napadlo Annu. Skye se držela zpátky, promluvila jen občas, většinou k Jazzovi, a k Anně byla chladně zdvořilá.

To je v pořádku. Nepotřebuje okamžitou důvěru všech dětí na světě, ale cítila, že Adama její zdrženlivost ranila.

Nastala jen jediná trapná chvíle, kdy přemýšlela, jestli by tu vážně měla být. Skye pohlédla na Adama a zeptala se tiše: „Anna je tvá přítelkyně?“

Chvíli vypadal vyplašeně a pak zakroutil hlavou. „Ne. Pracujeme spolu. Ona je sestřička.“

Skye na ni zamyšleně pohlédla a pak se beze slova vrátila k jídlu. Anna se zamyslela. Z jejího hlasu se zdálo, že přítelkyně je něco, co by podle ní Adam neměl mít. Protože se cítí ohrožená? Žárlí? Nebo má každou chvíli nějakou a Skye se to nelíbí?

Stůl byl plný a Anna si víc než jindy uvědomovala Adamovy dlouhé nohy, které se dotkly jejích pokaždé, když se pohnul. Konečně děti dojedly a on na ni pohlédl přes hromadu špinavých talířů a hrnků a nejistě se usmál.

„Musíme domů. Máme ve vozíku mražené jídlo – vlastně měli jsme. Řekl bych, že teď už to všechno roztálo.“

Přikývla a pocítila hloupé zklamání. Jistěže musí jít, Jasper zíval, Skye se nudila a byla nesvá a celý večer tu sedět nemůžou. Zářivě se usmála.

„Jo, radši byste měli jít domů. Díky za pozvání, bylo to hezké.“

Nevěřicně se zasmál. „Jste příliš zdvořilá. Tak děti zvedněte se.“

Následovala ho z obchodu a děti se za ním unaveně vlekly. Jasper se pořád chtěl na něco podívat a od malé rakety přede dveřmi, která slibovala vynést ho k hvězdám, ho museli odtáhnout.

„Chci tam jít!“ fňukal Jasper. Adam ho vzal do náruče a rozhodně zamířil pryč.

„Až příště, teď už je pozdě. Všechno nemůžeme stihnout za jeden večer.“

„Nechci všechno, chci na tu raketu!“

„Jaspere, táta řekl, že ne,“ řekla mu Skye pevně a náрек se změnil v nešťastné fňukání. Zastavili se na kraji parkoviště a Adam se s předstíraným zoufalstvím obrátil k Anně.

„Uvidíme se zítra,“ řekla a on přikývl. Chvíli váhal a pak náhle promluvil. „Můžete se stavit na kafe, pokud přežijete ten zmatek, než se uloží a dům, který potřebuje uklidit a vymalovat od půdy až po sklep.“

Zvolna se usmála. Vydrží všechno, pokud to znamená strávit čas s ním a s jeho rodinou a lépe je poznat. „Myslím, že to zvládnou,“ odpověděla tiše.

„Jedte za mnou,“ řekl jí.

Ach jistě, pomyslela si. Pojedu za tebou. Když budeš chtít, půjdu za tebou až na konec světa. Stačí jediné slovo.

Pak zahlédla výraz Skyeiny tváře a přemýšlela, proč je holčička z její přítomnosti tak nešťastná. Musí zjistit víc a teď je možná ta správná chvíle.

TŘETÍ KAPITOLA

„Je to tu úžasné!“

Adam se tvářil poněkud nevěřičně, ale Anna potřásla hlavou a zasmála se. Okouzleně se rozhlížela po nádherné předsíni s vysokým stropem a naleštěným mahagonovým zábradlím. „Je to opravdu nádherné – bude to tu tak krásné. Je to prostě – já nevím, to *pravé*.“

„To jsem cítil i já. Proto jsem ho koupil,“ usmál se Adam, ale pak zvážněl. „Ale musím zdůraznit, že to opravdu teprve bude. Až a jestli na to budu mít čas a peníze – nemluvě o energii. Tak, děti, nahoru a nachystejte se ke spaní. Budu tam za pět minut.“ Rozběhly se nahoru, Adam vzal z podlahy několik nákupních tašek a zamířil do kuchyně. Anna zvedla další a vydala se za ním.

„Dokážete to – nebuďte tak skeptický. Jste tu sotva pár dní, většina lidí by ještě ani nevybalila!“

„Ani já ještě úplně nevybalil. Jídelna je plná krabic, ale jsou to hlavně knihy, pro které ještě nemám police. Na jídelně navíc stejně nezáleží, nejíme tam.“

„To se styďte,“ popíchla ho Anna, pak naklonila hlavu na stranu. „Můžu vám pomoci?“

„Prosím, dejte vařit vodu. Jen uložím mražené jídlo a zkontroluju děti. Pak si v klidu sedneme.“

Rozhlédla se po kuchyni. Byla hezká, ale chtělo to kus práce. Dům, aspoň to, co z něj zatím viděla, byl zmodernizován nejspíš v padesátých letech a rozhodně potřeboval opravit, ale skýtal ohromné možnosti. Zatoužila zjistit, jak vypadá zbytek.

„Tak co voda?“

„Ještě nevaří,“ odpověděla. „Můžete mě tu provést.“

„Ach, bože,“ zasténal a ve zjevných rozpacích obrátil oči v sloup. „Je tu hrozný nepořádek a Hellin pokoj je nejhorší.“

„Nedívám se na nepořádek, vidím dům a jeho možnosti,“ naléhala, protože toužila uspokojit svou zvědavost. „Jestli vám to vážně tolik vadí, tak to řekne, ale hrozně ráda bych to tu viděla.“

Chvilí váhal a pak pokrčil rameny. „Vem to čert, tak pojďte. Ale neříkejte, že jsem vás nevaroval,“ zabručel a ona se tiše zasmála.

„Slibuju.“

„Možná mi poradíte. První na seznamu je Skyina ložnice a já nevím, co s ní.“

„Zeptejte se jí,“ odpověděla Anna opatrně. „Je to její pokoj a už je dost stará, aby mohla mít vlastní nápady.“

„Kdyby se tak o ně chtěla podělit,“ zamumlal. „Ta pojd'te, ať to máme za sebou.“

Anna ho následovala do schodů a zamířili přes odpočívadlo do Skyina pokoje. Byl přímo nad kuchyní a jeho okna vedla do zahrady. Přestože už se setmělo a halily ji stíny, Annu okouzila. Zhlédla ji už z kuchyně a toužila prozkoumat ji ve dne. Její vlastní zahrada byla malá a ona vždycky toužila po větší. Snažila se Adamovi nezávidět.

Skye seděla oblečená na posteli a kreslila do sešitu. Vzhledla a pak odvrátila oči.

„Ukazuji Anně dům,“ řekl jí Adam. „Můžeme dál?“

Pokrčila rameny.

„Omlouvám se, Skye, je to hrozná troufalost, nevadí ti to?“ zeptala se Anna opatrně.

Znovu vyhybavě pokrčila rameny a dál kreslila. Anna se rozhledla. Pokoj zoufale potřeboval péči, ale byl větší než její obývací pokoj a mnohem větší, než každá ložnice, kterou kdy měla. U jedné zdi byl malý ozdobný litinový krb, za který by jako dítě dala všechno. A vlastně i jako dospělá.

„Nádherný pokoj, je tak obrovský,“ řekla s nefalšovaným obdivem. „Moje vlastní ložnice je mnohem menší!“

„Předtím jsem měla pokoj s bratry,“ řekla Skye, kterou zjevně zaujalo, že má větší pokoj než Anna. „No, vlastně až když ona odešla. Napřed jsem měla malý pokojík, ale ten pak dostávaly pomocnice.“

Pomocnice? Bylo jich hodně? Zřejmě žádná nezůstala dlouho. Anna přemýšlela, jestli *ona* znamenalo jejich matku. Určitě. A ta někam odešla. Kam? Tímhle terénem by měla jít zvláště opatrně.

„Co bys chtěla udělat s takovým nádherným pokojem, když ho teď máš?“ zeptala se jí Anna. „Je jen tvůj, musí být bezva moct si vybrat.“

Skye pokrčila rameny.

„Nevím.“

Znovu se stáhla do sebe, jako by jí přílišná pozornost vadila. Anna se na ni usmála a vykročila pryč.

„Určitě si s vymýšlením užiješ spoustu zábavy. Vždycky mi připadlo, že to je na tom to nejlepší.“ Otočila se k Adamovi a postrčila ho ke dveřím. „Pojďme, nechme ji na pokoji. Ráda bych viděla i zbytek.“

Ukázal jí toaletu a koupelnu, které potřebovaly uklidit a nejspíš i přestavět. Až na kapající kohoutky snad ale fungují, pomyslela si Anna.

„Až budu mít čas, chtěl bych to přestavět,“ řekl jí. „Říkal jsem si, že bych mohl jeden záchod přidat i sem – připadá mi hloupé nemít ho v koupelně, a je tu spousta místa.“

„Vy se vyznáte v instalatérství?“ zeptala se s obdivem a on se zasmál.

„Já? Nezapomínejte, že jsem ortoped. Jsem dobrý s pilou i šroubovákem a taky dokážu ucpat díry v cévách.“

„No, jen doufejte, že i vaše trubky se uzdraví,“ řekla s úsměvem a on se zasmál.

„To nebude třeba. Uvidíte, že to bude dokonalé. Teď vám ukážu zbytek.“

Vzal ji do pokoje k chlapcům, kteří byli mnohem vstřícnější, než Skye. Ukázali jí své hračky, pobíhali kolem a rozhodně se nechystali do postele.

„Tvůj učitel si ráno bude stěžovat, že jsi unavený Danny,“ pohrozil mu Adam, ale chlapec si nedělal starosti. „Tak honem, oblečte si pyžama, umyjte si obličej a vyčistěte zuby,“ řekl pevněji a oni s reptáním zamířili do koupelny. Adam s Annou se vydali dokončit prohlídku domu.

„Myslím, že do Hellina pokoje bychom se neměli dívat, když tu není,“ řekl Adam zamyšleně, když se zastavil u schodů do podkroví. „Nebylo by to správné.“ Zaváhal a pak se pousmál. „Takže zbývá už jen můj.“ Otevřel dveře za sebou, vstoupil a tiše zasténal. Anna si stoupla na špičky a nahlédla mu přes rameno.

„No tak jste si neustlal postel, a co?“ řekla a postrčila ho do dveří. Ustoupil jí z cesty a nechal ji nahlédnout do pokoje. Anna zapomněla dýchat.

Pokoj byl nádherný. Vlastně ne, byl tam hrozný nepořádek. Zdi potřebovaly vymalovat, záclony byly děsivé, koberec byl na cucky a zdálo se, že každou barvu vybral někdo jiný. V duchu si pokoj představovala v jemné, krémově bílé. Bílá, ale ne bílá. Uklidňující a mírná.

Neutrální koberce, možná jutové? Šedobílé záclony, jemné a průsvitné, vlající v teplém jarním vánku. Slonovinové povlečení, příkrývka jako chmýří a Adam, který ji objímá.

Přistihla se, jak zírá na postel a představuje si je v ní spolu. Do očí jí padla zmačkaná prostěradla a odhozená příkrývka, na polštáři byl stále patrný otisk jeho hlavy. Dech se jí zadrhnul v krku a rozčileně se rozhlédla kolem.

Všimla si dalších dveří.

„Co je tam?“ zeptala se ve snaze přijít na jiné myšlenky – cokoliv kromě té postele!

„Sprcha.“

„Můžu?“

Aniž by čekala na svolení, přešla ke dveřím, otevřela je a objevila úzkou malou místnost, opotřebovanou, ale funkční. Obrátila se a narazila přímo do jeho hrudi.

Rukama objala Adamův hrudník, široké kosti a svaly, které toužila prozkoumat. Se slabým povzdechem ustoupila a spustila ruce. „Omlouvám se,“ zamumlala.

Zvedla k němu oči a setkala se s jeho temným, žhnoucím pohledem.

„Anno?“ řekl tiše.

Nikdy si nevzpomněla, kdo z nich se pohnul první, ale náhle se ocitli u sebe, její dlaně na jeho hrudi, tvář v jeho dlaních a jeho prsty ji něžně přitahovaly blíž.

Na chvíli zaváhal, pak zavřel oči, sklonil hlavu a ústy překonal zbývající vzdálenost k jejím rtům.

Žár. Tolik žáru tak pečlivě ovládaného. Jeho rty byly jemné jako pírkó, lákaly ji a slibovaly, a Anna ucítila touhu, která ji zasáhla jako přílivová vlna. Prsty sevřela jeho svetr, jako by na tom závisel její život.

Její rty se samy od sebe rozevřely a jeho jazyk s lehkým povzdechem začal zkoumat nejhlubší kouty jejích úst.

Ale to nestačilo. Anna pustila jeho svetr, objala ho rukama kolem krku a táhla ho blíž k sobě. Její tělo se k němu prohnulo, on ji objal pažemi, sevřel její zadeček a přitiskl ji ke svým stehnům.

„Anno,“ zasténal, když jeho ústa ovládla její.

Bylo to úžasné. Nevnímal nic kromě jeho pevného těla, které po ní toužilo stejně, jako ona po něm, dychtivě a zoufale.

Pak náhle bez varování zvedl hlavu a ustoupil zpět. V očích měl uštvaný výraz a jeho tvář byla napjatá.

„Děti,“ zamumlal rozechvěle a ona matně zaslechla křik chlapců a Skye, která jim domlouvala.

„Radši bys měl jít a uklidnit je,“ řekla hlasem, který nebyl tak úplně její.

Adam vrazil ruce do kapes, ustoupil, zaklonil hlavu a zhluboka se nadechl. „Omlouvám se,“ řekl ochraptěle, otočil se na patě a odešel. Nechal ji samotnou, aby se dala dohromady.

Zvolna se obrátila a pohlédla na sebe do zrcadla nad umyvadlem. Nemilosrdné světlo odhalilo její rty, lehce otláčené a naběhlé vášní, zamlžené a zmatené oči a tvář planoucí v místech, kde ji poškrábal rašícími vousy.

Rozhodně je vidět, že mě políbil, pomyslela si, a její hysterický smích se zlomil v tlumený vzlyk. Postříkala si tvář studenou vodou a otřela dosud vlhkým ručníkem. Snad z jeho sprchy? Ta myšlenka k jejímu klidu nepřispěla.

Vrátila se do ložnice, rozhlédla se kolem a náhle ji zasáhla chladná prázdnota toho místa. Byla tu postel, jednoduchá pohovka se sametovým čelem, komoda, která volala po opravě a lehké křeslo s pohozenou košili. A po stranách obloženého krbu dvě vestavěné skříně, to bylo vše.

Obrovský pokoj, ve kterém byla postel, křeslo a skříně. Žádné obrazy, lampy, župany přehozené přes postel – jen holé minimum pro osamělého muže, který se snaží o to nejlepší pro svou rodinu.

Cítila slzy, které ji hrozily oslepit, a tak se zhluboka nadechla, aby je zarazila dřív, než ze sebe udělá blázna.

Právě v tu chvíli Adam nakoukl do dveří a omluvně se na ni usmál. „Jsi v pořádku?“ zeptal se chraplavě.

Anna přikývla. „Jo, díky. Potřebuješ pomoc?“ Adam zavrtěl hlavou. „Už jsou hotoví. Jdu udělat nějakou kávu, nebo bys radši čaj?“

Usmála se. „Čaj, prosím. Hned budu dole.“

Zvláštní, co může jediný polibek znamenat. Nevěděl, co jí říct a ona odešla, jen co dopila čaj. Nepolíbil ji na dobrou noc, jen se lehce dotkl rty jejího čela – to bylo vše, čeho se odvážil ve strachu, že se přestane ovládat.

Probudila v něm démona, který řval po uspokojení a on potřeboval čas, aby ho zkontroloval, než se jí znovu odvážil dotknout.

Nikdy ji neměl zvát na kávu. V jeho stavu to bylo příliš riskantní a hloupé. Říkal si jenom o potíže.

Vyšel do svého pokoje a nestaral se o to, že Helle se ještě nevrátila a že ho nejspíš zase probudí, až přijde. Stejně nevěřil, že by dokázal usnout.

Otevřel dveře a zasáhla ho představa Anny, jak tu stojí a se slzami v očích se objímá rukama. Toužil jí slíbat ty slzy, položit ji na postel a milovat se s ní tak dlouho, až by mu usnula v náručí.

Bolestná touha ho skoro zničila. Opřel se o zeď a s nevidoucím očima zaklonil hlavu. V duchu viděl její ústa, měkká a zralá, těsně předtím, než ji políbil. Cítil tlak jejích ňader na svém těle a toužil cítit jejich plnost v dlaních, sklonit hlavu, vzít je do úst a sát její...

Obrátil se a zuřivě udeřil pěstí do stěny. Proč tady?

V tomhle pokoji, kde ho nic neodvede od myšlenek její vláčné, ochotné tělo, tisknoucí se k němu.

Zasténal, strhal ze sebe šaty, osprchoval se a vlezl do neustlané postele. Přetáhl si přikrývku přes ramena a ve snaze uniknout se zabořil do polštářů.

Nedokázal to. Vzpomínka byla příliš silná a příliš čerstvá, než aby ji jeho hladovějící tělo nechalo být.

A tak ležel, myslel na Annu a ani neustálá tělesná touha nedokázala přehlušit prázdnou bolest v jeho srdci. Náhle se velmi obával, že jen ona by tu prázdnotu mohla zaplnit.

Potřebuje ji, tolika různými způsoby, ale nedůležitější jsou děti. Musí být.

Už tisíckrát přemýšlel, jestli bylo správné nechat si je, ale jak by je po téměř roce mohl poslat pryč? Byl skoro celý Jasperův život. To dítě neznalo nikoho jiného. Danny, když byl vzhůru, se od něj nikdy nevzdálil na víc, než několik kroků. A dokonce i Skye, tak nesmírně raněná smrtí jejich matky a Lyniným útekem ho potřebuje, možná dokonce víc, než ostatní.

Minulé dva roky byly tvrdé, ale spolu to zvládli a teď se všechno začínalo zlepšovat. Musí tu být pro ně a pomoci jim.

Také má svoje potřeby, ale nemůže dovolit, aby ho odvedly od jeho cesty, aby to dětem jakkoliv ublížilo. Jsou příliš křehké a zranitelné a jsou na něm naprosto závislé.

Ale samota ho trápila, a když ho v noci probudil Hellin hlučný návrat, jeho polštář byl vlhký...

Anna přemýšlela, jestli se nemá ulít. Když vstávala dlouho a těžce o tom uvažovala, ale nakonec si povzdechla, oblékla kabát a vyrazila do práce.

Stejně Adama svým způsobem toužila vidět. Když si včera sedli do kuchyně, stále mezi nimi bylo napětí. Nepozval ji do obývacího a ona cítila, že chce, aby vypadla, takže odešla, jen co dopila čaj.

Letmo ji políbil na čelo, příliš krátce a přesto se zvláštním prodlením, jako by chtěl mnohem víc. Možná příliš mnoho.

Zaparkovala u nemocnice, svlékla si kabát, navlékla si čistou košili přes stejnokroj a připnula si jmenovku.

„Pro případ, že bych zapomněla, kdo jsem,“ žertovala často, ale dnes se tak opravdu cítila. Aspoň jí to připomene, že je Adamova kolegyně, ne jeho žena.

„Anna Bradburyová,“ zkusila říct a nejradši by vrazila hlavou do nejbližší zdi. „Nech toho,“ zavrčela na sebe, a když zvedla hlavu, zjistila, že na ni zvědavě hledí Allie.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se pochybovačně.

„Jistě. Jak se máš ty? Co tvé svatební přípravy?“

Allie se zatvářila ironicky. „Ach, myslím, že pokračují. Mark chce mít svatbu na úřadě, zatímco moje máma chce pro svoji holčičku plnou parádu – vždyť víš, jak to chodí.“

„Ano, a tvoje máma to vyhraje,“ řekla Anna suše. Snažila se nemyslet na Adama a svatbu, jakou by si vybrala ona.

Dva dny, pomyslela si divoce. Znáš ho jenom dva dny. Jak na to můžeš vůbec pomyslet?

Pak zvedla hlavu a uviděla ho, jak se k ní blíží a usmívá se na ni, jako by byla to nejlepší, co za celý týden viděl. *To je ten důvod, proč na to myslím*, řekla si.

„Ahoj,“ zamumlal, když přišel na doslech.

„Ahoj,“ odpověděla. Její hlas byl po ránu ještě ochraptělý a ona se cítila jako zamilovaný blázen. Ale přesto jí připadlo nádherné být mu zase nablízku po méně než dvanácti hodinách.

Napadlo ji, že se z toho brzo zblázní.

Allie zmizela a nechala je o samotě v prostoru, který pulzoval citovým a sexuálním napětím. Adam jí pohlédl do očí, pak s povzdechem sklopil zrak a otočil se k ní zády.

„Eh, co se týče včerejšího večera...“

A sakra. „Já vím. Byla to náhoda, nic to neznamenal, zapomeň na to – chtěl jsi říct tohle?“

Pousmál se a jeho oči změkly smíchem. „Vlastně ne. Chtěl jsem se zeptat, proč jsi utekla.“

Anna se zamračila. „Myslela jsem, že chceš, abych odešla.“

„Ne,“ potřásl hlavou. „Vlastně nevím. Nevím, co jsem chtěl.“

Ale já ano, pomyslela si. Víم přesně, co jsi chtěl, protože jsem to chtěla taky a vsadím se, že ses nevyspal o nic líp, než já.

„Mrzí mě to nedorozumění. Napravím to, jen co budu mít chvíli, ale teď musím převzít noční směnu. Uvidíme se pak.“

„Dobře, stejně mám práci. Snad si spolu později dáme čaj.“ Jeho úsměv ji zahřál u srdce a ona si ho odnášela s sebou do kanceláře. Netušila, že její tvář má stejný něžný výraz.

„Dobré ráno,“ řekla vesele. „Jak to šlo?“

Noční sestra, Angela Davisová, obrátila oči v sloup. „Dobře, pokud máš ráda chaos. Vypadáš šťastně.“

„Vážně?“ Zvláštní, pomyslela si Anna. Cítím se zmatená, ne šťastná. Vzrušená, vyděšená a zmatená současně. „Tak co se stalo?“

„Všechno možné. Karl Fisher měl bolesti a celou noc plakal. Předepsali mi pro něj silnější analgetika, ale přesto trpí. Pořád opakuje, že si myslel, že se to zlepší, a já se cítím hrozně. Ale jeho ruka vypadá dobře a motorické reakce jsou v pořádku, takže jsem si jistá, že je to jen pooperační bolest a nic horšího. Snad by se na něj měl podívat Robert Ryder nebo Adam Bradbury – nejsem si jistá, komu teď patří.“

„Ani já ne,“ souhlasila Anna. „Hned se zeptám Adama, myslím, že je někde poblíž. Ještě nějaký problém? Přijali jsme někoho nového?“

„Tobyho Cardewa – záchvat astmatu.“

„Ale ten přece sotva odešel!“ vykřikla Anna zděšeně. „Tuší někdo, co to vyvolalo?“

„Ne. Mumlali něco o strachu, zdá se, že je to jediné, co zůstalo.“

„To by mohlo být ono,“ souhlasila Anna. „Vyzkoušeli všechny obvyklé i méně obvyklé alergenů a vyloučili skoro všechno ostatní.“

„Přesně tak. Zůstala jen námaha a on byl v posteli, spánek, strach, což by bylo možné, a změny počasí, jako třeba vlhkost, ale protože byl celou dobu uvnitř, není to pravděpodobné. V každém případě je znovu tady a už je chvíli stabilizovaný, ale bylo to zlé.“

Anna přikývla. „Podívám se na něj. Je s ním jeho matka?“

„Ano, byla tu celou noc. Otec je doma s ostatními dětmi.“

„Dobře. Ještě někdo?“

„Ano, zánět slepého střeva. Osmiletý Andrew Reed, byl na sále, a když ho otevřeli, střevo bylo těsně před prasknutím. A Tim Scully, ošklivá zlomenina lokte a předloktí – spadl z horní postele. První noc, to je typické. Říkali, že byl tak vzrušený, že se nemohl dočkat, až se dostane do postele. V noci pak samozřejmě potřeboval na záchod, protože večer na to v tom rozrušení zapomněl. Zdá se, že spadl, když lezl po žebříku.“

„Operovali ho?“

„Ne, ale je připravený a volali Adama Bradburyho, aby se na něj podíval. Myslím, že ho bude dnes ráno operovat. Proto sem taky přišel.“

A ona si myslela, že je tu kvůli ní. Jak pošetilé. Ucítla obrovské zklamání a potlačila ho. On tu má práci a ona taky. Prošla zbývajících pacienty, převzala od Angely klíče a šla se podívat, jestli je Adam ještě tam.

Mluvil s rodiči Tima Scullyho, toho chlapce, který spadl z postele a tak šla zatím zkontrolovat Tobyho. Ležel podepřený v posteli v krajním pokoji a navzdory lékům stále zápasil o dech.

Nos se mu rozšiřoval s každým nádechem a vydechoval celým tělem. Anna s ním klidně provedla několik dýchacích cviků ve snaze uvolnit ho a zbavit ho hleny, který mu zjevně blokoval dýchací trakt.

Když se mu podařilo vykašlat hustý hlen, vypadal poněkud lépe. Opřel se zpátky o zvýšenou část postele, Anna kolem něj nacpala polštáře a nechala ho odpočívat. Jeho matka vypadala vyčerpaně a Anna jí stiskla ruku.

„Nedáte si šálek čaje?“ nabídla a paní Cardewová vděčně přikývla.

„Díky. Byla to další z těch nocí.“

„Chápu. Proč se nezkusíte trochu prospat? Prospělo by vám to.“

Přikývla. Anna našla Perlu, jejich laskavou sanitářku, a požádala ji, aby paní Cardewové připravila čaj. Pak vyhledala Adama, který právě odcházel.

„Ahoj. Mohl by ses ještě podívat na Karla?“ požádala ho. „Měl celou noc bolesti.“

„Jistě.“ Vrátil se a ona ho následovala. „Máš představu, co by to mohlo být?“ zeptal se.

„Pooperační bolesti. Nezjistili jsme žádné nervové ani žilní problémy, jen bolest.“

„Možná je to sádrou.“

„Měla by být v pořádku.“

Adam přikývl a zastavil se u Karlovy postele. „Nazdar, mladíku. Slyšel jsem, že ses v noci necítil dobře.“

Karl utrápeně přikývl. „Vážně to moc bolí,“ řekl nešťastně. Adam ruku opatrně prohlédl a zkontroloval prsty a reflexy.

„Cítíš tohle?“ zeptal se několikrát, jak postupoval z jednoho místa na druhé a Karl přikyvoval.

„Bolí tě kost? Nebo jenom kůže a svaly?“

„Já nevím. Prostě to bolí,“ řekl chlapec a rozplakal se.

Adam mu jemně sevřel rameno. „Dobře. Dám ti něco proti bolesti a pak bych chtěl, aby ti ruku zrentgenovali. Uvidíme, jestli najdeme příčinu. Myslím, že ti budeme muset sundat sádku a podívat se dovnitř. Možná je příliš těsná nebo ruka příliš oteklá. Mohl bys ji mít položenou na nějaké vypodložené opěrce, ale musel bys aspoň den nebo dva ležet velmi, velmi klidně. Uvidíme. Napřed zkusíme rentgen a léky.“

Vstal a naškrábal do karty předpis na lék svým směhlým, rozeklaným písmem, které už Anna znala. „Tady, můžeš mu dát tohle a zařídit ten rentgen? Asi k tomu musím něco podepsat, že?“

Jeho úsměv byl nakažlivý. „Ano,“ usmála se na něj na oplátku. „Jistě. A musíš se sem stavit na čaj.“

„Nech mi ho na později. Budu to potřebovat. Teď jdu operovat Timovu ruku. Měl by být připravený.“

„Angela říká, že je. Co budeš dělat?“

„Chci ruku otevřít a zpevnit zevnitř. S ničím menším bychom nedosáhli uspokojivých výsledků. Na tak malý pád je to dost ošklivá zlomenina. Myslím, že se mu ruka zachytila mezi postel a žebřík a on je docela robustní kluk. Ale na tom nezáleží, dokážu to dát do pořádku.“

Zatímco rovnal a šrouby spojoval ošklivě pokroucené a poškozené kosti, přistihl se, že myslí na Annu. Zdálo se, že ho ráda vidí, pokud mohl soudit z jasu v jejích očích.

Tak velké nadšení je těžké předstírat, pomyslel si, když utahoval šroub, který kost srovnal do správné pozice. Nemusel kosti spojovat dohromady, protože se úplně nepřelomila, jen ošklivě ohnula, jako mladá, ještě zelená větev. S myšlenkami na Anniny oči a měkkost jejích úst, když se na něj usmívala, srovnal chlapcův loket.

Zbytek operačního týmu klábosil o někom, koho neznal, takže je ignoroval a v klidu pracoval. Myslel na děti, na Helle a jak za ni získá náhradu.

Nebylo těžké získat náhradu, ale udržet si ji. Zdálo se, že pomocnice mají velmi krátkou trvanlivost a odchod každé z nich pro děti znamenal trauma a ztrátu.

Z citového hlediska je to pro ně neuspokojivé, ale aspoň tak zůstanou pevně připoutány k němu. A to je dobré, protože on jim nikam neodejde.

Narovnal se, otočil končetinou tam a zpátky, aby vyzkoušel její polohu, zkontroloval teplotu a barvu prstů a spokojeně ránu uzavřel. Zlomenina byla napravená a bude se rychle uzdravovat.

Víc udělat nemohl. Stáhl si roušku, s úsměvem poděkoval týmu, svlékl rukavice a spolu s čepičkou a pláštěm je hodil do koše.

Čas na čaj s Annou, pomyslel si a zamířil zpátky na lůžkové oddělení.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Přišel víkend. Až na rychlý šálek čaje, když se vrátil probrat s Timovými rodiči jeho operaci, Anna Adama celý den neviděla. Byl na ambulanci a znovu už se neobjevil.

Poslala mu tam Karlův snímek z rentgenu a on jí zpátky poslal pokyny k sejmutí sádry. Chlapcova paže měla zůstat volně na podložce až do dalšího dne. Pokud se bolest zmírní a otok splaskne, dostane pak otevřenou sádru. Zřejmě se při probouzení z narkózy udeřil rukou o lůžko. Tehdy se možná ještě ne zcela tvrdá sádra trochu ohnula a i tak nepatrný tlak mu stačil způsobit utrpení.

Jen co mu sádru sundali, vypadal mnohem spokojenější a hned usnul, důkaz, že měl těžkou noc. Tim byl stále značně omámený po operaci a Andrew Reed, kterého v noci přijali s akutním zánětem slepého střeva, se zlepšil hodinu od hodiny.

A teď je víkend a ona má nějakým zázrakem volno, které se jí nekonečně táhlo. Možnost, že by Adama znovu potkala v obchodě, byla tak malá, že nestála za úvahu. A protože nehodlala jet za ním a zvonit mu u dveří, nenapadala ji žádná jiná možnost, jak ho vidět dřív, než v pondělí.

Co jen má dělat, aby zabila čas? Nemohla se přimět k žádné z těch činností, kterým se obvykle věnovala. Nějak jí náhle připadly prázdné a zbytečné.

Myslela na to, co asi dělá Adam a jestli jsou děti rády, že ho budou mít jen pro sebe. Danny určitě, pomyslela si s jistotou, a malý Jaz asi taky, ale Skye – ta byla zvláštní, ubohá, osamělá dívenka, tak samotářská a uzavřená.

Až znepokojivě. Anna si pomyslela, že svým způsobem svého otce potřebuje víc, než ti druzí.

Znovu pocítila zvědavost. Přemýšlela o jejich matce, jeho ženě. Kdy odešla a proč? Odešla ochotně, nebo byl jejich rozvod krutý a hořký?

Miluje ji ještě? Ta myšlenka byla podivně bolestivá.

Zjistila, že vzpomíná na jeho polibek, v duchu si tu kratičkou chvíli promítala snad stokrát. Bude se opakovat? Ach bože, doufala, že ano.

Televizní program ji nezaujal a tak to konečně ve tři čtvrtě na deset vzdala, rychle se osprchovala a vlezla do postele. Sotva se hlavou dotkla polštáře, telefon vedle ní zazvonil. Zvedla se na lokti a se zábleskem naděje v srdci zvedla sluchátko.

„Prosím?“

„Anno? Tady je Adam.“

Zarazil se a ona měla pocit, že neví, co říct. Legrační bylo, že cítila totéž. Pozdravila ho a doufala, že to nezní hloupě a že její úsměv není slyšet v hlase. „Jak se máš?“ zeptala se a bezmyšlenkovitě kroutila šňůrou sluchátka.

„Dobře. Podívej, Anno, omlouvám se, že volám tak pozdě – musel jsem napřed vyslídit tvoje číslo. Doufám, že ti to nevádí.“

„Ovšem že ne.“ Tón jeho hlasu ji zneklidnil a ona se v posteli narovнала. „Adame, děje se něco?“

Povzdechl si a ona mohla téměř vidět, jak si rukou vjíždí do tmavých, hedvábných vlasů. „Ne, vlastně neděje. Jenom... Helle jela na víkend do Londýna, já musím být k zastížení kvůli pohotovosti a děti jsou u rodičů. Já jen...“

Znovu si povzdechl a pak pokračoval tichým, chraplavým hlasem. „Jen jsem s tebou chtěl mluvit. Dům je najednou hrozně prázdný a mě napadlo, no, že by bylo hezké tě vidět, ale je vážně pozdě, tak jsem si řekl, že ti zavolám.“

Znovu mu došla slova. Anna odhodila přikrývku a spustila nohy z postele. „Není pozdě,“ řekla laskavě. „Jestli chceš, můžeš přijet.“

„Už je po desáté.“

„To nevádí. Chceš přijet sem nebo mám já jet k tobě?“

„Přijdu k tobě, bude to jen správné, protože to byl můj nápad. Venku mrzne. Vezmu si s sebou vysílačku. Kde bydlíš? Jak to najdu?“

Stručně mu popsala cestu, pak si v duchu prohlédla dům a zasténala. Místo tesknění mohla uplynulé tři hodiny uklízet.

Zatraceně. Nemá čas ani vybrat si oblečení. Natáhla si džíny a čisté tričko, pak je znovu svlékla, stříkla do vzduchu obláček vůně, prošla jím a znovu se oblékla. Seběhla ze schodů a spěšně poklidila v kuchyni.

Cesta mu zabere nejvýš deset minut a ona už ztratila víc, než pět.

Zhasla hlavní světlo a rozsvítila lampy po stranách gauče, zapálila tlusté svíčky na toaletním stolku a dala vařit vodu. Může mu nabídnout jen čaj nebo kávu. Nemá doma víno, alkohol, dokonce ani pivo, ale on přijede autem, tak to stejně nebude vadit.

Zvonek u dveří se rozezněl a ona pocítila záchvěv paniky. Na vteřinu se zastavila, zhluboka vydechla a přejela rukama po džínách pro případ, že by měla vlhké dlaně. Pak s úsměvem otevřela dveře.

Vypadal skvěle. Byl rozcuchaný, límec svetru měl nakřivo, ale jeho pohled by zahanbil i olympijskou pochodeň a jeho ústa...

Vtáhla ho dovnitř, stoupla si na špičky a políbila ho.

Jen jednou, ale stačilo to. Něco, co upustil, dopadlo na zem s tichým zuchnutím a pak už byla v jeho náruči, jeho rty se tiskly k jejím a ona mohla přestat snít o jeho polibku, protože se stal skutečností. Byl dokonce skutečnější, než si myslela, že může snést.

Pak zvedl hlavu a s pokřiveným úsměvem zvedl to, co předtím upustil.

„Tady, to je pro tebe. Růžek se ohnul, ale snad to nevádí.“

Bonboniéra. Ne nějaká obyčejná, ale hříšně dekadentní likérem plněné bonbóny, každý s milióny kalorií. „Jak jsi na to prosím tě přišel?“ řekla se smíchem, pohlédla do jeho výmluvných očí a na chvíli zapomněla dýchat.

„Prostě jsem hádal,“ přiznal Adam chraplavě. „Přinesl bych víno, ale jsem autem a tak jsem si řekl, že bonboniéra bude příjemný kompromis.“

„Díky.“ Anna se vytáhla na špičky a znovu ho políbila, pak ho vzala za ruku a táhla ho do pokoje. „Sedni si, udělám ti pití. Čaj nebo kávu? Obávám se, že nic jiného nemám, pokud nechceš vodu nebo džus.“

„Dám si kávu. Pomůžu ti s ní.“

„Ne, v kuchyni je hrozný nepořádek.“

Jemně se zasmál. „Nevadí. Můj dům byl včera v naprosto nejhorším stavu.“

„Ale já se nemám čím omluvit,“ namítla.

Očividně byl stejně tvrdohlavý jako ona, protože ji otočil, položil jí ruce na ramena a postrčil ji zpátky do haly a do kuchyně.

„O čem jsi to mluvila, je tu uklizeno,“ řekl zpoza ní a jeho dech jí ovanul šíji. Náhle pocítila bláznivou touhu opřít se o něj, jen trochu, sklonit hlavu a dovolit jeho rtům vypálit jí na kůži žhavou stopu...

Jako by to přivolala, ucítila jeho rty ve vlasech, dotek lehký jako křídlo anděla a stejně tak účinný. Přivřela oči a bez hnutí stála, když ji přitiskl k sobě a ona ucítila teplo jeho těla.

Jeho rty se pohnuly níž, laskaly citlivou pokožku na její šíji, žhavě, pomalu a neuvěřitelně smyslně. Jazykem vykreslil stopu na její kůži a pak jemně vydechl a ona ucítila dotek ledu v ohni.

„Jsi nádherná,“ zamumlal a v jeho hlase zněl příslib.

Dech se jí zadrhnul v hrdle. Miluj se se mnou, pomyslela si. Nepřestávej, vezmi mě do ráje, prosím...

Odstoupil od ní na dosah ruky a nechal ji opuštěnou v moři citů tak silných, že se v nich málem utopila. „Co ta káva?“ zeptal se tiše. Teprve pak se automaticky pohnula, vzala ze skříňky dva hrnky, našla kávu, cukr a lžičky.

„Sladíš kávu?“ zeptala se a uvědomila si, že mu ji nikdy nevařila. Vlastně pro něj sotva co udělala, zná ho přesně tři dny.

Pouhé tři dny a přesto už ví, že je pro ni důležitější než kdokoliv, koho kdy potkala. Bylo to ukvapené, bláznivé a impulzivní, všechno to, před čím by ji matka varovala, ale bylo to současně správné.

Obrátila se k němu s kávou a zjistila, že na ni hledí s podivně žhavým výrazem. Vzal si od ní hrnek a postavil ho na stůl.

„Ne, nechci cukr. Chci se s tebou milovat, ale je příliš brzo,“ řekl drsně. Jeho upřímnost jí otřásla a oči se jí zalily slzami.

„Ne, není,“ řekla stejně upřímně. „Není příliš brzo, ne pro nás. Cítím se, jako bych na tebe čekala celá léta.“

Adam chvíli mlčel, pak prudce vydechl a zavřel oči. Když je znovu otevřel, jejich žár Annu pohltil. Natáhl k ní ruku a ona k němu beze slova došla, vložila svou dlaň do jeho a vedla ho nahoru do své ložnice.

Ve dveřích zaváhala. „Je tu nepořádek,“ řekla tiše a on se tlumeně zasmál.

„Vážně si myslíš, že mě to zajímá?“ Obrátil ji k sobě a ona pochopila, že vidí jenom ji. „Ach Anno,“ zašeptal a přitáhl si ji do

náruče. Ústy vyhledal její rty a něžně ji políbil. „Nepřišel jsem kvůli tomu,“ zamumlal chraplavě, „proto jsem ti nevolal...“

„Pst. Já vím, to je v pořádku.“ Zvedla ruku a konečky prstů sledovala jeho tvář. Hladila linii jeho lícni kosti, sval na jeho bradě, lehce přejela po jeho strništi a ten dotek na kůži jí připadal nesmírně smyslně. Ruka jí sklouzla zpět na jeho krk a přitáhla ho znovu k sobě. „Miluj se se mnou,“ zašeptala. „Prosím. Teď. Potřebuju tě.“

Oči mu ztmavly, s divokým zasténáním našel její ústa a zmocnil se jich. Annu zasáhl jeho žár a kolena se jí podlomila. Adam ji přitiskl k sobě, zvedl ji do náruče a něžně položil na rozestlanou postel. Pomalu, s třesoucími prsty ji svlékl a ona podle jeho drsného dechu poznala, jak je vzrušený a kolik úsilí ho stojí ovládat se.

„Jsi tak krásná,“ zašeptal rozechvěle. Sledoval jí očima, pak se jejich pohledy setkaly a hlad v jeho očích našel odezvu v jejím srdci. „Anno, potřebuju tě.“

„Já vím.“

Zvedla se na kolena, uchopila límec jeho svetru a bez průtahů mu ho přetáhla přes hlavu. Její trpělivost byla u konce a ona ho potřebovala obejmout, dotknout se ho, stát se jeho součástí. Na ničem jiném nezáleželo a na nic jiného ani nemyslela.

Svlékla ho a dech se jí zadrhl při pohledu na jeho tělo, štíhlé, svalnaté a tak připravené. Dotkla se ho třesoucíma rukama, vnímala žhavou hebkost jeho kůže, rozechvěle po něm přejela prsty a hýčkala ho svými doteky.

„Anno,“ zašeptal zdrsnělým dechem a jeho ovládání bylo na dranc. Přesně po tom toužila. Nechtěla zručnost ani obratnost, chtěla jeho. Jen jeho. Nic víc, nic méně.

„Ano,“ odpověděla a stáhla ho do své náruče...

Bezvzádná.

Tulila se k jeho boku, hlavu na jeho hrudi a koleno vklíněné mezi jeho stehny. Byli si tak blízko, jak jen mohli, naprosto vyčerpaní. Anna zvolna začínala znovu vnímat, dech se jí zklidnil a srdce začalo znovu pracovat. Cítila tlukot toho Adamova, pomalý a tak zvláštně uklidňující.

Nehýbala se, ani nemohla. Jen na něm ležela jako pohozená loutka a vnímala tlukot jeho srdce. Cítila jeho ruku na svých zádech, zvolna ji hladil a hýčkal. Spokojeně si povzdechla, on otočil hlavu a přitiskl rty na její čelo.

„Jsi v pořádku?“

„Jak se jen můžeš ptát?“ zamumlala, příliš spokojená, než aby mohla pořádně hýbat rty.

V hrudi mu zabublal tichý smích, přitáhl si ji blíž k sobě a přetáhl přes ni příkrývku. „Bylo to docela působivé, vid’?“

Něco jí vrtalo v hlavě, něco důležitého, ale nemohla přijít na to, co to je. Zavřela oči, přivinula se ještě blíž k němu a znovu si povzdechla. Biologie je chytrá věc, pomyslela si líně a pak si vzpomněla, co ji předtím trápilo.

Zatraceně.

Prstem kreslila po jeho hrudi.

„Já... ušlo mi něco, nebo jsme na něco zapomněli?“ zeptala se opatrně.

mlčel, ruka na jejích zádech se zastavila a na chvíli přestal dýchat. Pak znovu obnovil něžný pohyb na jejích zádech. „Ne, nic ti neušlo, Anno, ale to je v pořádku. Nic ode mě nemůžeš chytit.“

„Chytit?“ zopakovala zmateně. Na něco takového vůbec nemyslela.

„Poslední žena, se kterou jsem spal, byla před třemi lety moje manželka,“ přiznal se. „Nic ti nehrozí.“

Tři roky! Není divu, že na její doteky tak reagoval. A ona na jeho taky. Oba měli za sebou léta abstinence. Žádný div, že jejich milování bylo tak úžasné.

„Spíš jsem myslela na těhotenství,“ vysvětlila mu. „Neberu žádné prášky.“

Adam se znovu odmlčel, a když promluvil, jeho hlas byl prázdný a bezvýrazný.

„To není třeba. Když jsem řekl, že ti nic nehrozí, myslel jsem to v každém ohledu. Nemůžeš se mnou otěhotnět, Anno. Jsem neplodný.“

Šok ji na chvíli ochromil a pak prudce vydechla. Neplodný? Adam a neplodný? Adam, který má tři děti?

„Ale máš přece tři děti,“ řekla zmateně. „Jak to...?“

„Jsou adoptované.“

„Ach.“ Co jiného mohla říct? Zhluboka se nadechla a pak roztřeseně vydechla. „Jsi si jistý?“

„Že jsou adoptované? Rozhodně,“ řekl s neveselým smíchem v hlase.

„Ne... myslela jsem to, že nemůžeš mít děti,“ skoro to nedokázala vyslovit. V duši se jí otevřela obrovská prázdnota a ona ji nutně potřebovala zastavit dřív, než ji pohltí. Chtěla jeho dítě – *potřebuje* ho.

„Ano, jsem si jistý,“ řekl po chvíli tiše a ona slyšela bolest v jeho hlase. Odsunula svou vlastní bolest stranou a soustředila se na tu jeho. S vlastní bolestí se může vypořádat později, tohle je důležité.

„Co se stalo?“ zeptala se opatrně. „Víš to?“

„Dostal jsem příušnice, když mi bylo pětadvacet. Prodělal jsem je opravdu těžce – nikdy předtím jsem je neměl. Byli jsme navštívit sestru mé ženy. Její děti onemocněly hned potom, co jsme odešli a já to samo zřejmě dostal taky. Navíc se k tomu jako komplikace přidal zánět varlat a když jsme se za několik měsíců rozhodli založit rodinu, nic se nestalo.“

„Tak jsi šel na testy.“

„Ano. Našli velmi málo zdravých spermií. Nízká pohyblivost a tak. Lyn byla zničená. Zkoušeli jsme všechno – šílené polohy, koncentraci spermií, injekce všechno. Celé roky jsme se nemilovali, měli jsme sex pečlivě řízený – sex načasovaný tak, aby se kryl s její ovulací, abychom ani jedinou spermii nepromarnili pošetilou zábavou. A každý měsíc se opakoval neúspěch. Nemohli jsme podstoupit umělé oplodnění, protože potřebná léčba jí nedělala dobře, a to byl konec.“

Anna polkla slzy, které cítila v hrdle a které ji hrozily zadusit. „Tak jste se rozhodli pro adopci.“

„Ano. Prošli jsme všechny prověrky, všechna ta dotěrná a osobní zkoumání a krátce před schválením jsme dostali katalogy s dětmi, které nikdo nechtěl. Říkají jim *Čekající děti* a byly to stránky tragédií. Většinou jsou to sourozenci, protože ty je nejtěžší umístit. Nikdo nechce skupinu sourozenců, každý chce miminko. My sami

jsme hledali malé dítě, ale pak jsme viděli ty tři a já jsem jim úplně propadl. Věděl jsem, že jsou to oni.“

„Co si myslela Lyn?“

Pokrčil rameny. „Nevím. Tehdy souhlasila, ale nikdy nevypadala příliš nadšeně. Měl jsem jí asi víc naslouchat, když měla výhrady. Já žádné neměl a věděl jsem, že těm dětem můžeme dát dobrý domov.“

„Kolik jim bylo?“ zeptala se Anna a pokoušela se představit si tu malou ubohou rodinku.

„Skye byly tři, Dannymu necelé dva a Jaz byl ještě miminko. Jejich matka zemřela, předávkovala se drogami, a nevěděli o žádném otci. Byla to rutinní adopce bez zádrhelů – mělo to být snadné. Místo toho nás to rozdělilo. Byl jsem příliš zaujat dětmi, než abych si něčeho všiml, a když jsme adopci dokončovali, Lyn mě opustila.“

I teď, po takové době Anna v jeho hlase slyšela bolest. Nebylo, co by k tomu mohla říct, dokonce ani nemohla plně pochopit bolest, kterou jim Lyn způsobila.

„Bylo to zlé?“ zeptala se opatrně.

„Zlé?“ Adam se surově zasmál. „Dalo by se to tak říct. Odešla s mým nejlepším přítelem,“ řekl drsně. „Táhli to spolu celé měsíce. Byla s ním těhotná.“

Anna před hrůzou těch slov zavřela oči, ale stále jí vířila v hlavě.

„Ach Adame,“ objala ho a přitáhla blíž k sobě. „Je mi to tak hrozně líto.“

Pevněji ji sevřel. „To je v pořádku, dostal jsem se z toho. Se zdráhavým souhlasem sociální péče jsem dokončil adopci a teď se z toho všichni dostáváme, Danny byl více méně v pořádku, ale Jasper byl bez Lyn ztracený a Skye to zničilo.“

„To si umím představit,“ řekla Anna smutně. „Ubohá dívka.“

„Právě začala roztávat a vycházet ze sebe a teď bylo všechno zase na začátku. Snad ještě horší, protože jejich matka zemřela, zatímco Lyn se rozhodla odejít. S tím se vyrovnává mnohem hůř. Skye to nesmírně ranilo.“

„A ty? Zranilo to i tebe tak moc?“

Zvolna přikývl. „V té chvíli ano. Zranilo mě to víc, než co jiného. Chápal jsem, že dítě je pro ni důležité, říkala, že touží po dítěti. I já jsem toužil po otcovství, vidět, jak mé dítě roste v mé ženě, držet ho

v náručí. Miluju děti. Strašně jsem toužil po vlastním dítěti, ale nebylo mi dopřáno.“

Odmlčel se a klidně se nadechl. „Promiň, pořád mě to ještě bere.“

„To je v pořádku,“ utěšovala ho a její laskavé srdce ho pro něj bolelo. „Není kam spěchat, nikam nejdu.“

Myslela si, že už je to všechno, ale po chvíli Adam pokračoval.

„Nabídl jsem jí rozvod. Když jsme zjistili, že jsem neplodný, řekl jsem jí, že může odejít, jestli po tom louží. Řekla, že nechce. Absolvovali jsme program pro neplodné páry a tehdy jsem se jí znovu zeptal, ještě dřív, než jsme požádali o adopci. Odmítla. Odmítla to a přesto, když jsme děti získali a skoro celý rok s námi žily, po tom všem obrátila a řekla, že chce jít a že čeká dítě s někým jiným.“

Nemůžu jí odpustit to, co provedla těm ubohým, zranitelným dětem, a svému nejbližšímu příteli, že se toho účastnil, že mi lhal. Naslouchal mi, když jsem se mu svěřoval, předstíral soucit, a když jsem se obrátil zády, spal s mojí ženou. Málem jsem toho mizeru zabil.“

Anna mlčela. Nebylo nic, co by mohla říct, aby to neznělo ořehe nebo neupřímně.

„Omlouvám se,“ řekl po chvíli. „Nemluvím o tom příliš často a stále mě to bere.“

„Vídáš se s nimi někdy?“

„Ne. To, co udělali, jim nemůžu odpustit a bylo by pokrytecké mít s nimi něco společného. Přesto netoužím po pomstě.“ Otočil hlavu a něžně ji políbil. „Promiň, Anno. Tohle všechno je těžké a nechťel jsem tě s tím zatěžovat, ale teď už znáš celý ten příběh.“

„Neomlouvej se,“ zašeptala. „Byla jsem zvědavá, proč odešla. Teď už to vím.“ Ví víc, než jsem kdy chtěla vědět.

Adam se pohnul k ní a zlehka ji políbil na čelo. „S námi to stejně nemá co dělat,“ řekl tiše. „Skončilo to. Je to pryč.“ Znovu ji políbil na oči, na bradu, do hebké jamky na krku. „Teď na to zapomeň. Dovol mi znovu se s tebou pomilovat.“

Zapomenout na to. Jako by to bylo tak snadné.

Ale má pravdu. Teď na to zapomene a soustředí se na něj a na tuhle chvíli. Později, až bude sama, se s tím vypořádá.

Ústy sledoval ohnivou stopu po jejím rameni a dolů po paži, pak se znovu vrátil k jejím rtům. Její tělo zachvátil žár, přitiskla se k němu v náhlé touze mít ho ještě blíž.

Z dálky se ozvala vysílačka, on tiše zaklel, odsunul se od ní a natáhl se pro spodky.

„Nehýbej se,“ nařídil jí a seběhl ze schodů. Slyšela, jak mluví do telefonu a po chvíli znovu jeho kroky na schodech.

„Musím do nemocnice,“ řekl stroze. „Zůstaň tu. Zavolám ti, jestli to bude jen na chvíli. Jinak se uvidíme zítra.“

Anna přikývla. „Dobře.“ Chtěla mu říct, ať se vrátí kdykoliv, ve kteroukoliv hodinu, ale pak si to rozmyslela. Potřebuje být sama a přemýšlet o spoustě věcí.

Přetáhl si svetr přes hlavu, shrnul límec a políbil ji na rozloučenou.

„Uvidíme se pak. Mysli na mě.“

Jako by mohla dělat něco jiného, když se její tělo dosud chvělo z milování s ním a její srdce se ještě nevzpamatovalo z toho šoku.

Čekala, dokud za ním nezapadly dveře, pak vstala, oblékla se a sešla dolů. Svíčky dosud hořely, tůňky zlatého světla třepotající se na zdi. Zhasla lampy a rozbalila bonboniéru. Chtěli ji sníst u kávy, ale ta vystydla v kuchyni a on odešel.

Jeho slova jí zněla v hlavě jako umíráček. „Jsem neplodný, nemůžu ti dát dítě. *Jsem neplodný...*“

Anna polkla, ale slzy se jí zadržet nepodařilo, skanuly jí z tváře na dlaně. Matně si uvědomila, že truchlí kvůli Adamovi a dětem, které nikdy nebude mít, kvůli Lyn, které nemohl dát dítě a kvůli svým snům, které byly zašlapány do prachu.

Zazvonil telefon, ona polkla slzy a zvedla sluchátko.

Byl to Adam. „Bude to dlouhá noc,“ řekl omluvně. „Nečekej na mě. Zavolám ti zítra. Nech mi nějaké bonbóny.“

„Dobře,“ slíbila a snažila se, aby její hlas zněl vesele. „Zatím ahoj.“

Rychle zavěsila, stulila se do rohu gauče a konečně se rozplakala.

PÁTÁ KAPITOLA

Byla to dlouhá a tragická noc. Adam bojoval o záchranu nohou mladé ženy, která se stala obětí autonehody, zatímco další tým na vedlejším sále prohrál bitvu o život jejího snoubence.

Nakonec musel jednu nohu amputovat, protože se mu nepodařilo obnovit v ní krevní oběh. Druhá zůstane navždycky znetvořená a možná se ukáže, že se nedokáže pořádně uzdravit.

Snažil se – pokaždé se snažil ze všech sil, ale občas to nestačilo a to ho trápilo. Bylo jí dvaadvacet, krásná dívka, jejíž život byl náhle v troskách.

A on ji dokonce ani neměl operovat! Přišel se podívat na dítě se zlomeninou pánve, které nakonec operaci nepotřebovalo, a přitom ho požádali, aby jim pomohl, protože ortopedický tým měl plné ruce práce s tou dopravní nehodou.

A teď tu byl s krásnou mladou ženou, která potřebovala jeho pomoc, a nebyl schopen napravit škodu, která se stala. Myslel na Annu, na její krásné nohy a na to, jak by ji to zničilo, a cítil se mizerně.

Když skončil, bylo pět ráno a skoro do šesti hovořil se zničenými rodiči té ženy. Pak se osprchoval a převlékl, než odešel z nemocnice, s myšlenkami stále u Anny.

Bylo strašně brzo na to, aby k ní šel, ale zjistil, že míří jejím směrem. Potřeboval ji vidět, obejmout ji a být s ní. Byla to mizerná noc a on potřeboval její teplo a něhu.

Zazvonil u dveří a ona se po chvíli objevila, zmačkaná spánkem a potěšená, že ho vidí.

„Promiň. Vím, že jsem slíbil, že zavolám, ale chtěl jsem tě vidět.“

Pátřavě mu pohlédla do očí. „Špatná noc?“

Adam přikývl. Nechtěl zacházet do podrobností. Chtěl to nechat za sebou, vzít ji do náruče a dokončit to, co začali.

„Zbyly mi nějaké bonbóny?“

Anna se provinile usmála. „Pár. Jsou tu – usnula jsem na gauči.“

Následoval ji do obývacího pokoje, osvětleného jen dvěma svíčkami, které už téměř vyhořely. Jedna už zhasínala, druhá k tomu neměla daleko.

„Dáš si kávu?“ nabídla mu a on se unaveně usmál.

„Mám zvláštní pocit *déjà vu*,“ zasmál se. „Snad radši čaj, to bude bezpečnější.“

„Zůstaň tu a dej si zatím bonbóny.“

„Dobře.“ Unaveně zapadl do křesla a pustil se do nich. Koňak a čokoláda na prázdný žaludek byla mizerná kombinace. Zkusil místo toho *grand marnier* a potom *drambuie*, ale nebylo to lepší. Potřeboval se vyspat.

Anna se vrátila a nesla ták se dvěma kouřícími hrnky, džbánkem mléka a konvicí čaje.

„Co si to vzít s sebou nahoru do ložnice?“ navrhl.

Byl to dobrý nápad – aspoň teoreticky. Ve skutečnosti to bylo příliš příjemné. Vypil jeden šálek čaje, snědl další čokoládový bonbón a usnul s Annou stulenou na hrudi, zatímco čekal, až mu vystydne další čaj.

Když se probudil, byl už ledový, slunce svítilo dovnitř škvírou mezi závěsy a za necelou hodinu měl být u rodičů na oběd. Nevěřícně pohlédl na hodinky, padl hlavou zpátky na polštář a povzdechl si.

„Co se děje?“ zeptala se Anna ospale a zvedla hlavu z jeho hrudi, aby mu pohlédla do očí.

„Nic,“ odpověděl. Odhrnul jí vlasy z tváře, aby ji lépe viděl. Vypadala nádherně – měkká, teplá a rozespalá. „Nic,“ zopakoval tišeji a zalila ho vlna něhy. „Brzo budu muset jít, ale teď ještě ne. Ne dřív, než se s tebou pomiluju.“

Zvedl se na loket a obrátil ji na záda, aby se jí mohl dotýkat. Její župan se lehce rozevřel, on odhrnul jeho cípy stranou a zatajil dech při pohledu na její štíhlé, bílé tělo. Zlehka foukl na její bradavky a ty se napřímily. Adam se usmál.

„Jsi krásná,“ zašeptal, sklonil hlavu a políbil ji.

Anna se cítila jako na horské dráze. Na jedné straně prožila nejlepší víkend svého života a na druhé to v ní zanechalo hluboký smutek kvůli tomu, co nikdy nezíská.

Jak hořkosladké, napadlo ji. Když konečně potkala muže svých snů, má jednu zásadní chybu – nedokáže vyplnit zbytek jejích snů.

Jistě, má děti, tři nádherné děti, které už si ji získaly, ale to není totéž jako mít vlastní dítě.

Jestli s Adamem zůstane a jejich láska poroste, nikdy nebude mít vlastní dítě, nikdy nepozná radost z toho, jak v ní roste, jak saje z jejího prsu, nikdy neuvidí jeho první zoubek, první krůček, neuslyší první slovo. Jako každá žena i ona doufala, že se jednou vdá a bude mít děti. Ale jestli si vezme Adama – a bylo ještě příliš brzo o tom přemýšlet – tohle očekávání se jí nikdy nesplní.

A přesto, po jediném společném víkendu jí ta představa nepřipadala tak nemyslitelná. Ale vydrží jejich láska? Není to jen chtíč, vzájemná fyzická touha, nutkání, které musí být uspokojeno, nebo je to něco hlubšího, něco, co vydrží?

Trpělivost, řekla si. Časem se to ukáže.

Ale trpělivost není její silná stránka a spolu s nedostatkem spánku jí to náladu nezlepšilo.

„Myslela jsem, že máš o víkendu volno?“ podivila se Allie, která na tak časnou hodinu vypadala nechutně šťastně.

„To mám,“ řekla Anna s křivým úsměvem. „Promiň. Jsem moc nabručená?“

„Jen trochu. Určitě to nesouvisí s naším novým specialistou,“ dodala a Anně zrudly tváře. Alliiny oči se rozšířily.

„No páni!“ vykřikla hlasitým šeptem. „Co vy dva spolu máte? Nikdy jsem neviděla, že by ses červenala.“

„Allie, zmlkni,“ zavrčela Anna. „Nemusí to vědět celý svět.“

Allie naklonila hlavu na stranu a usmála se. „Takže mezi vámi něco je.“

Prozradilo ji něco v jejím obličejí? Ať už to bylo cokoli, Alliiny oči změkly a ona se zatvářila omluvně. „Promiň. Jsem vlezlá, ty ses tak nechovala, když jsem začala chodit s Markem.“

„To bylo jiné – znala jsi ho už pět let! Já jsem Adama sotva potkala.“

„Ne,“ opravila ji Allie. „Znala jsem ho pět let jen povrchně. To je rozdíl, a i kdyby? Už když mi bylo osmnáct, věděla jsem, že Mark je pro mě stvořený.“

Anna odložila poznámky, které studovala a pousmála se. „Není to směšné? Jediný pohled a myslela jsem si, že Adam je pro mě taky

stvořený. Teď tomu věřím ještě víc, ale..." zarazila se, nemohla Allii říct, co jí Adam prozradil.

„Ale?“

Pokrčila rameny. „Allie, nemůžu..."

„Jsou problém jeho děti? Nebo bývalá žena?“

„Je to složité,“ řekla Anna vyhýbavě. „Nemůžu to vysvětlovat. Řekl mi něco, o čem s tebou nemůžu mluvit, Allie.“

„Snad není ještě pořád ženatý?“ zeptala se Allie vydešené a Anna zakroutila hlavou.

„Ne, nic takového. Zapomeň na to, nezáleží na tom.“

A totéž si řekla o pár minut později, když Adam vešel na oddělení. Vůbec na tom nezáleží, ne ve srovnání s radostí z jeho přítomnosti a z lásky, kterou sdílají.

Jak překvapivé...

Byl to těžký den. Adam přicházel a odcházel na její oddělení – většinou odcházel, protože to ráno operoval, ale když Annu viděl, bylo mu, jako by vyšlo slunce.

Karlu Fisherovi řekl, že teď, když se bolest zlepšila, může jít s novou sádrou domů. Malý David Chisholm po operaci koňské nohy byl propuštěn během víkendu. Zlomenina Tima Scullyho se začala hojit a tak šel taky domů s uzavřenou sádrou a přísným příkazem spát na spodní posteli, dokud se nebude moci víc hýbat.

Než šel na sál, Anna mu nabídla čaj, ale neměl čas. Dnešní plán byl krátký, ale obtížný a on to chtěl zvládnout. Pacienti byli připravení, už mluvil i s jejich rodiči a znovu prostudoval dokumentaci a teď chtěl začít.

První případ byla čtrnáctiletá dívka s jednou nohou o sedm centimetrů kratší. V osmi letech si zlomila stehenní kost a ta přestala růst. Teď jí musela být operativně prodloužena. To znamenalo rozříznout stehenní kost, dát jí vnější oporu a každý den o kousek posunout. Jak se kost bude snažit hojit, mezera se zvětší a kost bude muset poporůst ještě o něco víc, aby ji vyplnila.

A když půjde všechno dobře, její nohy budou nakonec skoro nebo úplně stejně dlouhé.

S kostmi to bylo snadné, horší jsou svaly a nervy.

Někdy prodlužování příliš bolelo a museli léčbu zastavit. Kvůli tomu jeho pacientka musela s nohou hodně cvičit, aby se tkáň připravila a nebyl to pro ně takový šok. Adam doufal, že to poskytne dostatečný prostor ke zlepšení.

Potkal ji v předsálí, kde čekala na usnutí a povzbudivě se na ni usmál. „Ahoj Kate. Všechno v pořádku?“

Nervózně přikývla. „Mám trochu strach.“

„Tomu věřím. Ale neboj se, dohlédnu na tebe. Den nebo dva to bude dost nepříjemné, ale určitě to bude stát za to.“

Mrkl na její matku, která ustrašeně postávala vedle ní a snažila se být statečná. Ubohá žena neměla daleko k slzám. „Nebojte se,“ řekl jí, když Kate upadla do narkózy. „Bude v pořádku. Jakmile skončíme, přijdu za vámi.“

K jeho úlevě se to obešlo bez komplikací. Odhalil kost, šikmo ji rozřízl, takže i když se prodlouží, konce budou stále přecházet a budou tak pevnější než rovný řez. Zavřel ránu, s pomocí rentgenu ji zvenčí upevnil ve správné poloze a vyvezl dívku ze sálu v kratší době, než předpokládal.

To bylo dobré, protože další případ bude dlouhý a těžký a on už chtěl začít.

Kvůli opravě bočního zakřivení páteře k němu poslali chlapce se skoliózou. Byl to dost vážný případ a včasnější zásah mu mohl hodně pomoci, ale teď už se mu stáčela žebra a to se projevovalo na hrudníku.

A teď ho měli narovnat dvoufázovou operací během příštích pár týdnů. Dnes ho čekala první část. Po celé délce zkroucené části páteře mu omotají drát a utahováním se kosti pomalu srovnají.

Aby se jeho páteř udržela rovně, bude potřebovat stáhnout i pánev. Zakřivení pak postupně povolí a po další operaci ho budou moci napravit.

Bylo to ošidné, a kdyby to dopadlo špatně, mladík by mohl ochrnout. Ale takové složité operace páteře byly Adamovou specialitou a on to miloval, protože znamenaly velký rozdíl pro duševní i tělesné blaho dětí, které léčil. Přesto nebyl zaručen úspěch a to pro něj znamenalo výzvu.

Adam měl takové úkoly rád, a když otevřel páteř mladého Damiána Georgeho, dokonale se soustředil. Zapomněl na Annu, na děti, na všechno kromě kostí a svalů pod svýma rukama a dítě, o které pečoval.

Anna si uvědomila, že Damiána odvezli už před několika hodinami. Byly tři odpoledne a jí už skončila služba, ale čekala, protože chtěla vědět, jak je Damiánovi a také bláznivě doufala, že za ní přijde Adam.

Právě si v kuchynce chystala čaj, když se objevil za ní, přistoupil blíž a položil jí ruce na ramena.

„Ahoj,“ zamumlal tiše.

Anna podlehla touze na chvíli se o něj opřít a polo žila hlavu na jeho hrud’.

„Ahoj. Jak to šlo?“

„Pomalů,“ řekl unaveně. „Bylo to horší, než to vypadalo na snímku. Musel jsem hodně řezat, abych dosáhl toho, co jsem chtěl – doufám, že teď se páteř narovná. Jeho žebra na tom byla dost zle, ale teď už by to mělo být lepší.“

„Je tady?“

„Ne, zatím zůstal na pooperačním. Narkóza mu dala dost zabrat. Já jsem se jen přišel podívat na svou oblíbenou sestřičku. Ten čaj je pro mě?“

Anna se usmála a otočila se k němu.

„Mohl by. Co za to?“

Zasmál se a oči mu zasvítily. V tom se otevřely dveře.

„Tak to by stačilo, nechte toho. Co se to tu děje?“

Anna se pousmála a odstoupila od Adama. „To bys chtěl vědět, co? Ahoj Joshi, jaká byla dovolená?“

„Skvělá.“ Políbil ji na tvář a Adamovi věnoval zamyšlený pohled. „Chyběl jsem vám tu?“

„Ne tak, jak by sis myslel. Vlastně tu byl docela klid. Nemůžu uvěřit, že jste se vy dva potkali – Joshi, tohle je Adam Bradbury, náš nový ortopedický specialista pro děti. Adame, tohle je Josh Lancaster, jeden z našich dětských specialistů. Myslela jsem, že ses měl vrátit už dnes ráno?“ zeptala se zvědavě Joshe.

„Měl jsem. Letadlo se zpozdílo, přistáli jsme v Heathrow v šest ráno a tak jsem jel přímo na kliniku, abych dohnal resty a Lissa vzala děti domů uložit. Určitě budou celou noc vzhůru.“

„Určitě,“ zasmála se Anna. „Máš čas na čaj?“

„Udělám si ho. Tak Adame, co si myslíš o naší nemocnici?“

„No, sestry jsou tu velmi laskavé,“ usmál se líně a Anna se rychle obrátila, než si Josh stačí všimnout jejích rozesmátých očí.

Příliš pozdě. Jeho zvědavost vzrostla a stále se potloukal kolem, takže neměla příležitost promluvit si s Adamem v soukromí. Mluvili o nemocnici, o tom, kde pracoval předtím, pak Adam položil hrnek do dřezu, políbil ji na tvář a řekl tiše: „Musím jít zkontrolovat Damiána. Večer ti zavolám.“

Ted' jsi tomu dal, pomyslela si a nespolekla se. Josh jí věnoval dlouhý, zamyšlený pohled a tázavě zvedl obočí.

„No?“ zeptala se břitce.

Rozhodil rukama. „Nic.“

„Žádné nic. Znáš tě, Joshi. Jestli máš problém, tak ven s tím.“ Otočila se k němu zády, aby umyla Adamův hrnek.

Ale tak snadno ho neodradila. Vzal utěrku a hrnek a přešel vedle ní. Trpělivě utíral hrnek a Anna se vzdal la první.

„No?“

Pokrčil rameny. „Není to trochu moc rychlé?“ zamumlal. „Přijel teprve ve středu. A v pondělí už tě líbá na rozloučenou. Jen mi to připadá trochu uspěchané, nevím.“

Anna upustila utěrku do dřezu a pomalu se k němu obrátila. Zuřila.

„Máš s tím nějaký problém?“ zeptala se tvrdě.

Znovu pokrčil rameny. „Možná mi připadá, že je toho příliš mnoho příliš brzy,“ navrhl a ona praštila svým hrnkem do dřezu, až voda vyšpláchla na zem.

„Jak se odvažuješ?“ řekla ledově. „Jsi snad můj starší bratr? A kromě toho, ty máš co mluvit! Co ty a Lissa? Nebylo to hned druhý večer?“

Zčervenal a odvrátil pohled. „Zásah.“

„To si piš. Neplet' se do toho, Joshi. Nic ti do toho není.“

Povzdechl si. „Promiň. Jen mám o tebe starost. Byla jsi tak sklíčená. Pozoroval jsem tě s dětmi a ty jsi... já nevím. Toužíš po nějakém vztahu a já bych nerad, aby ses s někým zapletla jen kvůli těhotenství.“

„Tak je to?“ zeptala se, vyškubla mu utěrku a začala utírat svůj hrnek. „No, něco ti řeknu, kamaráde,“ pokračovala a bolest v ní narůstala. „Tohle se nemůže stát, protože on mě do jiného stavu přivést nemůže. Takže si šetři dech!“

Obrátila se zády, odložila hrnek i utěrku, složila hlavu do dlaní a rozplakala se.

„Ach Anno.“ Jeho hlas byl něžný a lítostivý. Otočil ji k sobě, přitiskl ji na svou hrud' a něžně ji kolébal, zatím co plakala. „Anno, je mi to líto,“ zamumlal. „To jsem nevěděl.“

„Ovšem, že jsi to nevěděl!“ řekla ostře, odtáhla se od něj a snažila se najít kapesník.

„Tu máš,“ podal jí papírový ručník, ona se vysmrkala, otřela si oči a znovu na něj pohlédla. „Podívej se, jak vypadám. Chci se jít podívat na dítě, které se vrátí z pooperačního, a vypadám, jako bych dostala pořádně zabrat.“

„Potřebovala ses vyplakat,“ řekl jí něžně. „Kdys to zjistila?“

„V pátek večer.“ Hlasitě popotáhla a pohlédla na něj „A nepotřebovala jsem se vyplakat! Pro tvou informaci jsem brečela celý víkend, pokaždé když byl Adam z dohledu. Myslela jsem si, že už jsem se z toho dostala.“

Pomalů zavrtěl hlavou. „Anno, je mi to tak líto. Asi už je pozdě říct ti, abys ho nechala být?“

Znovu si otřela nos a ušklíbla se. „Co si myslíš?“

„Myslím, že jsi mu dala svoje srdce, ty ubohá, hloupá dívka, a jen doufám, že ví, jaký poklad drží v rukou.“

Zatraceně. Znovu se rozplakala a spotřebovala další dva papírové ručníky, než se dala dohromady. „Jak vypadám?“ zeptala se ho a on se na ni omluvně usmál.

„Hrozně.“

„Myslela jsem si to.“ Opláchla si obličej studenou vodou, přejela si rty rtěnkou a pod oči nanasla trochu korektoru. „Lepší?“ zeptala se, když schovala šminky zpátky do kapsy.

„Už jsi to někdy dělala?“

Smutně se usmála. „Jen pokaždé, když jsme ztratili nějaké dítě. No, musím jít uložit Damiána.“ Došla ke dveřím, pak se zastavila s rukou na klíce. „Joshi, co jsem ti o Adamovi řekla...“

„Nikdo se to nedozví. Vždyť to víš.“

Znovu se usmála. „Díky. Jsi drahoušek. Promiň, že jsem se na tebe tak utrhla.“

„Bylo mi potěšením,“ zasmál se ironicky. „Jsem kdykoliv k dispozici.“

Vyšla z kuchyně a v bočním pokoji poblíž sesterny našla Adama s Damiánem a jeho rodiči. Chlapec byl ve Strykerově posteli, kterou používali při úrazech páteře, aby ho mohli pravidelně otáčet.

K hlavě měl připevněný hliníkový kruh, který byl spojen s další sadou šroubů kolem pánve a udržoval jeho páteř nataženou. Vypadalo to hůř, než jaké to skutečně bylo, ale protože páteřní chirurgie byla velmi bolestivá, byl připojen na kapačku, která mu pravidelně odměřovala analgetika.

Léčba deformované páteře bude dlouhý a pomalý proces, který umožní kostem uzdravit se, ale mezitím bude chlapec mrzutý a uplakaný.

Anna už to znala a věděla, že pro sestry to bude náročné. Byl na krajním pokoji, aby měl klid a měl vlastní sestřičku, ale jen co se začne cítit lépe, vrátí se na oddělení a to ho snad trochu rozptýlí.

A pak jim začnou skutečné problémy.

Adam vzhlédl a usmál se na ni. Pak se podíval znovu, zúžil oči a pátravě se zahleděl na její tvář.

A jáje. Neměla se spoléhat, že si toho nevšimne. Celý víkend studoval každý její rys. Měla si uvědomit, že ho neoklame.

„Sestro Longová,“ řekl tiše. „Pojďte, připojte se k nám. Manžele Georgeovy už znáte, ne?“

„Ano, jistě. Jak se máte?“ zeptala se rodičů. „Můžu pro vás něco udělat? Jistě to byl úmorný den.“ Damiánova matka se unaveně usmála. „Čekání je tak vyčerpávající.“

„Já vím. No, zrovna mi končí služba, ale když bude te něco chtít, požádejte kteroukoliv sestru a ony to zařídí. Jenny na něj bude dohlížet a podávat hlášení doktoru Bradburymu. Bude tu s vámi

celou dobu až do devíti, kdy jí končí služba. Pak tu bude noční sestra a já se vrátím zase v sedm ráno. Pokud byste chtěli cokoli vědět, prostě se zeptejte některé z nás, ano?“

S úsměvem odešla, ze skříňky si vzala kabát a vyšla z oddělení.

„Anno!“

Zastavila se a čekala na Adama, který k ní došel, a vzhledla do jeho pátravých očí. „Promiň, myslela jsem, že máš práci.“

„To mám. Jsi v pořádku?“

Smutně se na něj usmála. „Ano, Adame. Jsem v pořádku, jenom unavená. Jdu se domů vyspat.“

„Můžu ti zavolat? Nerad bych tě vzbudil.“

„To nevádí,“ řekla tiše. „Předpokládám, že se asi nestavíš.“

Potřásl hlavou. „No, nebudu mít čas aspoň do desíti a to už je moc pozdě.“

„To ano,“ souhlasila zdráhavě. „Ale mohl bys, kdybys chtěl.“

„Uvidím.“ Odstoupil od ní. „Zatím se měj.“

Usmála se a dívala se, jak odchází, pak se obrátila a vyšla z nemocnice. Bude se jí po něm stýskat, ale možná bude lepší, když se nestaví. Jak řekl Josh, bylo to příliš mnoho příliš brzy a ona možná potřebuje čas, aby se s tím vyrovnala.

Adam došel k autu a pak si to rozmyslel. Buď rozumný, řekl si. Nemůžeš s ní v noci strávit každou minutu a pak celý den pracovat. To je hloupost.

Znovu zamkl auto a vrátil se zpátky, pověsil si kabát, nalil si sklenici skotské a vyšel do svého pokoje. Shodil boty, usadil se na posteli a zvedl telefon.

„Ahoj,“ pozdravil ji. „Jsi v pořádku?“

„Mmm. Spala jsem. Ráda tě slyším.“

„Jsi v posteli?“ zeptal se a ucítil bolestnou touhu.

„Mmm. Chybíš mi. Připadá mi divné, když tu nejsi.“

Zavřel oči a tiše zasténal. „Anno, ne,“ zamumlal. „Chtěl jsem přijet.“

„Měl jsi.“

„Ne. Potřebujeme se vyspat. A teď už jsem stejně pil, nemůžu řídit.“

„Ach.“ Byla to jeho představivost, nebo to opravdu znělo zklamaně.

„Jsi opravdu v pořádku?“ zeptal se znovu. Byl si jistý, že plakala, ale neuměl si představit proč. Určitě ona a Josh...

„Ty a Josh,“ řekl náhle. „Nemáš s ním něco, že ne?“

Její smích mu málem prorazil ušní bubínek. „Josh? Děláš si legraci? Má báječnou ženu, kvůli které by zabil, a dvě krásné děti, kluka a holčičku. Ani za nic by se nepodíval na jinou ženu.“

„A co ty?“ zeptal se a snažil se udržet žárlivost pod kontrolou.

Chvilí váhala, a když pak promluvila, v jejím hlase byla slyšet výtka, která ho zahanbila.

„Já, Adame? Nepřesvědčil tě ten víkend. S nikým nic nemám, jen s tebou.“

„Promiň. Nemyslel jsem to tak. Jen mě zajímalo... Vypadala jsi rozrušeně, když jsi s ním mluvila. Nevěděl jsem proč.“

Tiše si povzdechla a on si přál být u ní, vést tenhle rozhovor z očí do očí, aby dokázal přechíst její krásný pohled.

„Byla jsem rozrušená – ptal se na tebe. Myslí si, že je to moc náhlé. Chová se k nám všem jako starší bratr. Nic to neznamená, časem se ho naučíš ignorovat.“

Starší bratr? Zaplavila ho touha nacpat Joshi Lancasterovi zuby do krku. Jak se odvažuje vytýkat Anně její vztah k němu?

„Hej, přestaň, cítím, že se začínáš zlobit,“ řekla Anna s lehkou výčitkou. „Myslel to dobře. Je hrozně hodný.“

Adam už se o něm nechtěl bavit. Vlastně vůbec nechtěl mluvit, chtěl ji obejmout, dotýkat se jí a sledovat, jak se poddává jeho dlaním. Pohlédl na nedotčenou whisky a přemýšlel, jestli se dokáže ovládnout.

Pak zaslechl, jak Jaz vykřikl ze spaní, s povzdechem zvedl sklenici a vypil ji.

Tak, teď už za ní nemůže jet. Nikdy neřídil, když se napil, ne po tom, co vídal v nemocnici. „Musím jít,“ řekl neochotně. „Jasper pláče, potřebuje mě. Uvidíme se zítra. Dobrou noc.“

„Tobě taky. Doufám, že je Jasper v pořádku.“

„Určitě. Dobrou, Anno.“

Položil sluchátko, spustil nohy z postele a tiše se vkradl do vedlejšího pokoje. Danny spal v posteli u dveří. Jasper seděl ve své posteli, třel si oči a tiše vzlykal.

„Už je to v pořádku, jsem tady,“ zamumlal Adam konejšivě. Zvedl chlapce do náruče, sedl si na postel a kolébal ho v náručí.

„Měl jsem sen,“ škytal Jaz nešťastně. „Polekal jsem se.“

„Už je to pryč,“ ujistil ho Adam. „Už jsi v bezpečí, jsem s tebou.“

A kdybych odjel k Anně, nebyl bych tu pro něj a Helle by ho přes hudbu nezaslechla.

Žhavá touha po Anně v něm náhle pohasla, vystřídala ji potřeba pečovat o děti a bránit je před obavami a nebezpečím, které by je mohly potkat.

„Už je to v pořádku,“ řekl znovu a choval ho, až se utišil a uvolnil. Pak ho uložil pod pokrývky a vrátil se do postele. Snažil se nemyslet na Annu a na to, jak mu jeho postel připadá prázdná poté, co s ní celý víkend sdílel tu její malou.

Nemohl a ani se nechtěl zbavit zodpovědnosti. Co chtěl a potřeboval, bylo útočiště, kam by se mohl uchýlit, když toho na něj bude moc. Oáza klidu, tepla a něhy, místo, kde si dobije baterky i duši.

Pomyslel na Annu a její něhu a zaplavil ho její klid.

„Dobrou noc, má lásko,“ zašeptal tiše. „Spi dobře.“

O dva kilometry dál Anna ležela v posteli a v rukou svírala šálu, kterou tu Adam zapomněl. Byla jemná, příjemná a slabě voněla jeho vodou po holení. Přitiskla si ji ke tváři a s touhou na něj myslela. Cítila jeho přítomnost, skoro jako by myslel i on na ni. Je už taky v posteli? Ta její jí bez něj připadala hrozně prázdná a studená.

Dobrou noc, má lásko. Spi dobře.

Přitiskla si jeho šál blíž k sobě, zhluboka vdechovala vůni a představila si ho v jeho obrovské posteli, v té hrozně prázdné ložnici.

„Dobrou noc, má lásko,“ zašeptala v tiché místnosti. „Spi dobře. Uvidíme se zítra.“

Připadalo jí, jako by ji objaly jeho paže, zalilo ji jeho teplo a za okamžik usnula.

ŠESTÁ KAPITOLA

„Damiáne, musíme tě obrátit,“ řekla Anna jemně. „V pořádku?“

„Nee,“ namítl chlapec sotva slyšitelným hlasem. „Prosím, ne.“

„Promiň, zlato. Dám ti trochu víc léku proti bolesti, ano?“

„Bolí ho to moc?“ zeptala se jeho matka ustaraně.

„Trochu,“ odpověděla Anna, zatímco převežla kapačku a dala chlapci o něco víc léku. „Taky z toho má strach. Když nás s tím učili zacházet, museli jsme tam ležet a nechat se otáčet, abychom věděli, jaké to je. Je to trochu deptající. Trochu vás to sevře, a přestože jste v tom úplně upevněná, cítíte se zranitelně. Naprosto chápu, proč se mu to nelíbí, ale věřte mi, jakýkoliv jiný způsob by se mu líbil ještě mnohem méně.“

Anna s Jenny připnuly polovinu otočného rámu k hornímu konci postele a upevnily ji, takže chlapec byl pevně vtěsnaný mezi vrstvami. Pak postel otočily, takže se překulil ze zad na břicho, tvář podepřenou ve speciálním výřezu.

Při otáčení naříkal, ale jakmile horní rám znovu sejmul, zase se uklidnil.

Anna čekala s převazem na Adama. Byla si jistá, že se přijde brzo podívat na Damiána a Kate, ještě než odejde na kliniku. Nemýlila se. Objevil se krátce před osmou, ona nechala Allii převzít službu a před Damiánovým pokojem se k němu přidala.

Adam se na ni letmo usmál a poodstoupil ode dveří, aby je nikdo nezaslechl. „Dobré ráno. Jak se dnes má moje nejoblíbenější sestra?“ zašeptal.

„Jsem v jednom kole. A co ty?“

„Taky tak. Za minutu musím na kliniku. Jak mu bylo v noci?“

„Myslím, že docela dobře. Nesnáší, když ho otáčíme.“

„Tomu věřím. Řekl bych, že ho to bolí. Dejte mu před tím vždycky víc anestetik,“ navrhl.

„To děláme. Přesto ho to bolí.“

„Hmm. No, nic víc udělat nemůžeme, dostává skoro nejvyšší možné dávky. Myslím, že dnešek bude nejhorší. Můžu se podívat na ránu?“

„Jistě. Už jsem připravila vozík, čekala jsem jen na tebe.“

„Díky.“ Jeho úsměv ji zahřál a ona věděla, že to nesouvisí s Damiánem, ale s jejich rozhovorem předchozího večera. „Anno?“

Zastavila se na prahu.

„Včera večer jsi mi chyběla,“ řekl tak tiše, že ho sotva slyšela.

„Nápodobně,“ odpověděla stejně tiše. „Byla to dlouhá noc.“

„Kdy jdeš na oběd?“

Zasmála se.

„Až jestli budu mít chvíli, jako vždycky. Zkus mi zavolat, až budeš mít volno.“

„Dobře. Tak se podíváme, jak se Damiánovi daří.“

„Jsi v pořádku?“

Anna vzhlédla od papírů a uviděla Joshe, který se nakláněl přes vysoký pult.

Shovívavě se na něj usmála. „Jo, jsem, díky.“

„Slyšel jsem o tvém panu Bradburym zajímavé věci.“ zamumlal. „Prý je špičkový odborník.“

„Taky jsem to slyšela.“ Nepřekvapilo ji to. Tušila, že i to muž, který je dobrý ve všem, co dělá, a pokud mohla soudit z jeho milování, věnoval důkladnou pozornost detailům.

„Na Roberta Rydera udělal dojem. Asistoval mu v pátek večer u případu a dokázal zachránit nohu tam, kde by to kdokoliv jiný vzdal. Té mladé ženě se daří dobře, přestože při té nehodě přišla o druhou nohu a o snoubence.“

Tak to dělal. Přemýšlela, co se stalo, že měl v očích tak utrápený výraz. „Nechápu, jak někdo může vydržet takové věci,“ otřásla se.

„Ambulance mě vždycky dostane. Já vážně nesnáším krev.“ Usmál se. „Tak co pro mě máš?“

„Stovky nových pacientů,“ škádlila ho. Zazvonil telefon a ona zvedla sluchátko.

„Dětské oddělení, sestra Longová. Jak vám mohu pomoci?“

„Co oběd?“

Mrkla na hodinky. „Vydržíš pět minut?“

„Jistě. Sejdeme se v Galerii.“

„Dobře.“

Odložila telefon a vzhledla na Joshe. „Dobře. Allie li ukáže nové pacienty, jsou jenom dva. Jeden má chřipku, která se neléčí a vypadá to na zápal plic, ten druhý asi bude cukrovka.“

„Díky. Podívám se na ně. Ty zatím běž na oběd se svým mistrem.“

Anna zrudla. „Proč si myslíš...?“

„Nelam si s tím hlavu,“ řekl s pomalým úsměvem. „Máš to napsané ve tváři obrovskými písmeny.“

„Nemám tak velký obličej.“

„Ale úsměv ano.“

Zasmála se a vstala. „Hodláš sledovat každý můj krok?“

„Vlastně ne. Doufám, že se mi podaří prodat ti lístky na sobotní valentýnský ples. Je to sbírka na vybavení pro dětské oddělení a tak máš morální povinnost podpořit ji. U našeho stolu je ještě pár míst volných – přidáš se?“

„Zeptám se ho,“ slíbila a srdce se jí rozbušilo při představě, že s ním protančí celý večer. „Dám ti vědět.“

Z nemocnice téměř vyběhla a našla ho sedět u stolu v kavárně v Galerii. Byla to nejbližší kavárna u nemocnice a prodávali tam občerstvení a nápoje. Těžko se tomu dalo říkat oběd, ale bylo to rychlé a ona na nic lepšího neměla čas.

Adam vstal, došel k ní a zamířili k pultu. „Trvalo ti to šest minut,“ řekl s předstíranou výtkou a ona pohlédla na hodinky.

„Opravdu?“

Zasmál se. „Nevím. Ale připadalo mi, že to trvá dlouho. Co si dáš k jídlu?“

Pokrčila rameny. „Nevím. Obložený chleba?“

„Dobrý nápad.“

Vybrali si z chladicího boxu, přidali na táč dva šálky kávy, Adam zaplatil a vedl ji zpátky ke stolu, u kterého předtím seděl.

„Mám pořádný hlad,“ přiznala Anna, když se nedočkavě zakousla do svého sendviče.

„To musí být důsledek aktivně stráveného víkendu,“ škádlil ji a ona se začervenala.

„Připadá mi to už dávno,“ řekla toužebně, zatímco jedla garnáta.

„Moc dávno. Co děláš dnes večer?“

Pohlédla do jeho očí a vyčetla z nich nezaměnitelnou výzvu. „Budu čekat na tebe?“ navrhla a on se svůdně usmál, až se jí rozbušilo srdce.

„To zní dobře.“

„Tenhle víkend,“ řekla a snažila se neutonout v jeho pohledu, „bude valentýnský ples na podporu dětského oddělení. Josh se mě ptal, jestli chceme sedět u jejich stolu. Řekla jsem mu, že se tě zeptám.“

Adam vypadal zamyšleně. „Valentýnský ples? Netančil jsem už celá léta. Máš pevné boty?“

Anna se zasmála. „Ne, jen takové páskové, s otevřenou špičkou a varuju tě, hrozně ráda tančím, takže bys to radši měl umět.“

„Umím,“ přiznal se a pohlédl jí do očí. „Těšíš se?“

Přikývla. „Hrozně. Nebyla jsem na plese už celé věky a přitom se tak strašně ráda bavím.“

„Dobře, Popelko,“ řekl s pomalým, svůdným úsměvem. „Půjdeš na ples. Jen doufám, že se o půlnoci neproměníš v dýni.“

„To byl kočár,“ zasmála se a on se usmál.

„Pravda, spletl jsem to. V kolik dneska?“

Dnes večer. Srdce jí bušilo v hrudi. „Kdykoliv. V kolik se ti to hodí?“

Pokrčil rameny. „To záleží na dětech. Nemůžu se zdržet dlouho. Včera se Jasper vzbudil s pláčem a musel jsem ho utěšovat – nechci ani pomyslet, že bych tam nebyl.“

„Co dělá, když jsi v práci?“

„Nejspíš pláče,“ řekl Adam ztěžka. „Nevím, snažím se nemyslet na to.“

„Potřebuji mámu,“ řekla Anna a srdce ji bolelo při představě, že Jasper leží sám v postýlce a pláče. „Ubohá zlatíčka.“

„Ne,“ řekl Adam s tichou jistotou a ji zamrazilo. „Ne, Anno, nepotřebuji matku a já nepotřebuju ženu. Prosím, nezačínej s takovými myšlenkami. Potřebuju tě, bůh ví, že ano, ale ne jako manželku. Ne jako matku svých dětí. Už jsem to zažil a byla to pohroma. Ne, náš vztah nepovede k ničemu dalšímu, zůstane to jen krásná oáza klidu a pokoje uprostřed mého chaotického života. Mrzí

mě, jestli jsi čekala něco víc, ale to je všechno, co ti můžu dát a co od tebe můžu chtít. Promiň.“

Anna sklopila oči, nechtěla, aby viděl bolest, která se v nich zračila. Tak to není! Chtěla vykřiknout. Potřebuješ manželku!

Ale možná nepotřebuje. Možná má pravdu. Seděla tam, míchala lžičkou kávu a polykala slzy, aby ze sebe neudělala úplného hlupáka.

„Anno?“ Jeho hlas byl laskavý, prsty jí něžně nadzvedl bradu, aby viděl její oči plné slz. „Krucí,“ řekl tiše a palcem jí otřel slzy. „Miláčku, neplač. Neřekl jsem, že tě nepotřebuju. Potřebuju tě, nejspíš víc, než si dokážeš představit.“

Rozhlédl se kolem a s povzdechem spustil ruku. „Tady se o tom nemůžeme bavit. Stavím se u tebe večer – můžu?“

Anna zavřela oči a pohlédla stranou. „Nevím. Jistě, že se můžeš stavit.“ Roztřeseně si povzdechla a znovu mu pohlédla do očí. „Jistě. Uvidíme se pak.“

Vstala, setřásla si drobky z pláště a beze slova ho tam nechala. Došla na nejbližší toaletu, zavřela se tam a spláchla, aby přehlušila pláč, který nedokázala potlačit.

Dej mu čas, říkala si, když se vysmrkala a otřela si slzy z tváří. Dej mu čas.

Umyla si obličej, znovu se naličila a vyrovnaná se vrátila na oddělení.

„Sakra, už zase?“ zeptal se Josh, když ji zahnal v kuchyni do kouta. „Co to bylo tentokrát.“

„Nepotřebuje manželku.“

Josh se usmál. „To je dobré, přemýšlí o tom.“

„Ne. To já jsem řekla, že jeho děti potřebují matku. Já jsem na to myslela, ne on. On mi to jen vyjasnil.“

Josh si povzdechl. „V tom případě asi nepůjdeš na ples, co?“

Jeho vysílačka pípla a on přešel do kanceláře, aby si zavolal. Za chvíli se vrátil s křivým úsměvem na tváři. „Zvláštní. Byl to Adam, ptal se, jestli mám lístky na ples. Chtěl by si dva koupit. Zdá se, že si myslí, že s ním přesto půjdeš na ples.“

Nevesele se zasmála. „Ale ano, má pravdu. Nedokážu mu nic odepřít. Miluju ho, Joshi, a on mě potřebuje. To je všechno. Miluju ho a spokojím se i s drobky, které mi nechá. A to je taky všechno,

čeho se od něj dočkám. Drobky..." Hlas se jí zlomil, kousla se do rtu a odvrátila se.

„No, no, nebud' tak pesimistická," řekl Josh povzbudivě. „Spousta lidí se brání závazkům, zvlášť když už se předtím spálili. Když řekl, že tě potřebuje, nakonec povolí. Věř mi. Vydrž a budeš pro něj nepostradatelná. Však on změní názor, tak jako Lissa. Jen mu musíš dát čas. Zkus mu odepřít jeho výsady," navrhl se smíchem.

„Neumím být tak vypočítavá," namítla Anna. „I já ho potřebuju." Slabě si povzdechla. „Vím, že mi to ublíží, ale nedokážu před tím utéct."

„To je mi líto," řekl něžně a položil jí ruku na rameno. „Podívej, když se budeš chtít vyplakat, víš, kde nás najdeš, kdykoliv. Stačí se stavit. Lissa je většinou doma celý den a vždycky jsme tam večer. Víš, že jsi vítaná."

Anna se zmohla na úsměv. „Díky, Joshi. Jsi fajn kamarád."

„Vždycky."

Vyšla na oddělení a potkala Allii, která si ji pátravě prohlížela.

„Prosím, neptej se," varovala ji.

„Ach Anno! Pojd', potřebuješ se zaměstnat," řekla Allie rázně. „Damián potřebuje otočit, pomůžeš mi? A je třeba zkontrolovat Katein obvaz."

Spolu znovu obrátily Damiána a pak zašly zkontrolovat Kate, která právě začala s prodlužováním nohy.

Trošku ji to bolelo, ale zdálo se, že je ráda, že operace skončila a může začít skutečné prodlužování. Adam jí ukázal, jak otáčet klíčkem a jak moc, takže to bude moct dělat sama, což je důležitá součást celého postupu.

Rána vypadala čistě a v pořádku a Annu překvapil úhledný řez i téměř neviditelné stehy. Krásně se to zahojí, uvědomila si. Je to další z mnoha Adamových schopností.

Zkontrolovala děvčátko se zápallem plic, ujistila se, že je spokojená a dobře se jí dýchá. Pravidelně ji sledovali a její stav se za poslední hodinu zlepšil.

„Doktor Lancaster je vždycky tak laskavý, vidíte?" řekla dívčina matka a Anna přisvědčila.

Je laskavý. Hodný a pozorný. Pohnul nebem i zemí, aby Lissu přiměl k svatbě, když čekala jejich první dítě. Když mluvil o trpělivosti, bylo to i z vlastní zkušenosti. Třeba měl pravdu.

Třeba až naprší a uschne.

Ve čtvrt na deset se ozval zvonek, a když Anna otevřela, uviděla tam stát Adama s kyticí v ruce a lítostí v očích. „Můžu dál?“

„Ovšem. Slíbila jsem to.“

Položil květiny a přitáhl si ji do náruče. „Mrzí mě, že jsem ti ublížil,“ zamumlal. „Jen jsem nechtěl, abys snila o něčem nemožném. Promiň, jestli už bylo pozdě.“

Pozdě bylo ve chvíli, kdy jsem tě poprvé uviděla, pomyslela si Anna a něžně ho objala. „Nemluv hlouposti. Chceš něco k pití?“

Zakroutil hlavou. „Ne. Chci jen tebe.“

Anna se beze slova otočila a vedla ho po schodech nahoru.

Zbytek týdne byl zvláštní. Anna se těšila na ples, ale měla moc práce, než aby o něm mohla příliš přemýšlet. Sobota se blížila jako rozjetý rychlík.

„Máš šaty?“ zeptala se v pátek Allie a ona přikývla.

„Takové smetanové – jsou docela přiléhavé, ale sluší mi a mám je doma, nemám čas jít si nic koupit.“

Allie se zasmála a potřásla hlavou.

„Měla by ses trochu rozmazlovat. Copak na něj nechceš udělat dojem?“

Anna ucítila bolestivé bodnutí. „Nemyslím, že by k tomu stačily šaty,“ řekla suše. „Pojď mi pomoci s Damiánem. Chci ho přesunout na oddělení. Nudí se a je podrážděný a myslím, že mu bude líp, když bude mít s kým mluvit. Budeme muset udělat něco důmyslného se zrcadly, aby mohl sledovat televizi, ale určitě ho rozveselíme.“

Právě ho stěhovaly na nové místo, když Anna zpozorněla. Zvedla hlavu a uviděla Adama, který ji sledoval ze dveří. Byl příliš daleko, než aby viděla jeho výraz, ale poznala, že tam je. Zvláštní, ale vlastně ani ne. Měla pocit, jako by o něm věděla všechno. Tak proč by nepoznala, když je na blízku?

Došel k ní s úsměvem na rtech a každý jeho krok jí rozbušil srdce. „Ahoj všichni. Jak se máš, Damiáne?“

„Nudím se,“ řekl chlapec.

„Přestěhovaly jsme ho sem, aby se víc bavil,“ vysvětlila Anna. „Chceme sem namontovat zrcadla, aby viděl pokoj a televizi.“

„To by mělo být lepší, Damiáne. Dobře...“ obrátil se k Anně. „Sestro, můžu s vámi mluvit?“

„Jistě.“ Nechala Damiána v Alliině péči a následovala Adama do uvolněného pokoje. „O co jde?“

„Kromě toho, že jsem tě chtěl vidět?“ řekl s pousmáním. „Mám tu šestileté dítě se špatným vývojem kostí, které se právě přistěhovalo a přichází údajně kvůli úpravě sklonu a opakovaným zlomeninám stehenních kostí. Je velmi drobná a na svůj věk maličká, není větší než batole a je velmi křehká. Má ptačí hrudník a skoliózu a velmi omezený růst končetin. Nevím, co pro ni budu moct udělat, asi moc ne. Ale dnes ráno upadla a zlomila si ruku a nohu a každou chvíli by měla přijet.“

„Chceš ji dát do sádry?“

Pokrčil rameny. „Nevím, nemůžu se rozhodnout. Musím říct, že to nevidím příliš nadějně. Myslím si, že je příliš křehká, než aby snesla obvyklou léčbu, a mám strach, abych jí ještě víc neublížil. Nemám, jak bych ji sešrouboval, všechno je příliš křehké a vážně nevím, jak doposud přežila. Nikdy jsem neviděl tak křehké kosti.“

Je to problém s kolagenem a křehké kosti jsou jen příznak, takže si myslím, že dlouhodobě bychom ji mohli léčit na nedostatek kolagenu. Teď jí ale budeme muset dát velmi lehkou sádku, takže prosím uvědom všechny sestry o tom, jak moc je křehoučká.“

„Dobře,“ slíbila Anna a přemýšlela, jak to zvládnou. „Bude potřebovat měkkou matraci a příkryvku z ovčího rouna. Dohlédnu na to. Taky bude potřebovat dětskou postýlku, nechci riskovat, že vypadne z postele, a radši obložíme postranice. Přijede s ní její matka?“

„Ano. To ona jí pomohla vydržet až dosud, takže toho chci využít. Je na ni zvyklá a zdá se, že mají svůj systém. Ale musím říct, že se bojím, že ji ztratíme. Je skutečně statečná, ale všechny

zlomeniny bolí stejně, a i když je má často, neznamená to, že ji bolí méně.“

Adam si povzdechl a vjel si rukama do vlasů. „Doufal jsem, že dnes budu mít čas dohnat papírování, ale teď už to tak nevypadá. Tohle je nejdůležitější. Jakmile ji uložíš, přijdu se na ni podívat a rozhodnu se. Teď se znovu podívám na snímky a zkusím něco vymyslet. Mohl bych zavolat bývalému kolegovi.“

Už odcházel, když se k ní obrátil. „Pořád platí ten zítřek?“

„Ano. A co ty?“

Zavřel oči a v hrdle mu zabublal smích. „Helle nemůže hlídat děti, jede zase do Londýna. Rodiče mi slíbili, že přijedou a zůstanou s nimi. To znamená, když se zdržím přes půlnoc, dostanu diplom.“

„Vážně?“

Znovu se zasmál. „Možná, nevím, ještě jsem to nezkoušel. Jak znám svou matku, byla by šťastná, že je v mém životě nějaká žena. Je hrozně zvědavá. Ví, že s někým jdu, ale neví, s kým a už vůbec netuší, že spolu něco máme. Byla by z toho v sedmém nebi. Myslí si, že jsem poustevník.“

Ne, jen osamělý a šlechetný muž, který dal celé své srdce svým dětem a přísahal, že je za každou cenu ochrání.

„Tak to se musíme vrátit brzo,“ usmála se Anna a jeho oči ztmavly.

„Sliby, chyby,“ zamumlal a s pískáním odešel.

„Vypadáš ohromně.“

Anna se zasmála a pohladila saténovou klopou Adamova saka.

„Ani ty nevypadáš tak špatně. Líbí se mi motýlky, vypadá to tak profesionálně.“

„A je pravý,“ řekl samolibě. „Žádný z těch tvých umělých nesmyslů.“

Pomohl jí do kabátu, letmo ji políbil na rty a pak musel čekat, až mu kapesníčkem otře rtěnku z úst.

„Proč to děláš?“ zeptal se. „Mohl jsem zavést novou módu.“

„To je okouzlující, ale není to tvoje barva. Švestková by ti slušela líp.“

„Budu si to pamatovat.“

Do hotelu, kde se ples konal, to bylo jen kousek a za chvíli už se ocitli uprostřed rudých růží, stříbrných srdíček a romantické hudby.

„Tak, kde jsou ostatní?“ zeptal se Adam. „Musíme je hledat?“

„Támhle, vidím Joshe, jak na nás mává. Jsou tam.“ A prosím, ať ho Josh nezpovídá nebo neprozradí, že něco ví!

Neudělal to. Vstal, aby je přivítal a řekl: „Většinu z nás asi znáte. Tohle je má žena Lissa a Mattova žena, Sarah Jordan. Matta, Marka a Allii už znáte. Čekáme ještě na Nicka a Ronnii Sarazinovy, asi se opozdí. Jedno z jejich dětí onemocnělo. A teď, můžu vám dvěma přinést něco k pití? Zrovna se chystám k baru.“

Jídlo bylo skvělé a právě když pili kávu, uvaděč všechny požádal o pozornost, poděkoval za podporu a vyzval je k tanci. Hudba spustila a Adam se obrátil k Anně s vyzývavým úsměvem.

„Chtěla ses bavit,“ řekl pomalu. „Tak pojďme na to.“

Vrátila mu úsměv, vstala a vzala ho za ruku. „Omluvte nás. Jdeme si zatančit.“

Následovala ho na prázdný parket a nechala se vzít do náruče. Byla to rychlá skladba a on vsunul nohu mezi její, položil jí ruku na kříž a vedl ji složitou řadou kroků, až se smála a popadala dech a všichni kolem tleskali.

Přidávali se další a další, až nakonec tančili všichni, pak hudba zpomalila, on ji objal kolem pasu a usmál se na ni. „Bavíš se?“ zeptal se.

„Dokonale. Jsi exhibicionista,“ řekla s úžasem a or se zasmál. „A lhář,“ dodala. „Ani jednou jsi mi nešlápl na nohu!“

„Ptal jsem se, jestli máš pevné boty, neříkal jsem, že li je chci pošlapat. Jsi dost dobrá, ani na chvíli jsi nevypadla z rytmu.“

„Ani ty ne. Jsem ohromená. Spousta mužů má obě nohy levé.“

„No, víš, co se říká o dobrých tanečnicích.“

Snažila se potlačit úsměv. „Jestli čekáš, že budu chválit tvé schopnosti v jiných oborech, tak si počkáš,“ škádčila ho.

„Jsi krutá žena.“

„Nerada bych, abys byl namyšlený.“

„Toho se nebojím. Jsem si jistý, že bys mi to nedovolila.“ Přitáhl si ji blíž a vzdechl jí do ucha. „Krásně voníš,“ zašeptal.

„Ty taky. Mohla bych tvou vůni dýchat celou noc.“

„Ani náhodou. Myslím, že Josh se vrací s naším pitím a já už jsem udýchaný,“ řekl a neochotně se od ní odtáhl. „Vrátíme se ke stolu?“

„Měli bychom, nebo nás pomluví, že jsme nespolečenští.“

Všichni je škádlili kvůli tanci.

„Bylo to velmi vzrušující,“ řekla Lissa a se zájmem si je prohlížela. „Řekněte mi, byli jste k sobě skutečně přišroubovaní, nebo to tak jen vypadalo?“

„Lisso!“ vykřikl Josh a všichni se rozesmáli.

„Jen to tak vypadalo,“ ujistil ji Adam s úsměvem.

„Jen jsem byla zvědavá.“ Obrátila se na svého manžela a zamyšleně na něj pohlédla. „Joshi, umíš taky tak tančit?“

„Ne na veřejnosti,“ řekl káravě a Anna se zasmála. Pořád ještě byla nadšená z nejlepšího tance, jaký v posledních letech zažila.

„Jsi hrozný suchar, Joshi. Tvoje žena chce tančit, tak ji vezmi za slovo. Lepší nabídku už dnes možná nedostaneš.“

„Později. Než ze sebe udělám blázna, musím se trochu víc opít.“

Všichni se zasmáli, hovor se zklidnil a přešel na jiná témata. Adama se ptali na jeho dům a on vyprávěl o jeho stavu a o opravách, které jsou tam potřeba.

„Měl by sis pozvat svlékáci partu,“ navrhla Lissa. „To je vždycky spousta legrace.“

Všichni se rozesmáli a Adam potřásl hlavou. „Joshi, na tvém místě bych si na ženu dával pozor,“ řekl se smíchem. „Mohl bys mít plné ruce práce.“

„Na tapetování,“ řekla Lissa pevně a snažila se nesmát. „Pozvi všechny na svlékání tapet, nakup spoustu jídla a bude to snadné. Bude to legrace, všichni přijdeme.“

„Ještě tě nepozval,“ připomenul jí Josh a ona otočila oči v sloup. „Náhodou jsem na strhávání tapet machr,“ řekla pyšně.

„Budu o tom přemýšlet,“ slíbil Adam. „A teď, když nás omluvíte, vezmu Annu zpátky na parket a zjistím, co ještě umí.“

„To musím vidět,“ řekl Mark se smíchem. „Byla jsi příliš skromná, Anno.“

„Všichni jste měli možnost,“ připomněla jim. „Není moje vina, že nepoznáte kvalitu, když ji vidíte.“

„Přestaň s nimi flirtovat, jsou všichni zadaní,“ řekl Adam a vytáhl ji na nohy. „Tak pojd’, ženo, chci tvoje tělo. Večer ještě nekončí.“

Myslela si, že už to nemůže být lepší, ale mýlila se. Tančili spolu, odděleně, tančili kolem sebe, tančili džajv, tango, waltz a nakonec, při poslední a nejromantičtější skladbě valentýnského plesu stáli téměř nehybně a jen se pohupovali.

Annu napadlo, že nikdy v životě nikoho tak nevnímala a s nikým tak neladila. Položila hlavu na Adamovo rameno, pod sakem ho objala kolem pasu a přála si, aby ten večer nikdy neskončil.

Ale nakonec nastal čas odejít, rozloučili se s ostatními a odešli do auta. Byla chladná noc, ale oni byli tak rozehřátí tancem, že si toho sotva všimli.

Adam zaparkoval před jejím domem, vypnul motor, vzal si od ní klíče a odemkl dveře. Zavřel za sebou a přitáhl si ji zpátky do náruče.

„Kde jsme to byli?“ zeptal se chraplavě a stáhl jí kabát z ramen. Jeho vlastní následoval na podlahu, pak vhodil boty, svlékl si sako, strhl motýlka a odhodil manžetové knoflíčky.

Anna vykročila ke schodům. Cestou odkopla boty a on vyrazil za ní, chytil ji za kotník a políbil ji na chodidlo.

Zasmála se a odtáhla nohu, pak se otočila a sledovala, jak si svlékl košili a odhodil ji na zem. Následovaly kalhoty a ponožky, až zůstal jen ve spodcích. Vycouvala do schodů, polapená žárem v jeho očích a zamířili do ložnice.

Byla na dnešek připravená. Na komodu postavila svíčky, čistě povlékla postel a květiny od něj dala do vázy na stole. Možná to příliš prozrazovalo, ale jí to bylo jedno. Neuměla nic předstírat.

Zapálila svíčky, a když se nad nimi sklonila, Adam se sehnul a přitiskl rty na holou, rozpálenou kůži jejích ramen.

„Jsi krásná,“ zašeptal, rozepnul zip na jejích šatech a stáhnul jí z ramen tenká ramínka.

Šaty spadly na zem a ona zůstala jen v kalhotkách. Ovinul kolem ní paže a vzal její řadra do dlaní.

„Krásná,“ řekl znovu a obrátil ji k sobě. Jeho polibek byl něžný, pomalý a líný a popíral žár, který mezi nimi hořel.

Nebo možná ne. Rozechvěl se, zvedl hlavu a pohlédl jí do očí. Jeho pohled planul.

„Chci tě,“ řekl zadýchaně. „Miluj se se mnou, Anno. Potřebuju tě.“

Jeho upřímnost ji zasáhla, objala ho a přitáhla ho k sobě. Sklonil hlavu a přitiskl rty na jemnou kůži jejího hrdla, několik vteřin tak stál bez hnutí. Pak zvedl hlavu a pousmál se na ni.

„Musíme dokončit tanec,“ zamumlal a stáhl jí tenounké kalhotky. Zvedl ji a složil doprostřed postele a pak ji líbal, každé místečko na jejím těle. Jeho dotyk byl něžný a uctivý, až se jí chtělo plakat touhou.

Nakonec, když už měla pocit, že bez něj zemře, se přesunul nad ni. Jeho tělo se jí chvělo pod rukama a on nad ní zaváhal.

„Miluju tě,“ řekl něžně. Její tělo ho přivítalo v sobí a ona věděla, že nikdy nikoho nebude milovat tak, jako tohoto muže...

SEDMÁ KAPITOLA

„Musím jít.“

Anna otevřela oči a uviděla Adamovu zachmuřenou tvář a ustaraný pohled. „Já vím,“ zašeptala.

„Promiň. Víš, že bych zůstal, kdybych mohl.“

Přikývla. „To nevádí, chápu tě.“

Políbil ji, pak se zvedl a posadil se na posteli. Anna ho pozorovala, jak vstává a jde ke dveřím, cestou sebral svoje spodky. „Nemám ponětí, kde jsem nechal šaty,“ pousmál se.

„Prostě běž po stopě,“ navrhla mu a poslala mu vzdušný polibek.

O pár minut později se znovu objevil ve dveřích, tentokrát oblečený a usedl na kraj postele. „Myslím, že jsem našel všechno,“ řekl. Sklonil hlavu, zastínil jemné zlaté světlo svíčky a dotkl se rty jejích úst. „Uvidíme se v pondělí ráno. Opatruj se.“

„Ty taky.“

Seběhl se schodů a o chvíli později zaslechl, jak se zavírají dveře a na ulici startuje jeho auto. Pohlédla na budík na nočním stolku. Bylo čtvrt na čtyři ráno. Nebyli doma ani dvě hodiny.

Říkala si, že je nenasytá, když od něj chce víc, ale už teď se jí po něm stýskalo. Položila hlavu na polštář, na kterém odpočíval, a vdechovala vůni jeho kolínské a něčeho velmi osobního.

Náruč měla prázdnou, ale srdce jí překypovalo. Miluje ji, řekl to. To je rozhodně pokrok. Stulila se do klubíčka, přetáhla přes sebe pokrývku a nakonec usnula.

Když se probudila, svíčky už byly vyhořelé a mezerou v závěsech dovnitř svítlo slunce. Pohlédla na budík. Půl desáté. Spala jen šest hodin, a přesto se cítila skvěle. Odhodila deku, oblékla se a sešla dolů. Cestou sbírala své odhozené oblečení.

O něco zakopla, a když se podívala dolů, uviděla na podlaze malou koženou peněženku. Adamovu. Shýbla se a zvedla ji. Možná ji dnes bude potřebovat, když bude chtít natankovat a zjistí, že ji nemá. Nebo ji bude dlouho hledat.

Přinese mu ji, bude to dobrá záminka znovu ho vidět. Udělala si čaj a vzala si ho s sebou do vany. Upíjela ho, zatímco ležela v báječně teplé vodě, pak se rychle umyla a oblékla.

V deset odešla z domu a krátce na to přijela k Adamovi. Před domem stálo jen jeho auto a ona zaparkovala vedle. Jeho rodiče už jistě odešli. To je dobře. Dnes ráno nepotřebuje žádný výslech a byla si jistá, že on taky ne.

Doufala, že je vzhůru. Zaklonila hlavu, pohlédla do oken a uviděla, že má roztažené závěsy. Dobře. Nechtěla ho vzbudit, kdyby ještě spal, ale nepřipadalo jí to pravděpodobné. Děti se většinou budí odporně brzy.

Zazvonila u dveří, slyšela, jak se zvonek rozlehl halou a o chvíli později se dveře otevřely. Spatřila elegantní, asi šedesátiletou šedovlasou ženu. To je určitě jeho matka. No nazdar. Myslela si, že už odjeli, protože tu nemají auto.

„Můžu vám pomoci, drahá?“ zeptala se žena a Anna se nuceně usmála.

„Ano. Je Adam doma?“

„Ano, je s dětmi na zahradě, chystají oheň. Vydržte, zavolám ho.“

Chtěla se obrátit, ale Anna ji zadržela. „To není třeba, přinesla jsem jeho peněženku. Včera večer ji zapomněl u mě doma. Mohla byste mu ji vrátit?“

Žena zvolna studovala její tvář, pak se usmála. „Vy jste určitě Anna. Pojd'te dál, drahoušku. Dejte mu ji sama, jistě vás rád uvidí. Vlastně jsem právě uvařila velkou konev čaje. Dáte si s námi, nebo dáváte přednost kávě?“

Anna se náhle ocitla v kuchyni, svírala dva hrnky a mířila ke stolu. „Sedněte si, zavolám ho. Adame? Máš návštěvu, Annu.“

Přišel a vypadal mírně v rozpacích. „Ahoj, myslel jsem, že si zavoláme.“

„Vypadla ti peněženka,“ řekla a náhle se cítila provinile, že se nechala od jeho matky přemluvit, aby zůstala. „V předsíni. Myslela jsem si, že bys ji mohl potřebovat. Tvoje matka mi nabídla čaj.“

„Tomu věřím,“ řekl suše a křivě se usmál. „Díky, žes mi ji přinesla. Chyběla by mi.“

Sedl si na židli a v rukách sevřel hrnek. „Zrovna jsem říkal tátovi o Lissině návrhu na strhávání tapet,“ řekl a vůbec nevypadal, že by mu její přítomnost dělala starosti. „Myslíš, že by někdo přišel?“

„Určitě. Jsem si jistá, že přijdou, už jen ze zvědavosti. Byla by to taková netradiční oslava nastěhování, ne?“

Adam se zasmál.

„To ano, velmi netradiční. Ale většinu z těch lidí sotva znám. Proč by se obtěžovali?“

„Protože jsou milí? Protože rádi pomáhají? Protože za jídlo zdarma by udělali cokoliv? Na kdy jsi to naplánoval?“

Krátce se zasmál.

„Ještě vůbec. Připadá mi, že to bude hrozný zmatek. Nevím, jestli snesu chaos ve víc, než jednom pokoji současně.“

Anna se rozhlédla a zvedla obočí. „Holé stěny jsou lepší než to, co je na nich teď – ale možná je potom budeš muset pozvat i na sádrování.“

„To ne.“

Do místnosti vešla jeho matka. Snažila se tvářit se nenuceně, ale zoufale neuspěla.

„Dá si někdo sušenku?“

„Ne, díky. Právě jsem snídal. Co ty, Anno?“

„Ráda. Dnes jsem na snídani nějak zapomněla.“ Jak jsem spěchala, abych byla tady. Ach jo.

„Přinesu je. Ještě čaj, Anno? Adame, chceš dolít, drahý?“

„Ne, díky,“ řekli společně, jejich pohledy se setkaly a usmáli se.

„Zůstaň tu na oběd,“ řekl náhle a ona poslechla. Plánovali strhávání tapet, dokončili stavbu ohniště a dřív, než se nadáli, byl večer a Anna musela odejít.

„Díky za dnešek,“ řekla, když ji doprovázel ke dveřím. Stáli na terase mezi dveřmi. Venku se nesvítilo a tak měli jisté soukromí.

„Líbilo se mi to,“ řekl Adam a jako by si nemohl pomoci, sklonil hlavu a políbil ji. Byl to jen letmý polibek, ale skrývalo se v něm tolik tepla, že ji hřál až domů.

Co tím sledoval, když ji pozval na oběd? Zůstala tam celý den a bylo to utrpení. Toužil ji vzít do náruče, dotýkat se jí a orlímu zraku jeho matky nic z toho neuniklo.

Ani dětem ne. Když Anna odešla, chlapci ho při koupání začali vyslýchat.

„Je milá, proč s námi nebydlí místo Helle?“

„Ano, proč ne? Já Helle nemám rád.“

„Ale máš, Jaspere,“ řekl Adam pevně, vzal žínku a začal drhnout jeho špinavé ručičky.

„Nemám. Není tak hezká jako Anna.“

S tím Adam v duchu souhlasil, ale to nic neusnadnilo. „Musí chodit do práce. Nemůže přijít a pracovat pro nás.“

„Mohla by tu prostě bydlet.“

„Má svůj domov.“

„My máme dům. Vsadím se, že její byt není tak velký, jako ten náš.“

Ne, pomyslel si Adam, ale je příjemný, útulný a v porovnání s tímhle je to klidné nebe. Vytáhl Jaspere z vany, zabalil ho do ručníku a pomohl Dannymu.

„Mohl by ses jí zeptat,“ nevzdával se Danny. „Vsadím se, že ses jí neptal.“

„Ne, neptal a ani nebudu. Ale Helle stejně odjede a dostaneme novou pomocnici. Už brzo.“

Ale ne dost brzo. Začínal z Helle šílet. Často se po víkendu nevrátila, jako třeba tentokrát. Nejspíš se objeví zítra v osm ráno, když už by měl být v nemocnici, a bude to pohroma.

Nejspíš bude muset vzít děti ke svým rodičům, aby je odvedli do školy, což znamená brzo je vzbudit, nachystat jim svačiny a věci do školy. Bude to peklo a to jen proto, že Helle se neobtěžovala vrátit se včas.

„Skye?“ zavolal a vystrčil hlavu z koupelny. „Jsi na řadě, zlato.“

„Užjdu.“

Přetáhl Jasperovi pyžamo přes hlavu, vyčistil mu zuby, posadil ho na záchod vedle a vrátil se k Dannymu, který si právě vyplachoval ústa. „Mám ti vysušit vlasy?“

Danny se poslušně postavil před něj a nechal ho, aby mu ručníkem vytřel vlasy. Pak pohlédl Adamovi do očí a bez varování řekl: „Myslím, že by ses jí měl zeptat.“

„Já taky,“ objevil se tu Jasper a natahoval si kalhoty.

„Zeptat se koho na co?“ ptala se Skye, která vešla do přeplněné koupelny za Jasperem.

„Na nic. Tak hoši, nechme Skye v klidu se umýt.“

Vystrkal je z koupelny, za chvíli se znovu vrátil, umyl Skye vlasy, pak je vysušil a pečlivě učesal.

Práce pro ženu, pomyslel si smutně a polkl knedlík, který měl náhle v krku. K čertu s Lyn, k čertu s Davidem, k čertu s nimi oběma.

„Au!“

„Promiň, zlato,“ řekl provinile. Přinutil se neobejmout ji a místo toho ji pohladil po hlavě v místě, kde ji zatahal. „Nedával jsem pozor.“ Pečlivě jí dočesal vlasy, a zatímco si Skye čistila zuby, umyl vanu a rozvěsil mokré ručníky.

O deset minut později byly všechny děti uložené. Adam si nalil tak potřebnou sklenku vína a usadil se k televizi.

Ale program ho neupoutal. Dokázal myslet jen na Annu, na to jak s ní včera večer tančil a jak jí řekl, že ji miluje.

Neměl v úmyslu říkat to, chtěl si to nechat pro sebe, ale nepovedlo se mu to. Vypadala tak roztomile, její tvář zářila vášní, oči byly měkké a doteky tak něžné – prolomila jeho obranu a vytáhla z něj pravdu. Zasloužila si to a on jí to dal, ale zasloužila by mnohem víc.

Zasloužila by si pokračování a to jí nemůže dát. Bez ohledu na to, jak moc by si to přál.

Malá Emily Parkerová měla ty nejkřehčí kosti, jaké kdy Anna viděla. Přes víkend byla znehybněná v sádře, ale teď se Adam chtěl pokusit dát její nohu dohromady. Pokud by uspěl, mohl by narovnat a spojit i tu druhou, rozřezat kost na malé kousky, narovnat je a spojit je šroubem. „Jako když navléknete korálky na jehlu,“ vysvětloval.

„Bude to pak lepší?“ zeptala se Emily svým zvláště plochým hlasem. Byla navíc hluchá kvůli poškození kostí vnitřního ucha a to její problémy ještě znásobilo.

„Doufám,“ řekl Adam upřímně. „Udělám, co budu moci a jsem v tom dobrý, ale můžu dělat jen to, co umím. Ale zkusím to. Ruku ti zatím radši necháme v sádře, nechci ti toho dělat najednou příliš mnoho.“

„Děkuju vám,“ řekla její matka. Znělo to unaveně. Není divu, pomyslela si Anna. Většinu ze svých šesti let strávila Emily v nemocnici a její matka tam byla s ní.

S Adamem odešli od Emily a vrátili se do kanceláře. „Jsi v pořádku?“ zeptala se, když viděla jeho unavené oči. „Dnes ráno vypadáš vyčerpaně.“

„Helle se nevrátila včas z víkendu, až teď – právě jsem s ní mluvil po telefonu. Vynadal jsem jí a čekám, že se sbalí a odjede, než se vrátím domů. No budiž. Musím zavolat agentuře a sehnat za ni náhradu.“

„Co ty dívky, které bydlí vedle? Mohly by ti pomoci?“ navrhla Anna.

„No, občas můžou pohlídat děti, ale nic víc. Potřebuju něco trvalého, takhle to je k ničemu. Helle není spolehlivá a ta minulá taky nebyla.“

Pohlédl na hodinky a vzdychl si. „Asi bych měl jít a začít. Mám tam dvouleté dítě s rozštěpem páteře a malou Emily a další dvě zlomeniny, které přišly přes noc. Uvidíme se později, budeš večer doma?“

Kvůli němu by zrušila skoro všechno a navíc nebylo co rušit. „Ano, mám volno,“ řekla. „Stav se, jestli Helle ještě zůstane.“

Tlumeně si odfrkl.

„No, radši na mě nečekej, možná ti místo toho zavolám.“

Když přišel domů, zjistil, že Helle ještě neodjela, ale zůstane jen na týden. Taky to Anně zavolal.

„A co ten účet za telefon?“ zeptala se. „Budeš to po ní chtít?“

„Asi ne,“ připustil. „Byl to pokus přesvědčit ji, aby zůstala déle, ale moc to nefungovalo. Volal jsem do agentury, ale nejmíň do příštího týdne nikoho nemají.“

„Jestli ti můžu pomoci, stačí říct,“ nabídla se Anna, ale on to nepřijal. „Jak dopadla operace Emily?“ zeptala se. „Musela jsem odejít dřív, než ses vrátil na oddělení.“

„Nebylo to tak zlé, jak jsem si myslel. Udělal jsem obě nohy a ruku jsem nechal v sádře. Jen doufám, že její kosti budou dost silné, aby vydržely tu zátěž. V tom je určité nebezpečí, ale víc udělat nemůžu. Operace páteře byla snazší, než jsem myslel, ale jedna z

těch zlomenin byla strašná. Uvidíš ho zítra, chvíli si u nás pobude. Jak bylo dnes Damiánovi?“

„Nudil se,“ řekla s úsměvem, který musel být slyšet i v jejím hlase. „Přijali jsme na praxi děvče, které chce být lékařkou – dám jí za úkol zabavit ho. To by jí mohlo pomoci při rozhodování.“

Adam se zasmál hlubokým, svůdným smíchem, který ji rozrušil, a ona zatoužila, aby byl s ní.

Mluvili spolu ještě skoro hodinu jen tak, aby slyšeli hlas toho druhého. Nakonec si Adam povzdechla. „Budu muset jít. Jeden z chlapců se probudil. Uvidíme se zítra. Mysli na mě, až budeš sama v posteli.“

Ha! Jako by jí to musel říkat! Opřela se o polštář a tiše si povzdechla. Dej mu čas, říkala si už snad po miliónté. Změní názor, Josh to říkal.

Josh byl expert na přesvědčování. Když Lissa čeká la jejich první dítě, přestěhoval svůj karavan před její dům a utábořil se tam. Nakonec se vzdala. Možná se Adam vzdá taky, když vydrží dost dlouho.

Čí to byl nápad, ptal se Adam sám sebe, když stál uprostřed předsíně, zatímco ze stěn jeho domu se strhávaly tapety. Parta se rozdělila na tři části a pracovali na chlapeckém pokoji, Skyině a obývacím pokoji.

Byli vážní a většinou se bavili o práci a operačních postupech. Zdálo se, že jsou v obývacím pokoji a ze svého místa v hale Adam začal přemýšlet, jak moc vážní ještě jsou. Jak večírek pokračoval, rozhodně už nebyli tak střizliví a on neměl odvalu tam vstoupit.

Ženy se nahoře rozdělily a každá si vzala několik dětí. Chlapci byli v chlapeckém pokoji a dívky ve Skyině. Anna byla se Skye a Allie jí pomáhala. Lissa a Sarah byly s chlapci a pokud Adam věděl, měly tu nejtěžší práci.

Nahlédl do místnosti a zamrkal. Všechny věci chlapců byly na hromadě uprostřed pokoje a tapety na všech stěnách už podlehly jejich úsilí, až na to, že všichni byli malí a tak byly holé jen spodní poloviny zdí.

„Myslel jsem, že jsi v tom dobrá,“ řekl Lisse s úsměvem.

„Jsem skvělá! Podívej se za dveře.“

Poslechl a uviděl úplně holou zeď. „Úžasné!“ zamumlal. „Jsem ohromený. Tolik pořádku vedle takového zmatku.“

„Jistě. Bene, nech toho, prosím. Promiň, začíná být trochu moc nadšený.“

„Možná je čas dát si pauzu,“ navrhl Adam s myšlenkou na pizzu, která se ohřívala v troubě.

„Tak dobře, všichni dolů,“ nařídila Lissa. Děti zavýskly a vyrazily ke dveřím.

„Hej, pomalu, hoši,“ napomenul je Adam, ale ignorovali ho. Pizza byla mnohem důležitější, než poslouchat dospělé.

U dveří samozřejmě vznikl nával a Ben s Dannym závodili. Asi by se nic nestalo, nebýt toho, že Ben uklouzl na kousku papíru, který se přilepil na jeho botu. Všichni s hrůzou sledovali, jak přepadl ze schodů a po hlavě spadl dolů. V půli cesty se ozval praskavý zvuk a on se náhle zastavil a vykřikl.

Všichni ztuhli, Lissa si rukama zakryla tvář a roztrásla se.

„Ach můj bože,“ zašeptala a Adam se protlačil kolem ní.

„Je to v pořádku, Bene,“ řekl mu a opatrně sešel až k němu. Benova ruka prošla zábradlím a byla zlomená. Chlapec vzlykal a Adam zaslechl, jak se za ním otevřely dveře.

„Co se děje?“

„Ben spadl ze schodů a zranil si ruku. Jinak je v pořádku, vid', hochu? Dostaneme tě pryč. Joshi, můžeš mi pomoci?“

„Jistě. Tak, prcku, neboj se, táta už je tu.“ S bledou tváří pohlédl na Adama. „Co chceš, abych udělal?“

„Trochu ho nadzvedni, abych mu mohl vyprostit ruku. Zlomil si vřetenovou kost, snad ji budu moci ohnout. To by pomohlo.“

O chvíli později byl plačící chlapec volný a Lissa k němu seběhla se slzami v očích. „Jsi v pořádku, miláčku? Jsem tady. Neboj se, bude to dobrý.“

„Je to klasická zlomenina,“ řekl Adam tiše. „Bude to potřeba srovnat a zasádrovat s umrtvením a myslím, že bude v pořádku. Bene, cítíš všechny prsty? Zavř s nimi.“

Chlapec poslechl a se slzami přikývl. „Bolí to.“

„Tomu věřím, Bene. Mrzí mě to. No, budeš muset jít do nemocnice a nechat se ošetřit. Myslíš, že to zvládneš?“

Přikývl a Adam pohlédl nahoru na Annu, která držela za ruku Jaspera. K čertu s Helle, že odjela tak náhle, pomyslel si. Ale nabídla se.

„Anno, hrozně nerad tě o to žádám, ale mohla bys na ně dohlédnout, než se vrátím? Dej všem pizzu a zmrzlinu a pak...“

„Neboj se, zvládneme to,“ řekla Anna. „Vezmi Bena a my se postaráme o zbytek.“

Zvládli to. Všichni si dali pizzu, a zatímco děti v jídelně u televize jedly zmrzlinu, ženy zorganizovaly úklid. Posbíraly tapety, setřely podlahy a muži přestěhovali nábytek na svá místa.

Matt a Sarah vzali své děti domů a Allie s Markem odešli, když se ujistili, že je všechno v pořádku.

„Tak, co s vámi třemi? Podíváme se na vaše pokoje?“ navrhl Anna.

„Je v nich nepořádek,“ řekla Skye smutně. „Myslela jsem si, že budou hezké.“

„Budou,“ ujistila ji Anna. „Strhli jsme většinu tapet, ještě chvíli a strhneme i ten zbytek. A pak můžete mít na zdech, co budete chtít. Už jste se rozhodli?“

„Ne.“

Odmítnutí? Annu to napadlo, ale nebyla si jistá. Občas přemýšlela, jestli se Skye nebojí vyjádřit svůj názor pro případ, že by se mylila. Toužila po souhlasu tolik, že se neodvážila mít jiný názor, než ostatní? Ubohý drobeček, pomyslela si.

„No, aspoň postele jsou v pořádku. Kluci, co vaše postýlky? Jste připravení jít spát?“

„Nevíme.“

Šla s nimi a zjistila, že jejich pokoje jsou uklizené. Někdo byl pilný, zatímco ona byla s dětmi v kuchyni.

Pomohla jim převléknout se, umýt se a vyčistit si zuby. Pak je poslala na záchod a uložila do postele.

Skye se odvrátila, když jí chtěla dát pusu, ale Anna ji stejně políbila, protože věděla, že dívka potřebuje projevy náklonnosti. „Dobrou noc, zlato,“ řekla a zhasla jí lampičku.

„Nechci úplnou tmou!“ řekla Skye vyplašeně a Anna ji znovu rozsvítila.

„Je to lepší?“

„Díky. Dobrou, Anno.“

„Dobrou noc, Skye. Dobře se vyspi, zasloužíš si to. Dnes jsi tvrdě pracovala.“

Sešla dolů do kuchyně. Ta už byla taky uklizená a nezbývalo, než si sednout a čekat.

Vešla do obývacího pokoje, holého, provlhlého a vonícího lepidlem na tapety a mokrou omítkou a usedla do nejbližšího křesla. Byla vyčerpaná, ale přesto chtěla zůstat vzhůru, než se Adam vrátí.

Může to trvat i hodiny. Věděla to a přemýšlela, jestli by nebylo lepší jít spát, ale nechtěla – ne v jeho domě, kde jsou jeho děti. Nebylo by to správné. Přesunula se na gauč, přetáhla přes sebe přehoz a stulila se na polštář. Tady jí bude dobře, dokud se nevrátí...

Adam byl vyčerpaný. Celý den byl v jednom kole a právě když se těšil na odpočinek, skončil na operačním sále s malým Benem Lancasterem.

Byla to jednoduchá zlomenina a nezabrala moc času, ale i tak trvalo skoro tři hodiny, než se mu podařilo dát ji dohromady a zasádrovat. Teď byl úplně zničený a toužil jen vlézt do postele a spát.

S Annou.

Přišel domů a našel ji v obývacím pokoji pod přehozem. Měla jít do postele, napadlo ho a pak si uvědomil, že neví, kam. Do pokoje po pomocnici, bez po vlečení? Nebo do volného pokoje, kde spal minulý víkend, když tu byli jeho rodiče?

Nebo do jeho postele.

Jak lákává představa.

Napadlo ho, že to začíná být příliš důvěrné. Je tu celé dny, minulou neděli, dnes, teď večer, příliš blízko. Děti ji začínají mít rády, hlavně Danny, a on nevěděl, co s tím. Snad jen udržet ji pryč odsud.

Vzbudil ji polibkem, jako princeznu z pohádky a ona jako pohádková princezna otevřela oči a usmála se na něj.

„Ahoj. Jak je mu?“

„Má sádku a pár dní si poleží. Bude v pořádku. Mrzí mě, že to trvalo tak dlouho.“

„To nevádí. Vypadáš zničeně. Vypadnu odsud.“ Vstala, u dveří si vzala kabát a tašku a vytáhla se na špičky, aby ho políbila na dobrou noc.

„Uvidíme se ráno,“ slíbila.

„Mohl bych sehnat hlídání.“

„Udělej to. Tvoje matka má příliš ostrý zrak.“

Adam se zasmál, znovu ji políbil, tentokrát víc, a poděkoval jí za pomoc. Pak se díval, jak odchází, nasedá do auta a odjíždí a přemýšlel, jak může být tak zvrácený.

Chtěl přece, aby odešla, ne? Tak proč je potom tak zklamaný, když to udělala?

OSMÁ KAPITOLA

V neděli ráno po brigádě u Adama měla Anna službu a první, koho po příchodu do práce uviděla, byl Josh. Seděl na Benově posteli a četl mu.

S úsměvem je pozdravila. „Ahoj všichni. Jak se máte? Jak se cítíš, Bene?“

„Bolí to,“ řekl mrzutě.

Anna sáhla na jeho prsty vyčnívající ze sádry. Byly teplé, ne horké a chlapec jimi vrtěl, když se jich dotkla. To bylo dobré.

Jeho ruka byla ve speciální pásce připnuté k posteli s podepřenou dlaní, aby se zmenšil otok. To ale znamenalo, že se nemohl příliš vrtět a to bylo pro tak malého chlapce těžké, zvláště když byl tak živý, jako Ben.

„Je v pořádku,“ řekl jí Josh. „V noci byl trochu neklidný. Zůstal jsem s ním, Lissa je doma s Katie. Několikrát jsem jí volal.“

Anna se chápavě usmála. „Proč jí neřekneš, ať se tu staví? Bude se cítit líp, když ho uvidí.“

„Už je na cestě. Chce vidět pooperační snímky... á, tady je. Bene, maminka přišla.“

Anna se obrátila, aby Lissu pozdravila a v dálce zahlédla vcházet na oddělení Adama, s dětmi v závěsu.

„To jsme se sešli,“ řekla s úsměvem a zamávala mu.

Děti jí zamávaly na oplátku, až na Skye, která se znepokojeně rozhlížela a přistoupila o krok blíž k Adamovi. Anna k nim došla a nechala Lissu s Katie v klidu s Joshem a Benem.

„Ahoj,“ řekla tiše. „Tohle je návštěva, nebo jdeš do práce?“

„Trochu od obojího. Říkal jsem si, že ho zkontroluju. Jak je mu? Měl jsem trochu obavy o jeho krevní oběh.“

„Vypadá dobře,“ řekla Anna. „Prsty jsou v pořádku a teplé a občas s nimi vrtí, jak se nudí.“

„Jestli mám soudit podle Dannyho, tak to musí být pořád, co?“

„Bude v pořádku?“ zeptala se Skye a rozšířenýma očima pozorovala závěs Benovy ruky.

„Bude,“ řekl Adam jemně. „Kosti jen potřebují čas, aby se znovu spojily. Pak mu vyndáme ty malé kousky kovu, které kosti zatím drží pohromadě a bude jako nový.“

„Kovové kousky?“ zeptal se Danny se zájmem.

Adam pohlédl na Annu.

„Můžeme vidět ty snímky?“

„Jistě.“ Přinesla rentgenové snímky a Adam je přiložil ke světlu poblíž Benovy postele. „Vidíš, Bene? Tohle je tvoje ruka a tady jsou kosti. A tyhle bílé věci jsou malé plátky kovu, které drží zlomeninu pohromadě. A tyhle malé věci jsou šroubky. Asi za čtyři týdny, až ti bude líp, je vytáhneme a zbývajících dobu budeš mít jenom sádru.“

„Mohl bych znovu vidět ten první?“ zeptal se Josh a Adam znovu zvedl první snímek ke světlu.

„Au,“ vydechla Lissa a Adam přikývl.

„Ano. Tady je vidět, proč jsem musel operovat. Tam, kde se ruka dostala do zábradlí, je zřetelná rotace a kost se dál hýbala. Moc jsi na tu pizzu spěchal, co? Ale řekl bych, že až se vrátíš domů, určitě nějakou dostaneš.“

„A to bude kdy?“ zeptal se Josh.

Adam pokrčil rameny a zatvářil se zamyšleně. „Pár dní? Chtěl bych počkat, až splaskne otok a dát mu pořádnou sádru.“

„Měl štěstí, že to nebylo o něco blíže ke dlani,“ řekl Josh zamyšleně, když si prohlížel snímky. „Zasáhlo by to epifyzu a to by bylo zlé.“

„Co je to ta epi-věc?“ zeptal se Ben a přebíhal očima z jednoho na druhého.

„Růstová destička. Na konci každé kosti je zvláštní místo, ve kterém kost roste, a když se zlomí, může přestat správně růst. Když jsi velký, už to nevádí, ale když jsi malý, může to být problém,“ vysvětlil Adam.

„Protože ti zůstane jedna ruka kratší,“ řekl Danny, jehož mozek očividně zapracoval

„Správně. Zrovna tu máme holčičku, které se to stalos nohou a ta jí neroste. My se teď snažíme speciální operací docílit, aby jí noha poporostla.“

„Ty jsi dělal tu operaci?“ promluvila poprvé Skye. „Ano.“

„Na co se to Jaz dívá?“ zeptal se Danny. Když se ohlídli, uviděli chlapce, jak dřepí pod Damiánem a kouká mu do tváře otvorem v otočné posteli.

„To je Damián. Musí ležet ve speciální posteli. Hrozně se nudí. Myslím, že by si rád s někým popovídal. Doufám, že všechny západky jsou zajištěné.“

„To jistě,“ ujistila ho Anna se smíchem. „Nemůže to otočit a shodit Damiána na zem. Ale stejně by odtud mohl vylézt. Jazi, pojď sem, zlato.“

Rozloučil se s Damiánem, doběhl k nim a vrhl se k Anně. Se smíchem ho chytila do náruče, zatočila se s ním a usadila si ho na bok. Pak si všimla tvrdého výrazu v Adamově tváři.

„Radši odsud děti odvedu,“ řekl pevně. „Jaspere, pojď sem.“

Anna ho postavila na zem a dívala se, jak odcházeli z oddělení. Jejich náhlý odchod ji zmátl.

„Řekla jsem něco špatného?“

„Kdo ví,“ zamumlal Josh, který stál vedle ní. „Ten muž uvažuje záhadně. Myslím, že zpanikařil.“

„Zpanikařil?“

„Dostáváš se příliš blízko, Anno. Vydrž. Dostaneš ho.“

„Ach bože.“ Popotáhla za svůj plášť, pak pohlédla na hodinky a narovнала se. „Uh, musím jít. Musím převzít hlášení a začít. Uvidíme se později.“

Příliš blízko, myslela si a snažila se ignorovat bolest, kterou vyvolal Adamův náhlý odchod. Jak můžu být příliš blízko? Miluju je, miluju jeho, on miluje mě – jak bychom mohli být příliš blízko?

Adam se večer nestavil a ona ho až do pondělního odpoledne neviděla, protože přišla pozdě a on operoval. Pak se přišel podívat na pooperační. Vypadal uštvane a tehdy se setkali.

„Myslela jsem, že ses chtěl včera večer stavit,“ řekla a snažila se, aby to neznělo vyčítavě.

„Já... mrzí mě, že jsem se k tobě nedostal, ale Dannymu nebylo dobře a nepřipadalo mi správné nechat ho s opatrovníci.“

„Mohl jsi zavolat.“

Přikývl. „Já vím, promiň. Řekl jsem si, že strhnu tapety v obývacím pokoji a večer mi nějak utekl. Nechtěl jsem ti volat o půlnoci.“

„Nevadilo by mi to. Dnes ráno jsem si přispala.“

„Šťastlivče,“ řekl se smutným úsměvem. „To já ne. Dnes přišla nová chuť. Myslím, že to bude pohroma. Stavil bych se dnes večer, ale musím být doma. A jako by to nestačilo, tento týden jsou pololetní prázdniny a děti s ní budou pořád doma a já nevím, jak to bude fungovat.“

„Co kdybych se stavila já k tobě?“

„Ne, myslím, že to není dobrý nápad. Ne když jsou děti doma. Možná k tobě na chvíli zaskočím, když budu moct, ale bude to jen krátká návštěva.“

Drobky, pomyslela si Anna smutně. To je všechno, co je mi ochoten dát – drobky ze svého života.

Přišel deset minut po desáté a v jeho očích bylo napětí z domova. „Potíže?“

„Tomu bys nevěřila,“ objal ji s povzdechem. „Promiň, tohle bude vážně jen na skok, ale potřeboval jsem tě vidět a dostat do života trochu zdravého rozumu.“

Odtáhl se, zvedl jí bradu a pohlédl do očí. Vypadá tak nešťastně a rozpolceně, napadlo Annu a zvedla ruku, aby ho pohladila po tváři. Ucítila na dlani jeho drsné strniště a ten pocit byl zvláště smyslný. Přitáhla si jeho hlavu k polibku a on se hladově zmocnil jejích úst.

„Jak dlouho můžeš zůstat?“ zeptala se a on se jí liše zasmál do úst.

„Dost dlouho,“ zašeptal a znovu ji políbil.

Lhal. Nebylo to dost dlouho. Celý život by nestačil, aby mu dala všechnu lásku, kterou pro něj měla.

Ben se rychle uzdravoval a k úlevě svých rodičů mohl jít v úterý ráno domů. Pro Lissu bylo těžké zvládnout Bena i Katie zároveň a pro Joshe zase bylo nemožné věnovat se pacientům a ignorovat Benovy prosby o pozornost pokaždé, když šel kolem. Museli Bena přesunout, aby otce neviděl tak často, a chlapec pak byl zklamaný.

Když ho Lissa odváděla domů, Josh ho políbil na rozloučenou a s úlevným povzdechem sledoval, jak odchází.

„Díkybohu za to – teď můžu pracovat bez pocitu viny,“ řekl Anně s úsměvem. Pohlédl jí do tváře a jeho úsměv zmizel. „Jak se máš?“

Pokrčila rameny. „Pořád stejně. Nevím, jak dlouho to vydržím, Joshi. Cítím se jako křeček, kterého vyndají z klece, když si chtějí hrát.“

„Myslím, že to je trochu přísné,“ řekl Josh jemně. „On má problémy. Ty děti potřebují spoustu času a pozornosti, hlavně Skye.“

„Skye potřebuje mámu,“ řekla Anna pevně.

„Už měla dvě. Možná potřebuje to, co jí dává Adam bezpečí a jistotu. Nerad to říkám, ale možná jsem se mýlil. Nemyslím, že je to dobré pro Adama, ale pro děti možná ano a on se pro ně možná dokáže obětovat. V tom případě si hrozně ublížíš.“

„Já vím,“ odpověděla tiše hlasem plným slz. „Nesouhlasím ohledně Skye, ale o Adamovi máš asi pravdu. Myslím, že je schopný ublížit nám oběma, když si bude myslet, že musí. To ukáže jen čas.“

Zazvonil telefon a ona ho zvedla. „Dobře. Díky. Připravíme se na to. Máme pár postelí, ne moc. Podívám se, jestli můžeme někoho propustit nebo zrušit nějaké operace. Díky za informace.“

Pohlédla na Joshe.

„Převrátil se školní autobus. Mají spoustu úrazů končetin a taky hlav. Brzo je přivezou na ambulanci. Můžeš propustit některé ze svých pacientů?“

Přelétl oddělení očima. „Nevím. Možná bys měla kontaktovat Adama a zjistit, jestli má někoho on. Já si projdu záznamy a rozmyslím si to.“

Zavolala Adamovi na kliniku a on zasténal. „Dneska tu mám plno – budu muset odejít na ambulanci podívat se na ty děti. Sakra. To znamená, že se domů vrátím pozdě a nová chuva odchází v šest.“

„Chceš, abych se tam stavila?“

„Ne, zavolám své matce. Když mi nepomůže, možná ti řeknu. Díky. Co se týče lůžek, nemám nikoho, koho bych mohl přemístit nebo propustit, pokud bychom neposlali domů Kate. Její noha se uzdravuje dobře. Chtěl jsem ji propustit zítra, ale může jít už dnes. Promluv si s její matkou a uvidíš, co na to řekne.“

„Dobře, zavolám ti později.“

Našla Allii, řekla jí, aby přesunula pacienty, aby měli všechny volné postele pohromadě a vyhledala paní Funnellovou a Kate. „Máme problém,“ řekla jim. „Potřebujeme všechna lůžka, která můžeme získat, a doktor Bradbury chtěl zítra navrhnout Kate propuštění. Myslí si, že by mohla jít domů už dnes, pokud to zvládnete. Samozřejmě nám kdykoliv můžete zavolat nebo se přijít poradit. Co myslíte?“

„Strašně ráda bych šla domů,“ přiznala Katr „Hrozně se tu nudím. Chci jít zpátky do školy.“

„No, to by mohlo být předčasné, ale doma bys to měla zvládnout. Potřebujete někomu zavolat?“

„Mám tu auto,“ řekla paní Funnellová. „Můžu ji odvézt hned teď.“

„Myslím, že doktor Bradbury se na ni nejdřív přijde podívat – á, už je tady.“

Jejich pohledy se setkaly a vyměnili si krátký, ale důvěrný úsměv. „Kate je nadšená,“ řekla a on se na dívku usmál.

„Myslel jsem si to.“ Prohlédl jí nohu a přikývl. „Budeš v pořádku,“ řekl jí. „Běž domů a užij si to. Nesmíš nosit nic těžkého a každý den musíš přijít na fyzioterapii, ale už by to mělo být v pořádku. Neraď tě posílám pryč, ale myslím, že ti to moc nevadí, vid’?“

Kate se usmála. „Vůbec ne. Je to skvělé.“

Zasmál se, mrkl na Annu a odešel, nejspíš na ambulanci. Znovu zazvonil telefon a tak Anna nechala další sestru vyřídit Kateiny propouštěcí papíry a odešla ho zvednout.

„Dobře,“ řekla, když všechny shromáždila. „První už dorazil na ambulanci. Ujistěte se, že je všechno potřebné hotové. Já začnu s novými příjmy. Allie, chci, abys zatím převzala zbytek oddělení. Nechci, aby se něco pokazilo jen proto, že máme hodně práce. A nezapomeňte se usmívat na děti. Budou mít strach a bolesti. Jejich rodiče jsou vydešení. Buďte klidné, laskavé a dávejte na všechno pozor. A teď do práce.“

Adam došel na ambulanci, rozhlédl se a uviděl chumel lékařů kolem Patricka Haddona, jednoho z ambulantních specialistů.

„Dobře, máme v záloze tři ortopedické týmy, včetně Adama Bradburyho – nazdar Adame, pojď k nám. Roberta Rydera už znáš, vid' a tohle je jeho zástupce David Patterson. Budete ve třech týmech. Chci, abyste spolupracovali, určili pořadí zraněných a přidělili je skupinám podle kvalifikace. Víím, že nám přivezou jednu frakturu pánve a možná i další. Můžou tam být úrazy páteře. Máme v záloze neurologické oddělení, ale myslím, že vaše otočná postel je zrovna obsazená, že Adame?“

„To ano, ale pacient je připraven ji uvolnit, když to bude naprosto nutné.“

„Dobrá. Uvidíme. Očekávám spoustu zlomených rukou a nohou, jako obvykle. Budou tam vnitřní zranění – Nicku, to máš na starosti ty. Každého prohlédnete, zrentgenujete a co nejrychleji zařadíte – jen ve spěchu nic nepřehlédněte. Tak, myslím, že už slyším houkačku, máme práci.“

Byl to zmatek, ale měli tolik práce, že neměli čas to vnímat. Zlomenina pánve byla ošklivá a byla potřeba vnější fixace. Adam si prohlédl snímky ostatních dětí a rozhodl se vzít si to na starost. Už chtěl snímek sundat z tabule, když si všiml tenké, téměř neviditelné linky na jednom z obratlů.

„Chtěl bych ještě jeden snímek,“ řekl rentgenologovi. „Bud'te velmi opatrní a nehýbejte s ním.“

„Dobře, jaký snímek chcete?“

„Boční, prosím – a zešíkma.“

Měl pravdu. Byla tam zlomenina čtvrtého bederního obratle a boční snímek ukázal kousek kosti, který mohl poranit míchu.

„Bude potřeba to ošetřit,“ řekl Robertovi Ryderovi. „Než se do toho pustím, chci nechat udělat vyšetření tomografem a nesmí se s ním pohnout. Je třeba udělat krevní zkoušku, tyhle zlomeniny pánve obvykle silně krvácejí do tkání.“

„Budeš si od neurologů muset vybojovat skener. Mají tam pár úrazů hlavy.“

„Můžeme počkat. Můžu napřed udělat pár dalších. Tenhle není tak naléhavý, je jen v kritickém stavu. Co tu máme dál?“

Nahlédli do poznámek, prohlédli si zraněné a pak začali.

Adamův první případ byla ošklivá zlomenina ruky a paže a on dvě hodiny pracoval na obnově krevního oběhu a kostí. Pak přišel na řadu jeho pacient se zlomeninou pánve a páteře. Když si prohlédl tomografový snímek, rozhodl se dostat se k páteři přes břišní dutinu a oddělit úlomek od kosti.

„Klesá tlak,“ varoval ho anesteziolog. „Krvácí?“

„Myslím, že ano. Ach,“ řekl, když otevřel břišní dutinu. „Máme tu velké krvácení. Mohl bych rychle dostat čtyři jednotky? Jinak to dítě vykrvácí. Odkud to sakra je? Můžete víc odsávat? Díky.“

Byl to závod s časem, ale nakonec našel zdroj krvácení, prasklou cévu na jedné straně pánve. Když krvácení ustalo, mohl začít znovu pracovat na pacientovi. Soustředil se na něj a zapomněl na všechno ostatní.

Nebyl čas starat se o čekající pacienty ani o chuť, kterou jeho děti nesnášely ani o to, jestli jeho matka dostane vzkaz, který jí nechal na záznamníku.

Anna se zdržela i po skončení své směny, každých pár minut kontrolovala úrazy hlavy, hledala případná vnitřní zranění a poskytovala pooperační péči lehčím případům, které se vracely z operačního sálu.

Všimla si chlapce s úrazem páteře, kterého Adam operoval a který měl taky ošklivě zlomenou pánev. Přemýšlela, jak se o něj budou starat, když se objevil Adam, mnul si oči a protahoval ramena.

„Vypadáš vyčerpaně.“

„Taky jsem – co tady ještě děláš?“

„Pomáhám. Je tu tolik práce, že nemůžu jen tak odejít. Už jsi mluvil s matkou?“

„Ne, chci to udělat teď. Zavolám domů a zjistím, jak se snášejí. Co pro mě ještě máš?“

„Dvě zlomeniny – loket a stehenní kost.“

„Skvělé,“ řekl a obrátil oči v sloup. „Nenávidím lokty. Dobře, udělám napřed to stehno. Udržujte toho druhého v klidu a dejte mu léky proti bolesti. Předepsal je někdo?“

„Myslím, že ano. Křičí.“

„To věřím. Kdybych si ulomil kus kosti, taky bych křičel.“

Zmizel v kanceláři a o chvíli později vyšel ven. Vypadal uštvaně.

„Matka je tam a chůva odešla, máma ji vyrazila. Dnes ráno udeřila Jaspera, protože plakal. Máma to nahlásila agentuře. Co teď mám k čertu dělat?“

„Stehenní kost a loket. Tvoje matka je docela schopná. Neboj se.“

„A co zítra?“

„Přiveď je sem. Můžou se dívat na televizi a kreslit a hrát si s ostatními. Nebude to problém. Teď běž operovat.“

Adam jí věnoval unavený úsměv a odešel.

Anna pokračovala v práci, kontrolovala kapačky, uklidňovala rodiče a trvalo ještě celé hodiny, než se oddělení znovu začalo trochu podobat obvyklému stavu.

Odešla domů, ve vaně snědla sendvič a vlezla si do postele. Právě usínala, když zazvonil telefon. Natáhla ruku a zvedla sluchátko.

„Haló?“

„Ahoj.“

Srdce jí poskočilo a rty jí zvlnil úsměv. Se spokojeným povzdechem se posadila. „Ahoj. Jak to nakonec dopadlo? Povedlo se ti odoperovat ten loket ke tvé spokojenosti?“

„Jo. Všechno jsem zvládl a konečně jsem doma.“

„Co děti?“

„Už spí. Ráno zavolám do agentury a vynadám jim. Uprosil jsem rodiče, aby tu zůstali až do konce týdne, ale v úterý letí na Floridu. Takže nemám ani celý týden na to, abych něco vymyslel.“ Povzdechl si. „Víš, už docela chápu, proč ženy nedělají kariéru. Bylo by to mnohem snazší, kdybych podnikal samostatně nebo měl méně stresující práci.“

Anna by mu mohla dát odpověď, ale tu nechtěl slyšet a ona už neměla chuť vrhat se stále proti stejné zdi. „Dej si sprchu a běž spát,“ řekla mu.

„Zrovna jsem ve vaně,“ odpověděl. „S bezdrátovým telefonem a sklenicí vína. Je to blaho.“

„Já jsem v posteli,“ řekla tiše. Zaslechla jeho povzdech a usmála se.

„Vzbudil jsem tě?“

„Vlastně ne. Ale to nevadí, ráda si s tebou povídám.“

„Přál bych si tam být s tebou,“ řekl tiše. „Rád bych tě objal.“

„Jen objal?“ zeptala se a on se tiše rozesmál.

„Dobrá, přiznávám se.“

„Taky bych si přála, abys tu byl,“ připustila. „Nikdy předtím mi nevadilo spát sama.“

„Zavři oči a představ si, že jsem tam s tebou.“ Víčka se jí zavřela, neschopna odolat a on dál mluvil a ovíjel ji svým tichým, hypnotickým hlasem. „Představ si, že se tě dotýkám, hladím tě rukama, cítím tvou kůži pod svými dlaněmi. Představ si moje tělo...“

„Adame?“

Ozvalo se vyplašené zabručení, následované šplouchnutím a tichým zaklením.

Anna otevřela oči a začala se smát. „To byla tvá matka?“

„Jo, telefonuj u,“ řekl přes dveře.

„Ach, dobře. Uvařila jsem čaj.“

„Díky.“

Zaslechla vracející se kroky a pak tlumený smích. „Málem jsem ji zabil. Skoro mi spadl telefon do vany.“

„Je milá.“

„Je všude.“ Povzdechl si a ztišil hlas. „Chci tě.“

Anna polkla. „Já vím. Proč se odtamtud nevytratíš? Řekni jí, že musíš koupit mléko nebo že se potřebuješ projít.“

„Mohl bych jí říct, že tě potřebuju vidět. Byla by hrozně ráda. Od toho dne po plesu o tobě nepřestala mluvit.“

„Tak to udělej,“ navrhla tiše, ale věděla, že to neudělá.

Tiše si povzdechl a na chvíli mlčel. Když znovu promluvil, bylo jí jasné, že je zpátky v realitě a u svých povinností. „Ne. Uvidíme se zítra. Přijdeš brzy?“

„Ne, mám odpolední.“

„Chceš, abych tě probudil?“

„Adame!“

„Co? Ach, k čertu. Ano mami, už jdu!“ znovu si povzdechl a pak se svůdně zasmál. „Uvidíme se zítra. Dobrou noc.“

„Cože?“

Anna spustila nohy z postele, hodila na sebe župan a seběhla ze schodů. Jednou rukou si odhrnula vlasy z tváře, zatímco se snažila otevřít.

„Snídaně,“ řekl Adam, otevřel dveře a přitáhl si ji do náruče.

Zasmála se a pohlédla na něj kalnýma očima. „Jsi blázen. Spala jsem, je teprve půl sedmé!“

„Promiň.“ Zvedl jí bradu a palcem ji pohladil po tváři. „Včera v noci jsi mi chyběla. Ten telefonát mi ke spaní nepřispěl.“

„To věřím. Já měla docela barvitě sny.“ Přejela si jazykem po zubech a udělala obličej. „Potřebuju pět minut v koupelně. Dej vařit vodu, buď tak hodný.“

Vyběhla nahoru, rychle se osprchovala a vyčistila si zuby, a když se vrátila, našla Adama nahého ve své posteli. Na klíně měl podnos s horkým čajem a talířem čokoládou plněných croissantů.

Poklepal na matraci vedle sebe. „Snídaně do postele,“ řekl, zvolna se usmál a její srdce se rozbušilo.

„To zní dobře.“

„Taky bude,“ slíbil a odsunul táč stranou. „Najíst se můžeš později. Tohle je zákusek.“

Anna se celý den pošetile usmívala. Adam se zdržel jen hodinu, ale byla to nejnádhernější hodina v celém jejím dosavadním životě. Ta vzpomínka jí pomohla zvládnout těžkou směnu. Všechna lůžka byla plná a mnozí z jejich malých pacientů byli ve vážném stavu.

Chlapec se zlomenou páteří a pánví ležel v posteli se speciální matrací a kvůli vnější fixaci pánve ho nemohli obracet. Kvůli pohmožděným nervům močového měchýře musel být cévkován, nohy ho svědily a měl v nich divné pocity, ale v celku dopadl dobře.

Adam se na všechny přišel podívat a byl s jejich zotavením spokojený. Když ho Anna sledovala, jak jedná s rodiči, pomyslela si, že je úžasný. Vysvětlil jim dost na to, aby neměli pocit, že se k nim chová povýšeně, ale aby přesto pochopili, co musel udělat a proč.

Tohle byla schopnost, kterou mnoho lékařů postrádalo, a Anna to věděla. Ale nepřekvapilo ji, že Adam to dokáže. Zdálo se, že má přirozenou schopnost komunikovat a vcítit se do situace rodičů.

Malá Emily Parkerová s onemocněním kostí byla jediná, o koho měl skutečně starost, a i ta se uzdravovala. Bylo to jen pomalejší, než doufal a měl obavy o její hrudník.

„Je to velmi složité,“ mumlal. „Její žebra mají velmi zvláštní tvar. Nemůže s nimi skutečně hýbat, takže dýchá jenom do břicha.“

„Prognóza je dost děsivá, co?“ řekla Anna zamýšleně.

„Řekl bych, že je to na ostří nože,“ připustil Adam. „Nevím, co ji nakonec dostane, nejspíš kašel. Skončí s tekutinou v plicích a utopí se. Hlavně ji držte stranou od kohokoliv, kdo je nachlazený.“

To nebylo možné. Ve čtvrtek začala kašlat, a když Anna přišla v pátek ráno, její postel byla prázdná.

„Kam šla Emily?“ zeptala se noční sestry s hrozným podezřením.

„Ach. Ve tři ráno jsme ji ztratili. Dostala zápal plic. Plíce se jí naplnily vodou a pak došlo k zástavě srdce.“

Adam se ji snažil vzkřísit, ale nepovedlo se mu to. Byl z toho zničený.“

Anna se s žuchnutím posadila. „Sakra,“ řekla těžce. Myslela na odvážnou malou dívku s tak hrozně deformovanými kostmi, na její obětavou matku, která to křehké dítě uplynulých šest let chránila před světem A teď je pryč, mrtvá, podlehla hloupému, obyčejnému nachlazení.

„Bylo to nevyhnutelné,“ řekla noční sestra věčně. „Bylo jisté, že k tomu dojde, Anno.“

„Já vím,“ řekla, ale to jí nepomohlo. Převzala hlášení, pak došla do kuchyňky, vyplakala se, vysmrkala se, umyla si tvář a vytáhla šminky. Tam ji našel Adam, jak si nanáší korektor pod oči. Pohlédla na něj v zrcátku, pak ho položila, otočila se a objala ho.

„Mrzí mě to, lásko,“ řekla něžně a on ji pevně sevřel. Cítila jeho napětí a bolest, která stále hledala cestu ven.

„Přijď za mnou dnes večer,“ řekla a on přikývl.

„Přijdu.“ Vyvinul se z její náruče a s povzdechem se opřel o roh kuchyňské linky. „Kolik pacientů jsem už ztratil? Kolikrát už se mi tohle stalo? Už bych si na to měl zvyknout.“

„Jsem ráda, že to tak není. Myslím, že to z tebe dělá lepšího lékaře.“

Pokřiveně se na ni usmál. „To nevím, ale myslím, že to ze mě dělá lepšího rodiče. Doma jsem stál ve Skyině pokoji, díval se na ni a přemýšlel, jak by mi bylo, kdyby to byla ona. Byly asi stejně staré, Emily byla o něco starší, i když bys to podle vzhledu neřekla.“

Pohlédl na své ruce, které ho zklamaly, a znovu si povzdechl. „Vím, že k tomu muselo dojít, že to pro ni vlastně bylo vysvobození, že hrozně trpěla a měla štěstí, že vůbec přežila tak dlouho. Přesto to bolí.“

„Já vím. Chceš půjčit rtěnku? Mně pomohla.“

Tiše se zasmál a znovu ji objal. „Jsi poklad. Večer se uvidíme, jestli ne dřív. Možná se přiznám matce a strávím s tebou večer. Co na to říkáš?“

„To by bylo milé,“ řekla a připadala si jako křeček, kterého občas vytáhnou z klece, aby se proběhl, než ho zase dají zpátky.

Pak na to přestala myslet. Adam byl dost napjatý a rozpolcený. Nepomohla by mu, kdyby měla špatnou náladu, protože se nedokáže rozkrájet na ještě víc kousků. Potřebuje ji a na ničem jiném v tuhle chvíli nezáleží.

Potřebuje ji a ona ho miluje. K tomu není co dodat.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Adam ji vzal do tichého country klubu. Seděli v koutě u krbu, on si opřel hlavu o zeď a povzdechl si. Byl unavený – unavený a smutný a měl starost o děti. „Hrozný den,“ zamumlal.

„Co děti?“ odhadla přesně jeho hlavní starost. Zavřel oči a zasténal. „Špatné. Pořád jsem ještě nevyřešil to s chůvou. Volal jsem agentuře a řekl jim, co si o nich myslím.“

„Oj, to bylo trochu tvrdé, ne?“

Pohlédl jí do očí a zasmál se.

„Jen trochu. Vezmi to tak, myslím, že teď nepochybují o tom, co si o nich myslím. Pak jsem znovu zkusil au pair agenturu a slíbili, že mi někoho pošlou, ale nebude to dřív, než za dva týdny. A rodiče jedou na Floridu už za tři dny.“

Vzal pivní tácek a zamyšleně ho trhal. „Co mám dělat, Anno?“ zeptal se s hraným klidem. „Mám přestat chodit do práce?“

„Nebud' hloupý!“ vykřikla. „To nemůžeš, jsi příliš důležitý. Co by si bez tebe pacienti počali? Jsi příliš na daný, než abys to mohl promarnit. Musíš pracovat.“

Její slova ho zvláštně zahřála a způsobila, že se cítil lépe. Ale některé věci se prostě zlepšit nedaly. „Ztratil jsem Emily,“ řekl.

„Tys ji neztratil, Adame,“ připomenula mu jemně.

„Byla ztracená, už když se narodila. Nemůžeš za to nést zodpovědnost, nejsi všemocný. To nech na Bohu.“

„Mohl bych se stát tesařem,“ navrhl a Anna měla pocit, že žertuje jen napůl.

„Pochybuj u, že bys v tom byl příliš dobrý. Dřevo se nedokáže uzdravit.“

Potlačil úsměv. „Naznačuješ, že moje tesařské schopnosti nejsou dostatečné?“ řekl rozhořčeně. „To je ale drzost.“

„Určitě jsou výborné. Ale to ti nepomůže. Potřebuješ řešení během tří dnů,“ připomněla mu. „A to tesařina není.“

Adam si povzdechl a projel si rukou vlasy. „Tak co navrhuješ?“ zeptal se. „Nemocniční jesle jsou přeplněné a oni stejně musí do školy. Kromě toho to nevyřeší, co budu dělat v noci, když budu mít pohotovost. Potřebuju někoho v domě. Nemůžu děti pokaždé vzbudit o půlnoci a vzít je s sebou.“

„Mohla bych u tebe zůstat já,“ navrhla mu.

Lákalo ho to, ale ne proto, že by to vyřešilo všechny problémy.

„K čemu by to bylo?“ zeptal se skepticky. „Taky chodíš do práce.“

„A oni do školy. Můžu být v práci od sedmi do tří. Takže když tam s tebou přijdou v osm nebo tak, můžou jet do školy taxíkem a já je pak po práci vyzvednu. A ty můžeš přijít domů, až budeš moct. Budu tam v noci, když budeš mít pohotovost a navíc se tak uvidíme každý večer.“

To ano. Zamyšleně na ni pohlédl.

„Ty to myslíš vážně, vid?“ řekl s tichým údivem. „Ty bys to vážně udělala.“

Anna zakroutila očima. „No jasně, že to myslím vážně! Proč ne?“

Adam jí dlouho hleděl do očí, pak uhnul pohledem a potřásl hlavou. Mohl by si na její přítomnost zvyknout a děti taky. „Ne. To není dobrý nápad.“

„Máš snad lepší?“

„Ne,“ přiznal upřímně. „To nemám.“ Uvědomil si rostoucí závislost dětí na ní a ptal se sám sebe, jaký rozdíl znamenají dva týdny. Určitě si na ni nevytvoří závislost tak rychle. „Je to jen dočasně,“ řekl zamyšleně. „Jen dokud nepřijde nová chuva.“

„Znamená to ano?“ zeptala se Anna.

Pokrčil rameny.

„Myslím, že nemám na vybranou,“ řekl těžce. Uvědomoval si, že to není moc zdvořilé, ale představa, že tam Anna bude neustále, byla tak lákavá, že zatemněla jeho úsudek. „Není to dokonalé, ale vyřeší to skoro všechny problémy. Můžeš si na příští dva týdny vyměnit služby, abys mohla chodit na ráno?“

Tiše se zasmála.

„Můžu si s nimi udělat, co budu chtít. Já za ně odpovídám. Jistě, že si je můžu vyměnit.“

„V tom případě bych tvou nabídku přijal,“ řekl s úsměvem a ona k němu napřáhla ruku.

„Platí,“ řekla, když jí potřásl a Adam měl pocit, jako by z jeho ramen spadla obrovská tíha.

Ať už to bude mít jakékoliv nevýhody, aspoň bude vědět, že jeho děti jsou v pořádku a to je nejdůležitější. Zvedl její ruku ke rtům a políbil ji na dlaň. „Jsi úžasná žena, víš to?“ řekl tiše a její tváře se zbarvily červení.

„Jen tě chci mít po ruce ve dne i v noci,“ řekla se smíchem a on si představil noc, když děti budou spát a touha ho skoro zadusila.

Těžce polkl a vyprázdnil sklenici. „Dáš si ještě?“ zeptal se. „Nebo chceš počkat a dát si k jídlu víno?“

„Řídíš.“

„To já vždycky. Nemusím pít. Co ty?“

„Ani já ne. Voda mi bude stačit, díky.“

S úsměvem mu podala svou sklenici a on přemýšlel, jak přežije její přítomnost ve svém domě.

Ne, to bude snadné. Nejtěžší bude nechat ji pak jít. Náhle si uvědomil, že možná udělal strašnou chybu.

Anna se k velkému potěšení dětí přistěhovala v neděli večer. Přinesla si jen šaty a jídlo, které měla v lednici, protože její byt byl jen asi kilometr vzdálený, takže si mohla zajít pro cokoliv. Nazvat to stěhováním bylo možná přehnané, ale dětem to připadlo zábavné.

Pomohly jí nést kufr a nastěhovat se do podkroví, Skye jí pověsila potřeby na mytí do sprchy, zatímco Jasper z tašky vytahoval její spodní prádlo a Danny se snažil pověsit její halenky na ramínka.

Když si Anna dala prádlo do zásuvek, pomohla Dannymu s halenkami, pak se ozvalo zaklepání na dveře a objevil se Adam s podnosem s čajem, džusem a sušenkami.

„Myslím, že je čas na občerstvení, ale musíš si pospíšet,“ řekl a jejich pohledy se setkaly nad hlavami dětí. Anna se usmála.

„Díky. Sušenky nechci, ale šálek čaje bych moc ráda.“ Podal jí hrnek, ona ho sevřela v dlaních a vděčně usrkla. „Mmm. Nádhera. Přesně to jsem potřebovala.“ Rozhlédla se kolem a tiše si povzddechla. „Tohle je krásný pokoj. Bude se mi tu líbit,“ řekla spokořeně.

„Máš všechno, co potřebuješ?“

Všchno, pomyslela si. Jeho, děti...

„Určitě. Kdyby ne, můžu si říct, vidíte, děti? Pomůžete mi.“

„Máš toaletní papír a mýdlo, dívala jsem se,“ řekla jí Skye věcně.

„Díky, zlato. To je milé.“

„Pomohl jsem tatínkovi připravit postel,“ řekl Danny hrdě. „Dal ti svou přikrývku!“

Adam se rozpačitě zasmál. „Je jediná, která není potrháná. Šňůry na prádlo v předchozím domě byly příliš blízko plotu, ze kterého trčel hřebík a trhal prádlo. Mám v úmyslu jít nakoupit, ale radši bych počkal a koupil pak něco, co bude ladit s novým vybavením“

„To je rozumné.“

Anna lehce přejela dlaní po látce. Jeho přikrývka. To zničilo jakoukoliv šanci, že by se jí podařilo usnout. „To je od tebe moc laskavé,“ řekla a dojalo ji, že všichni měli s její návštěvou tolik práce.

„Já jsem vyleštil stolec,“ řekl Jasper spokojeně. „Podívej.“

Podívala se. Uviděla lesklá a zaprášená místa a skoro po celém stole otisky malých prstíčků. „To je milé,“ řekla se staženým hrdlem. „Díky, Jazi. Díky vám všem.“

„Tak děti, dolů a připravit na spaní. Za chvíli jsem u vás a zkontroluju to.“

S tichým reptáním se vytratili, Adam zavřel dveře a posadil se vedle ní na postel. „Určitě máš všechno, co potřebuješ?“ zeptal se znovu a ona přikývla.

„Jistě. Chceš, abych šla uložit děti?“

Zatvářil se trochu vyděšeně. „To ne!“

„Ne? Tak co ode mě chceš?“ zeptala se zvědavě a on se tlumeně zasmál.

„Kromě toho, co je jasné?“

Červeň jí zaplavila od hrdla až ke tvářím, on se naklonil a dotkl se svými rty jejích.

„Kromě toho, co je jasné,“ zopakovala a srdce jí bušilo.

Pokrčil rameny.

„Jen to nejnnutnější. Jen je vyzvedni ze školy a přiveď v pořádku domů, to je všechno, co potřebuju. Nechci, abys dělala nic jiného. Možná budeš občas chtít vařit, ale nechci tě tím otravovat.“

Vzal její tvář do dlaně, ona otočila hlavu a vtiskla nu do ní polibek.

„Jsem rád, že tě tu mám,“ řekl chraplavě. „Díky, Anno. Je to pro mě obrovská úleva. Bezpečí a spokojenost dětí jsou pro mě velmi důležité – cítím se za ně tak zodpovědný.“

„To chápu. Už ti někdo řekl, že jsi dobrý otec?“

Uhnul pohledem a rty mu zkřivil lehce sebevědomý úsměv. „Ne moc často, ale proto to nedělám, nepotřebuju pochvalu. Jen se snažím. Někdy to nestačí, ale většinou to zvládáme.“

„Jsou šťastné, že tě mají.“

Sevřel rty. „Ale ne tak šťastné, jak si myslely, že budou. Občas je těžké být sám, ale stojí to za to.“

Vstal, zvedl z podlahy podnos, posbíral hrnky a sklenice a zamířil ke dveřím. „Uvidíme se později. Přijď dolů, až budeš chtít společnost.“

Je to zvláštní, napadlo Annu, když se dívala na prázdné dveře. V téhle roli nevěděla, jaký k ní má postoj. Normálně by šla dolů za ním, ale dnes se cítila rozpačitě, jako by měla jako najatá pomocnice zůstat ve svém pokoji.

Bylo to absurdní a ona to věděla. Ale přesto měla pocit, že tam nepatří a pochopila, proč se Helle tak stýskalo. Bylo tak snadné získat pocit, že se mu má klidit z cesty.

„Anno, v kolik budeš chtít jít?“

Došla na odpočívadlo a naklonila se přes zábradlí. Adam stál na schodech, díval se na ni a ona se najednou za svou zdrženlivost cítila hloupě. Jistě že čeká, že se k němu připojí!

„Kdykoliv,“ řekla. „Chceš, abych uvařila?“

Zavrtěl hlavou. „Chtěl jsem něco objednat. Děti už jedly, myslel jsem si, že si dáme nějakou činu nebo něco indického.“

„To zní dobře.“

Vykašli se na vybalování, řekla si. Kalhotám a džínům se nic nestane. V ponožkách seběhla k němu kuchyně.

„Podívej se na nabídku,“ řekl jí. Pak se chvíli dohadovali a nakonec si každý vybral to, co chtěl ten druhý. A pak byl čas jít spát a ona najednou nevěděla, co od ní očekává.

Když byly v domě děti, měla pocit, že by nebylo vhodné, aby s ním otevřeně spala. Na druhé straně, nebyla si jistá, jestli je lepší plížit se tajně kolem.

„Doprovodím tě ke dveřím,“ řekl Adam tiše, když se zastavila pod schodištěm do podkroví. Svůdně se na ni usmál. „Je to jen ze zdvořilosti.“

„Ovšem,“ souhlasila Anna a usmála se na něj na oplátku. Po špičkách šli nahoru, aby nevzbudili děti.

Adam ji zavedl do pokoje, zavřel za sebou dveře, opřel se o ně a přitáhl ji do své náruče.

„Už celé hodiny tě toužím políbit,“ přiznal se, když jí vjel rukama do vlasů. Obočí, víčka a tváře jí posel polibky, pak pokračoval přes bradu až na citlivou pokožku jejího hrdla.

„Adame,“ zašeptala naléhavě, on zvedl hlavu, našel její rty a vyhověl tak její touze. Položila mu dlaně na hrud' a cítila teplo jeho těla tak blízko...

„Tati?“

Udýchaně od ní odtrhl rty. „Ano, zlato,“ zavolal přes dveře. „Jsem nahoře. Hned jdu dolů.“ Znovu Annu lehce políbil a smutně na ni mrkl. „Dobrou noc, láska. Uvidíme se ráno.“

Vyšel ven a tiše za sebou zavřel. Anna šla spát sama, ale šťastná. Adam byl tak blízko a zdálo se jí, že zvažněl.

Poprvé od chvíle, kdy jí řekl, že nemají budoucnost, ucítila záblesk naděje. Hýčkala si ten pocit a přitom usnula a probudila se, až když ji ráno zavolal.

To pondělí vzal Adam Damiána znovu na sál a dokončil operaci jeho páteře, takže teď držela ve správné poloze a on mu mohl sejmout kovovou obruč z hlavy a pánve.

Damián byl teď tak vzpřímený, jak jen mohl být a potřeboval pohyb a terapii, aby znovu začal chodit. Adam přemýšlel, o kolik teď bude vyšší. Obvykle to bylo jen pár centimetrů, ale Damián byl víc zdeformovaný a tak i jeho přírůstek může být větší.

V každém případě si byl jistý, že chlapec ocení návrat pohyblivosti a konec pobytu v otočné posteli. Teď bude moct hýbat hlavou, sednout si a s pomocí i chodit – to je velká změna oproti nehybnosti minulých tří týdnů.

Jeho lůžko sousedilo s postelí Richarda Lewise, chlapce se zlomeninou páteře a pánve, kterému se po nehodě rychle vrátil cit a brzo se úplně zotaví.

Zatím musí ležet a tak s ním Damián může trávit nějaký čas a baví ho. Adam si byl jistý, že Anna najde nějaký způsob, jak je svést dohromady.

S dětmi je úžasná, pomyslel si. Zvládala je všechny tak dobře – nemocné, mrzuté, znuděné. Dokázala, že byly veselé, ale přesto ukázněné. Jednala s nimi přirozeně a jeho znovu napadlo, že by byla báječná matka.

Ta myšlenka vrátila bolest, na kterou už zapomněl a se silou, jakou ještě nepamatoval.

Toužil vidět, jak v ní roste jeho dítě.

Ta bolest ho na chvíli zbavila dechu. Zhluboka se nadechl, zaklonil hlavu a protáhl si ramena.

„Adame, jsi v pořádku?“ zeptal se anesteziolog.

„Jo, jen jsem trochu ztuhlý. Potřebuju se na chvíli projít. Mohl bys to dokončit?“ řekl svému zástupci, stáhl si rukavice, vyšel ze sálu do chodby, opřel hlavu o chladnou zeď a zavřel oči.

Zatraceně. Myslel si, že se z toho dostal, že se s tím smířil a v mnoha směrech to tak bylo. Ale byla v něm nějaká základní a primitivní potřeba předat svoje geny dál. Chápal to a dokázal si to zdůvodnit, ale proto to ještě nebylo snazší.

Toužil dát Anně dítě a nemohl.

A ona ho kvůli tomu opustí. Možná ne hned, možná ještě celá léta ne, ale je jí teprve osmadvacet. Co až jí bude osmatřicet? Co až uplyne dalších deset let? Bude mít pocit, že jí ujíždí vlak?

Kdy pro něj začala být tak důležitá? Pustil ji tak blízko k sobě a ona se vplížila do jeho srdce a stala se jeho součástí.

Dva týdny, řekl si. Za dva týdny přijde nová pomocnice a Anna se odstěhuje. A pak, řekl si, se s ní přestanu vídat. Přestanu za ní chodit a milovat se s ní v té krásné ložnici osvětlené svíčkami, přestanu s ní flirtovat, škádlit ji a líbat při každé příležitosti.

Bylo by k ní nefér držet ji, využívat ji a mít ji na provázku jen pro svůj užitek, bez ohledu na to, jak moc jí potřebuje. Musí to pouto přerušit a kvůli ní samé ji nechat jít. Aby byl laskavý, musí být krutý.

Polkl knedlík v krku a odtáhl se ode zdi. Jeho zástupce nebyl dost dobrý, aby mohl zašít Damiánovu ránu. Byla už jednou otevřená a tak bylo těžší udělat to přesně. A on pro Damiána musí udělat to nejlepší.

Znovu si vydrhl ruce, oblékl si čistý plášť a rukavice a vrátil se na sál.

Ten týden měl Adam spoustu práce s naléhavými případy a Anna ho na oddělení sotva viděla. Damián konečně začal chodit a hrozně se mu to líbilo. Přestože měl ještě trochu bolesti, svoboda mu je víc než vynahradila.

Richard, chlapec se zraněnou pánví a páteří, byl stejně starý a Anna posilovala přátelství, které mezi nimi vzniklo. Adam jí to při jedné ze svých letmých návštěv připomenul.

„Pro Damiána je to taky prospěšné,“ řekla Anna zamyšleně. „Když se nemohl hýbat, ostatní ho bavili a myslím, že si uvědomuje, že teď má možnost to někomu oplatit. Doufám, že ho to nezačne nudit dřív, než se Richard bude moct pohybovat.“

„Mmm. Chtěl bych, aby zůstal v klidu o něco déle. Zlomenina jeho páteře byla dost pohyblivá, a přestože jsme to sešroubovali, kdyby se začal hýbat příliš brzy, nemuselo by to stačit. Potřebuje čas, aby se to zhojilo. Dám mu ještě týden a pak nechám udělat další snímek, abych zjistil, jak se to hojí. Na dětech je úžasné, jak rychle se uzdravují.“

„Mimochodem, jak se má Ben Lancaster?“ zeptala se. „Viděl jsi ho znovu?“

„Ano, Lissa ho včera přivedla, abych mu vytáhl stehy a dal novou sádku. Vypadá to dobře. Ještě pár týdnů se sádkou a bude v pořádku. Mám radost. Jeho ruka je hezká a rovná, což je zázrak, když uvážíš, jak byla zkroucená, když spadl. Musím to zábradlí opravit. Připomeň mi večer, abych to slepil.“

„Napiš si to na ruku,“ navrhla mu s úsměvem a on se zasmál.

„To by na klinice vypadalo dobře! Radši se spolehnu na tvou úžasnou paměť,“ řekl. Pak pohlédl na hodinky a povzdechl si. „Když mluvím o klinice, musím už jít. Na seznamu mám pár pacientů, které

bych měl asi prohlédnout přednostně. Jeden z nich má úraz kolena z lyžování. Jeho lékař si myslí, že má vnitřní poškození kloubu.

Pak je tam batole s oboustranným vrozeným tu rušením kyčli, jestli můžu věřit zprávě jejího lékaře. Zřejmě si toho doposud nevšimli a teď je potřeba spěchat.“

„Budeš oba ty případy dělat zítra?“ zeptala se Anna a on pokrčil rameny.

„Nevím. Jak jsme na tom s lůžky? Většina dětí z to ho školního autobusu už je propuštěná. Máme dost volných míst? Mám už objednané tři další.“

Anna v duchu přehlédla oddělení a přemýšlela o dětech s operovanými mandlemi a záněty slepého střeva, které by mohly jít domů. „Několik míst tu bude. Dvě další děti se vejdou, pokud nebudeme mít nějaké náhlé případy. Ale do zítřka se to může změnit.“

„Zítra si to ověřím. Zatím je objednáám, jestli to bude potřeba. Myslím, že operace toho kolena bude rychlá, ale to batole bude možná trvat déle. Dám ti vědět.“

Když Adam odešel, znovu zkontrolovala seznam pacientů, aby se ujistila, že má volná lůžka. Když deset minut před třetí zavolal, potvrdila mu, že pro jeho dva pacienty budou mít místo.

„Dobře. Řekl jsem jim, že jim ráno zavolám, jestli to nepůjde. Přijdou v osm, nalačno a připravení. Myslel jsem si, že to bude lepší, než je tu mít zbytečně přes noc, kdyby byly postele potřeba pro někoho jiného. Jdeš teď domů?“

„Za chvíli. Neboj se, nezapomněla jsem na děti.“

Uslyšela, jak se zasmál.

„Promiň. Je těžké přestat si dělat starosti. Staré zvyky umírají jen nerady.“

„Jako staří vojáci. Uklidni se, Adame, zvládneme to. Uvidíme se později.“

Zavěsila telefon, předala klíče Allii a odešla. Cestou do Jasperových jeslí si tiše broukala. Přesně tohle potřebuje. Když jí předtím skončila služba, měla někdy pocít, že neví, co si počít se zbytkem dne.

Ted' byl plný a nejen to, byl i naplněný. Uvědomila si, že ji to baví. Děti jsou skvělé a ona si s nimi užívá mnohem víc, než si dokázala představit. Chlapci byli vřelí, spontánní a roztomilí a dokonce i Skye začínala tát.

Její život byl lepší, než celá léta předtím a možná lepší než kdy vůbec.

„Anno, mohla bys mi pomoci s mým pokojem?“ zeptala se Skye ve středu odpoledne, když byl Adam ještě v práci.

„Jistě. Co chceš dělat?“

„Dokončit zdi – tapety jsou stržené jen zpola a já bych to chtěla dát do pořádku. Táta udělal obývací pokoj a vypadá to mnohem líp. Vím, že nemůžeme tapetovat, ale mohly bychom aspoň očistit stěny?“

„Jistě,“ souhlasila Anna a tak několik dalších večerů strávily oškrabáváním mokrých tapet. Chlapci si přitom hráli kolem a stříleli po sobě z pistolí vyrobených z kartónových trubek.

V pátek večer bylo všechno hotové a připravené na malování nebo tapetování.

„Chtěla bych to mít v smetanové a růžové,“ řekla jí Skye. „Táta říká, že to můžeme vymalovat, ale já bych chtěla, aby ty barvy byly rozvířené do sebe.“

„Můžeme to udělat barvou,“ řekla Anna sebejistě a předvedla jí různé způsoby, jak to provést pomocí hadrů nebo houby.

„Takhle,“ řekla Skye o jedné z technik. „Růžovou a smetanovou.“

A tak, když se Adam v sobotu odpoledne vrátil z nemocnice, našel Annu na žebříku a Skye pod ní, jak malují stěny.

„No páni,“ ozval se chabě a ohromeně ze dveří.

„Ahoj,“ řekla Anna, zatímco si z očí odhrnula pramen zabarvených vlasů. „Doufám, že ti to nevadí. Skye mě požádala o pomoc, tak jsme se pustily do malování.“

„To vidím,“ řekl zmateně. „Hm, chcete pomoci? Převléknu se.“

„Díky.“

Za minutu nebo dvě se vrátil, oblečený v otrhaných džínách pocákaných barvou a s dírou na koleni. Anna zjistila, že s malováním

už má své zkušenosti. „Začnu s okenními rámy,“ řekl, zvedl kus brusného papíru a přesunul se k oknu.

Trvalo to celý víkend, ale v neděli večer se Skye mohla znovu nastěhovat do svého pokoje, který vypadal nádherně.

„Teď už chybí jen nový koberec a záclony,“ řekl ji Adam. „Budeš je muset vybrat příští víkend a pak se nejspíš pustíme do chlapeckého pokoje.“

My, pomyslela si Anna a přemýšlela, jestli to zahrnuje i ji. Doufala, že ano a ucítila vnitřní teplo.

„A co tvůj pokoj?“ zeptala se cestou dolů, když uložili děti ke spánku. „Uděláš s ním taky něco?“

„Ještě ne,“ řekl a unaveně se zasmál. „Aspoň než vyřešíme obývací pokoj, kuchyň a předsíň, chlapecký pokoj a obě koupelny.“

„V tom případě to nebude tenhle týden,“ řekla s úsměvem. Adam se znovu zasmál a přitiskl si ji k boku.

„Ne, tenhle týden ne. Díky, žeš pomohla Skye. Jsi prostě hvězda.“

„Bavilo mě to.“

Adam zavřel dveře do kuchyně, přitáhl si ji do náruče a hladově ji políbil. „Chybíš mi,“ řekl po dlouhé chvíli a opřel se svým čelem o její. „Zdá se, že pro sebe nemáme ani chvíli soukromí.“

„Mohli bychom jít ke mně a požádat jedno ze sousedovic děvčat o hlídání,“ navrhl.

Jeho oči ztmavly a znovu ji políbil. „Máš spoustu skvělých nápadů,“ zamumlal. Pak nad hlavou zaslechl Skyeiny kroky, narovnal se, došel ke schodům a pohlédl nahoru. „Jsi v pořádku, Skye?“

Shora k nim dolehl její hlas. „Jdu jenom na záchod,“ řekla a on se s povzdechem vrátil k Anně.

„Musím si najmout někoho na hlídání,“ řekl se smíchem. „Tohle mi ničí nervy.“

Ovšem kdybychom se nesnažili předstírat, že mezi námi nic není, problém by to nebyl, pomyslela si Anna později. Nevadilo by, kdyby je děti překvapily v objetí. Nevadilo by to, kdyby byli manželé, očekávalo by se to.

Pohlédla na sprchový kout ve své koupelně a povzdechla si. Toužila po koupeli. Chtěla si poležet v horké lázni.

Adamovi by to jistě nevadilo. Převlékla se do županu a s ručníkem v ruce sešla dolů. Právě vycházel ze Skyina pokoje a tak se ho zeptala, jestli to nevadí.

„Jistěže to nevadí. Zrovna jsem myslel na totéž. Běž první, půjdu po tobě. Nevypouštěj pak vodu, bojler není až tak výkonný a děti už se koupaly. Jen na mě zatřekej, až skončíš.“

Anna přikývla a vešla do koupelny. Naplnila vanu horkou vodu a zůstala v ní, dokud jí to připadalo spravedlivé. Cítila se báječně, ale Adam čekal a navíc je to jeho koupelna. Rychle se umyla, usušila, zamotala si vlasy do turbanu a tiše mu zaklepala na dveře.

Okamžitě otevřel a vyšel s něžným úsměvem na tváři. „Jsi celá mokrá,“ zamumlal a palcem jí setřel kapky vody z hrdla. Jeho dotek byl tak erotický, sklonil hlavu a dotkl se jejích úst v prudkém, vzrušujícím polibku, který jí otrásl až do základů.

„Chci tě,“ řekl rozechvěle a jeho pohled sežehl její už tak rozpálenou kůži. Sledoval výstřih jejího županu, který se rozevřel a odhalil její vzedmutá ňadra. Víčka mu ztěžkla touhou. „Přijdu za tebou později,“ slíbil napjatým hlasem. „Po půlnoci, až budou děti hluboce spát.“

„Dobře.“ Ucouvla s očima upřenýma do jeho, pak se otočila a vyběhla po schodech do svého pokoje zalitá touhou. Čekání bylo nesnesitelné. Trvalo hodiny, než uslyšela jeho kroky a pak vklouzl do postele vedle ní s horkým, napjatým a roztouženým tělem.

Nebyla žádná předehra, nepotřebovali to. Natáhla se a sevřela ho do náruče, on se přesunul nad ni a vstoupil do ní jediným rychlým, zoufalým pohybem. Sevřela ho pevněji a držela se ho, když je oba přenesl přes okraj.

„Miluju tě,“ řekl, jako by z něj ta slova vyklouzla bez dovolení a pak se jeho tělo otrásl a jeho objetí křečovitě zesílilo, jakoby se snažil udržet ji u sebe navždy.

Slzy, které zadržovala, jí vytryskly na tvář a ona ho něžně a vroucně políbila na tvář. „Miluju tě,“ zašeptala, jeho rty našly její a zoufale ji políbil.

Nehlasně, uctivě vyslovil její jméno a pak s posledním polibkem, ji opustil.

Anna zůstala ležet bez pohnutí, zaplavená syrovými pocity. Co se stalo? Něco se změnilo, bylo v tom nějaké zoufalství. Naplnila ji hrozná předtucha, hluboký strach, že se něco změnilo nebo změní a že Adama ztratí.

Začínáš být paranoidní, řekla si našťavaně. Nic se nezměnilo.

A přece, jestli to tak bylo, proč byly jejich pocity tak silné a proč, když vyslovil její jméno, znělo to jako prosba?

DESÁTÁ KAPITOLA

Anna se nemýlila. Něco se opravdu změnilo. Od toho večera k ní už Adam znovu nepřišel, ani nenavrhl, že si k dětem někoho vezmou a udělají si chvíli volna v jejím domě.

Vlastně na tom nezáleželo. Nechybělo jí ani tak jejich milování, jako blízkost, kterou to s sebou přinášelo a ta chyběla i v ostatních oblastech jejich života.

Zmizely všechny ty letmé dotečky, polibky kradené ve spíži, drobná plácnutí po zadečku, když ho mýjela na schodech. Místo toho občas zachytila jeho sklíčený pohled a někdy v jeho očích viděla i smutek.

Napadlo ji, že Adam se chystá jejich vztah ukončit. Jen čeká, až přijde nová pomocnice a pak to skončí.

Při té myšlence jí bylo zle a tak se zabrala do práce, pomáhala dětem s úkoly, začala malovat chlapecký pokoj a každý večer padala do postele vyčerpaná.

Adam se vracel stále později a při každé příležitosti se do nemocnice vracel, až si toho všiml dokonce i Danny.

„Proč má tatínek tolik práce?“ zeptal se ve čtvrtek večer. Vytahoval písmenka z polévky na kraj talíře a Anna si ho pozorně prohlížela.

Ubohý drahoušek, pomyslela si. Jsou tak křehcí a zranitelní. Ovlivnila je každá drobná změna Adamovy nálady a víc a víc po ní chtěli podporu.

To bude v pořádku, dokud se Adam nezačne snažit ukončit jejich vztah. Ale jak se s tím pak vypořádají?

Chtěla si s ním o tom večer promluvit, přímo se ho zeptat, jestli se snaží právě o tohle. Musí to zjistit, to čekání ji ubíjelo.

A pak zazvonil telefon. Volala žena z au pair agentury a chtěla s ním mluvit.

„Je mi líto, je v práci. Můžu něco vyřídit?“

„Když budete tak hodná,“ řekla žena s úlevou. „Au pair, kterou jsme mu slíbili, si zlomila nohu při lyžování a nebude moct nastoupit ještě aspoň šest týdnů. V tuhle roční dobu za ni nemám náhradu. Mrzí mě to. Můžete ho požádat, aby mi zavolal, jestli o tom bude chtít ještě mluvit?“

„Jistě,“ souhlasila Anna a položila sluchátko.

„Kdo to byl?“ zeptala se Skye.

„Au pair agentura. Vaše nová chůva si zlomila nohu a nemůže v neděli nastoupit.“

„Hurá!“ vykřikl Danny, vyskočil od stolu a rozhodil tak písmenka z polévky všude kolem. „Necháme si tebe!“

Vrhl se na Annu, ona ho chytila a automaticky ho objala.

„Uvidíme,“ řekla opatrně. „Budu si o tom muset promluvit s vaším otcem.“

„Promluvit o čem?“ ozval se za ní Adam.

„Chůva nenastoupí, Anna to říkala a tak tu zůstane místo ní,“ řekl Danny a úplně tak změnil skutečnost.

Anna zpříma pohlédla do Adamových tvrdých očí. „Takhle to úplně nebylo,“ začala, ale on ji utál.

„Opravdu? Snad bys mi tedy mohla vysvětlit, jak to bylo. Děti, běžte prosím spát.“

„Ale ještě jsme neměli pudink!“ stěžoval si Jasper.

„Vezměte si s sebou jogurt. Chci si promluvit s Annou.“

Vytratily se z kuchyně a ona se k němu obrátila. Už nedokázala ovládnout svůj hněv. „Co to k čertu mělo znamenat?“ zeptala se zuřivě.

„Na to bych se taky mohl zeptat. Přijdu domů a můj syn mi řekne, že jsi odřekla chůvu a že tu zůstaneš místo ní...“

„Zlomila si nohu.“

„Tak nám pošlou jinou.“

„Žádnou nemají.“

„Jak příhodné.“

Anna šokovaně ustoupila. „Ty si opravdu myslíš, že bych udělala něco takového? Že bych odřekla chůvu a řekla dětem, že zůstanu, aniž bych to probrala s tebou?“ Odvrátila se od něj, příliš rozzlobená, než aby tam s ním stála. Adam k ní přistoupil, chytil ji za ruku a otočil ji tváří k sobě.

„Anno, přestaň. Co to děláš?“

„Balím se,“ řekla odměřeně. „Pusť mou ruku.“

„Ne, nemůžeš odejít.“

„Tak se dívej.“

„Sakra, promluvme si o tom!“

„Proč? Abys mohl překroutit všechno, co řeknu? Do pekla s tebou, Adame!“

Pustil ji.

„Pozdě,“ řekl tiše. „Tam už jsem.“ Odvrátil se. „Jest-lito k něčemu bude, tak se omlouvám. Nechtěl jsem na tebe tak vyjet. Jen mi situace mezi námi připadá stále těžší a těšil jsem se, až se to vrátí k normálu.“

Beze mě, pomyslela si a srdce se jí málem zastavilo.

„Musíme si o tom promluvit,“ řekla, ale ozvala se jeho vysílačka a on o chvíli později s úlevou odešel z domu.

Telefon ho zachránil, pomyslela si Anna hořce. Pak se shora připlížily děti, bledé jako stěna.

„On se na nás zlobí?“ zeptala se Skye nervózně.

„Ne, drahoušci, ovšemže ne. Jenom je zklamaný, že nepřijde nová chuva.“

„Neznělo to zklamaně,“ poznamenal Danny s typickou neomaleností. „Znělo to našťvaně.“

„Je unavený,“ řekla Anna a snažila se ho omlouvat i ve chvíli, kdy by ho nejradši pověsila. „Později se to spraví. Má moc práce.“

Dala jim pudink, vykoukala je a uložila do postýlek. Pak uklidila kuchyni. Uvařila pro sebe a Adama, ale neměla ponětí, kdy se vrátí a vlastně ani neměla hlad.

Chvíli se v obývacím pokoji dívala na televizi, pak zkontrolovala děti a vyšla do svého pokoje. Seděla tam potmě a čekala na Adama. V půl jedenácté zazvonil telefon a ona seběhla do jeho ložnice, aby ho vzala.

„Anno, to jsem já. Jsem na operačním sále. Mám tu naléhavý případ a bude to trvat déle, než jsem myslel. Nečekej na mě, může to trvat ještě celé hodiny. Uvidíme se ráno.“

Ve skutečnosti to domů vůbec nestihl a tak Anna ráno v sedm odvezla děti do nemocnice.

„Najděte si v herně nějakou zábavu,“ řekla jim a šla si promluvit s noční sestrou. „Vidělas Adama?“ zeptala se.

„Ano, před chvilkou. Je na klinice. Celou noc operoval a vypadá jako mrtvola. Posílala jsem ho domů, aby se vyspal, ale řekl, že nemůže. Má na klinice nějakou zlomeninu.“

„Díky,“ odpověděla Anna a šla najít děti. Byly v herně spokojené a tak je nechala být a šla převzít službu a začít s prací.

Řidič taxi přijel jako obvykle a odvezl děti do školy. Jenom Jasperovi se tentokrát nechtělo.

„Ve škole se ti bude líbit,“ ujišťovala ho Anna. „A navíc je pátek. Zítra začíná víkend a budeme společně dělat něco hezkého, ano?“

„Slibuješ?“

„Slibuju,“ řekla vřele a doufala, že Adam neudělá nic, co by ji donutilo slib porušit.

O půl deváté Adam přišel rychle zkontrolovat oddělení. Vypadal hrozně. Annu ovládl její přirozený soucit a vzpomněla si na jeho slova z předchozího večera, kdy ho poslala do horoucích pekel. „Tam už jsem,“ řekl a dnes tak i vypadal.

„Proč na kliniku nepošleš svého zástupce a nejdeš si odpočinout?“ navrhla mu.

„Ten už tam je. Pracujeme na tom oba. Není na tom lépe, než já – oba jsme byli vzhůru celou noc.“

„To mě mrzí.“

Povzdechl si a pohlédl jí do očí – ty jeho byly červené a podlité krví. „Jak se mají moji pacienti?“ zeptal se unaveně.

„Dobře. Damián se zlepšuje, pořád má trochu bolesti, ale je to mnohem lepší. Richard pokračuje s fyzioterapií – jestli chceš, vezmu jejich záznamy a provedu tě.“

„To zvládnou,“ řekl.

Vzal si od ní poznámky a odešel. S každým pacientem si krátce promluvil, zkontroloval karty připnuté na postelích a dělal si poznámky.

„Díky,“ řekl, když skončil a podal jí záznamy zpátky. „A jestli budeš mít chvíli, mohla bys obvolat zprostředkovatele práce a zjistit, jestli bys na příští týden sehnala nějakou chuťvu?“

„O tom si musíme promluvit,“ řekla pevně, ale on zakroutil hlavou.

„Není co říct. Takhle to dál nemůže jít. Rodiče se vracejí v pondělí večer a můžou mi občas pomoci, nejspíš po nocích. Potřebuju jen někoho na odpoledne.“

„Tak řekni své sekretářce, ať tam zavolá,“ odsekla Anna.

„Dobře, řeknu. Jen jsem si myslel, že bys to ráda udělala, protože víš, co chce.“

„Nebo co potřebuješ? To není úplně totéž, Adame, a ty to dobře víš.“

Svaly na bradě se mu napjaly a on se odvrátil. „Teď to nemůžu řešit. Uvidíme se později.“

„Ne, to teda sakra ne,“ řekla pevně. „V jednu chvíli mi řekneš, že mě miluješ a za chvíli se mnou nechceš mluvit a chceš, abych ti našla chůvu. Co se sakra děje?“

Znovu jí pohlédl do očí a tvář měl zbrázděnou bolestí. „Nedělej mi to ještě těžší, Anno.“

„Těžší co? Chceš mi říct, že je konec? Protože jestli ano, mohls aspoň mít tu slušnost udělat to v soukromí!“

Otočila se na patě a odešla, skoro vběhla do ošetrovny a dala se do třídění a uklízení sterilních zásob. Po tvářích jí tekly horké slzy a ona si je zlostně setřela.

Nikdy předtím neplakala! Aspoň ne kvůli mužům a teď měla pocit, že tenhle muž jí rozerval srdce na kousky.

„Promluvíme si večer,“ řekl jí ode dveří. „Až děti usnou.“

„Nenuť se,“ řekla usazeným hlasem.

„Sakra, Anno...“

„Neštví mě,“ řekla a otočila se, nehledíc na to, že uvidí slzy na její tváři. „Nejsem hračka, Adame. Nemůžeš mě jen tak sebrat pro pobavení a pak mě zahodit, když ti přestanu vyhovovat.“

„Anno, takhle to není.“

„Tak jak to potom je?“

Povzdechl si a vjel rukama do vlasů. „Povím ti to večer. Vrátím se co nejdřív, dobře?“

Přikývla, popotáhla a odvrátila se. „Dobře.“

Vyšel ven a lítací dveře se za ním zavřely. Anna se náhle cítila víc osamělá, než kdykoliv předtím ve svém životě.

Adam se cítil mizerně. Byl tak rozpolcený. Jeho děti potřebují stabilitu, něco, na co se můžou spolehnout. Nemůže je nechat přilnout ke každé ženě, se kterou bude mít poměr. Ale musel by být slepý, kdyby neviděl, jak závisejí na Anně.

Ne že by měl milostný poměr tak často. Po Lyn byla Anna první žena, se kterou něco měl a myšlenka, že by se po ní dotýkal ještě jiné ženy, byla příliš bolestivá...

Odsunul ji stranou a vystoupil z auta, zamkl ho a s obavami stoupal k domu. Potřeboval ji, ale neviděl způsob, jak žít dva životy a nešidit ani jeden z nich. Musí ji dostat z domu, ale mohli by znovu žít tak, jako předtím? Stačilo by to?

Kdo ví. Někdy měl pocit, že ji potřebuje víc než vzduch, vodu nebo spánek...

Vešel do domu a našel Annu v kuchyni, seděla u stolu s šálkem čaje. Vypadala hrozně. Plakala a její oči byly červené a opuchlé.

Adam se cítil jako ten nejhorší mizera na světě, ale neměl na výběr. Musí ochránit své děti.

Sedl si proti ní. „Anno, mrzí mě to,“ řekl tiše, hlas drsný city.

Pohlédla mu do očí. „Myslela jsem, že jsi říkal, že mě miluješ,“ řekla hlasem přetékajícím slzami. „Myslela jsem, že ti na mně záleží.“

„To záleží.“ Zhluboka si povzdechl. „Miluju tě.“

„Tak co má tohle všechno znamenat, Adame? Nesnažím se ukrást ti lásku tvých dětí nebo se mezi vás vetřít, ani nic podobného.“

„Já vím. Jen je k tobě nemůžu nechat příliš přilnout.“

„Proč ne? Zvykají si na chuť a ty odcházejí, zvykají si na učitele ve škole a pak jdou do další třídy. Nacházejí si kamarády a pak se stěhují a musí se s tím naučit vypořádat. Proč by to se mnou mělo být jiné? Co je na mě tak zvláštního, že jim nesmím být nablízku? Mám na ně nežádoucí vliv nebo tak něco?“

„Jistěže ne,“ namítl bezmocně. „Nebud' hloupá.“

„Tak proč? Proč, Adame? Miluju tě a ty miluješ mě. Co je na tom špatného?“

Přinutil se neslyšet její námitky. Nemohl jí dovolit, aby ho přesvědčila, bylo to příliš důležité.

„Není na tom nic špatného,“ řekl tiše. „Jen musím dát přednost svým povinnostem, i když vím, že to ublíží nám oběma.“ Těžce polkl a snažil se pročistit si hrdlo. „Musíš odsud odejít. Takhle už nemůžu dál pokračovat, toužit po tobě, milovat tě a přitom vědět, že to skončí.“

„Takže se vrátíme tam, kde jsme byli? Budeš ke mně přicházet, když si vyšetříš chvíličku ve svém na bitém rozvrhu na trošku sexuálního rozptýlení?“

„Takhle to přece není.“

„Ne? Někdy mi to tak připadá. Ale vím, že nemáme na výběr a já tě nedokážu odehnat. Potřebuješ mě a já potřebuju tebe. Nesouhlasím s tebou, ale nejsou to mé děti a tak budu respektovat tvé city, přestože si myslím, že nemáš pravdu.“

„Jen mi udělej jednu laskavost,“ pokračovala Anna hlasem plným bolesti. „Nesnaž se předstírat, že mezi námi je něco míň, než co to skutečně je. Nesnaž se z naší lásky udělat tajný poměr. Odděl ho od života se svými dětmi, ale nepředstírej, že to neexistuje. Nechci, aby ses ke mně choval jako k něčemu, za co se stydíš.“

„Nestydím se za tebe, ani za to, co je mezi námi,“ řekl upřímně. „Chceš znát pravdu? Přál bych si, abych tě nikdy nebyl potkal. Předtím jsem byl šťastný, teď toužím po věcech, které nemůžu mít a ničím ti život. Nemůžu ti dát děti ani štěstí na věky a ty si to všechno zasloužíš a ještě mnohem víc. Nemůžu ti to dát, ani tě nechci trápit. Nemůžeme se vrátit tam, kde jsme byli předtím.“

Chvíli na něj mlčky zírala a pak si povzdechla. „Takže takhle to je? Všechno skončilo? Můžeš mi aspoň říct proč, Adame? To je všechno, co chci, jen vědět proč.“

Adam postrkoval drobek po stole. „Nevíš, jaké to bylo s Lyn,“ řekl tiše. „Pokaždé, když dostala měsíčky, stalo se z mého života peklo. Plakala, křičela, obviňovala mě, že ji podvádím. Vyzkoušeli jsme všechno, ale nic nefungovalo. Pak se začalo zdát, že se s tím smířila. Řekla mi, že se spokojí s adopcí, ale celou tu dobu to v ní bylo a ničilo ji to.“

Pohlédl do jejích zraněných očí. „Tebe by to zničilo taky. Možná ne hned, ale nakonec ano. Potřeba mít děti by tě rozervalo...“

„Ne.“

„Ano, věř mi, znám to. Pokaždé, když se na tebe dívám, cítím bolest, protože ti nemůžu dát dítě. To je základní potřeba, Anno. Přežití druhu, pokračování lidské rasy. Je to základní a silné a neuvěřitelně ničivé – zničilo by tě to stejně jistě, jako Lyn.“

„Ne,“ řekla pevně. „Nezničilo, protože já nejsem stejná, jako Lyn. Nechci jakékoliv dítě. Chci tvoje dítě. Chtěla bych ho počít, nosit, porodit a vychovat ho. Ale vím, že nemůžu. Bolí to, ach bože, ano, bolí to, ale ta bolest je nepatrná v porovnání s představou, že tě ztratím.“

Adamovo srdce se sevřelo bolestí, když slyšel, jak se zoufale ovládá. Toužil ji přerušit, říct jí, že všechno bude v pořádku, ale nemohl.

„A přitom,“ pokračovala Anna tiše, „mi můžeš dát dítě. Můžeš mi dát tři krásné děti, které miluju víc, než dokážu říct. A ony milují mě, Adame, a potřebují mě.“

„Dostanou se z toho.“

„Ne, nedostanou. Potřebují mě, hlavně Skye. Potřebuje matku, Adame, a já chci být tou matkou. Ona se tolik bojí lásky, tolik se bojí, že o ni zase přijde. Nedovolím ti, abys ji o mě připravil. Nepřežila by to.“

„Musím,“ řekl tvrdě. „Nemůžu věřit nikomu, kromě sebe, Anno. Víím, co cítím.“

„A víš taky, co cítí oni?“ přerušila ho. „Víš, jak byli tenhle týden smutní a zmatení, když ty jsi byl v nemocnici a zahrabával se do nedůležité práce? Myslí si, že se na ně zlobíš.“

Pocit provinění ho zasáhl jako kladivo. Celý týden se jí bránil, skrýval se před ní, aby konec nebyl tak bolestivý, ale nakonec dosáhl jen toho, že děti zahnal do její náruče – udělal přesně to, čemu se snažil vyhnout.

„Promluvíím s nimi,“ řekl. „Vysvětlím jim to.“ Ale kdo ví, jak, pomyslel si otupěle.

Ozvala se jeho vysílačka, on si povzdechl, vstal a sáhl po telefonu. Zavolal do nemocnice, pak zavěsil.

„Potřebují mě na pohotovosti, je tam desetileté dítě s mnohočetnými úrazy. Vráťím se, jak budu moci.“

Zamířil dolů a sebral svůj kabát s konce zábradlí. Anna šla za ním.

„Počkám na tebe,“ řekla. „Musíme tenhle rozhovor dokončit.“

„Není co,“ řekl jí pevně. „Promiň, Anno. Mrzí mě to víc, než dokážu říct, ale nemůžu v tom pokračovat. Víím, že věříš tomu, co říkáš, ale už jsem to jednou zažil. Nefungovalo by to. Ať už to bude jakkoliv bolestivé, chci, abys opustila naše životy.“

„V tom případě to řekni dětem sám,“ řekla hlasem přetékaným slzami, „protože já to nedokážu.“

„Řeknu jim to,“ odpověděl ztěžka. „Řeknu jim to zítra.“

„Ne. Slíbila jsem Jasperovi, že spolu zítra něco podnikneme. Nemůžu svůj slib zrušit.“

„Obávám se, že budeš muset. Promiň, musím jít.“

Vyšel ven a tiše za sebou zavřel. Jak nasedal do auta, viděl Annu, jak stále nehybně stojí v hale. Promiň, lásko, řekl tiše. Promiň...

Anna tam stála dlouho, neschopná pohybu, neschopná dýchat. Slyšela Adamovo auto startovat, pak přes čelo domu přejela světla, když se obrátil a odjel.

Na schodech za sebou zaslechla zaskřípání a otočila se. Pohledem zachytila malou postavičku v polovině schodiště, poblíž zábradlí, které Adam ještě nestihl spravit.

„Odcházíš?“ zeptala se Skye vystrašeným šepotem.

Anna těžce polkla a přikývla. „Ano. Ne teď, ale zítra. Mrzí mě to. Dostanete jinou chuť...“

„Ale já chci tebe. Mám tě ráda.“

„Ach Skye.“

Už nedokázala zadržet slzy a rozběhla se k holčičce, která jí vlétla do náruče. „Drahoušku, je mi to líto. Jenom...“

Co? Co jenom? Nic. Je to nespravedlivé. Jak má drobné, vystrašené dívce vysvětlit zmatené motivy jejich otce? „Skye, taky tě mám ráda, drahoušku, ale věci někdy nejsou takové, jak bychom chtěli. Ale i tak můžeme být občas spolu, slibuju. Budeš mě moct vídat.“

„Jak?“ zeptala se Skye přiškrceným hláskem.

„Můžeš mě přijít navštívit, když to tvůj otec dovolí, můžeš mi volat a psát a já ti taky napíšu, vám všem. Bydlím hned za rohem, Skye. Až budeš starší, můžeš za mnou zajet třeba na kole, když budeš chtít. Půjdemo spolu nakupovat a budeme dělat holčičí věci ano?“

„Ale nebudeš tu, abys mě večer uložila, a chůvy nejsou stejné. Ty jsi jako moje máma – ta mě večer ukládala, ale pak umřela. Lyn to dělala taky a pak odešla a ty teď taky odcházíš.“

„Tiše, zlatíčko,“ zašeptala Anna a snažila se potlačit vzlykání. „Slibuju, že tu pro tebe pořád budu. Nikam neodcházím, jen už tady nebudu bydlet. Ale nebudu daleko a nezapomenu na tebe, nedokážu na vás zapomenout. Nikdy, slibuju.“

„Chci, abys tu zůstala,“ řekla Skye a nekontrolovatelně se rozplakala. Anně to málem zlomilo srdce. Vzala holčičku do náruče, odnesla ji do jejího pokoje a položila na postel.

„Skye, pokaždé nemůžeme mít to, co bychom chtěli, ale někdy se ukáže, že je to tak nakonec nejlepší. Mám svou práci a opravdu tu nemůžu být pořád. Ale kdybych tu nebyla, nestali by se z nás tak dobří přátelé, vid’? A tak je dobře, že jsem tu byla. Vím, že jsi smutná, že odcházím, já jsem z toho taky smutná, ale přesto můžeme zůstat přáteli. Chápeš to?“

„Trochu,“ popotáhla Skye. „Byla jsem smutná, když mi umřel křeček, ale táta řekl, že jsem byla šťastná, že jsem ho měla a že to byl tak hodný křeček. Myslím, že je to něco podobného.“

„Přesně tak,“ odpověděla Anna s bolestí. „A teď, co kdyby sis lehla do postýlky a já ti přečetla pohádku?“

„Dobře. A pak mě uložíš.“

„Dobře.“ Anna vzala knížku. „Co tuhle?“

„Hmm.“

„Dobrá. Byla jednou jedna velká tlustá housenka...“

„Ztratili jsme ho. Mrzí mě, že jsme tě volali zbytečně. Zastavilo se mu srdce dřív, než jsme ho mohli stabilizovat.“

Adam přikývl.

„Dobře. Vráťím se domů. Díky, Ryane.“

Vyšel zpátky ke svému autu a na chvíli zůstal sedět. Děsil se nadcházejícího setkání s Annou.

Byl si jistý, že se nevzdá bez dalšího boje a každé slovo, které vyslovila, bylo jako šíp do jeho srdce. Všechno to dávalo smysl, jen kdyby se jí odvážil věřit.

„Zatraceně,“ zamumlal, otočil klíčkem v zapalování a nastartoval. Musí to ukončit, ať to bolí, jak chce. Musí ji nechat jít, dát jí šanci.

Zamiluje se do někoho jiného, kdo jí bude schopný dát dítě, které potřebuje.

„K čertu.“ Zastavil u krajnice, zamrkal a přitiskl si pěst na ústa. Tohle bude těžké, ale kvůli ní to musí udělat.

Zhluboka se nadechl, ohlédl se přes rameno a zařadil se do večerního provozu. Přemýšlel, jestli ještě pořád stojí v hale. Napůl čekal, že ji tam najde, ale když vešel dovnitř, nebyla tam.

Tiše zavřel dveře, opřel se o ně a snažil se uklidnit. Dej mi sílu, modlil se tiše. Pomoz mi udělat správnou věc.

Zaslechl její hlas přicházet shora, shodil boty, stáhl si kravatu a pověsil bundu přes zábradlí. Pak tiše vyšel po schodech nahoru. Počká tu na ni. Byla u Skye, četla jí pohádku. Adam usedl na schody a poslouchal její hlas. Málem u toho usnul. Byl tak unavený, smutný a plný zoufalství. Jak to jen bez ní zvládnou?

„A housenka se změnila v nádherného motýla. Tak. Líbilo se ti to?“

„Děkuju.“

„Není zač, drahoušku.“

„Teď mě ulož.“

„Tak dobře. Všechno v pořádku?“

„Přijdeš za mnou?“

Přijde za ní? Adam se zmateně zamračil.

„Ovšem, že za tebou přijdu. Slibuju, Skye.“

„A budeš mi psát?“

Ach bože, Skye to ví. Jak to zjistila? Zaslechla je snad? Zoufale naslouchal bolestivému rozhovoru.

„Ano, budu ti psát, když mi to tvůj tatínek dovolí a ty mi můžeš volat, kdykoliv budeš chtít, ano? Vždycky tu pro tebe budu, Skye, slibuju.“

„Mám tě ráda, Anno.“

„Ach Skye, taky tě mám ráda, zlato. No tak, už neplač. Bude to v pořádku. Nová chuva bude hodná a brzo se vrátí dědeček s babičkou a navštíví tě.“

„A ty?“

„Ano, já taky, slibuju. A teď běž spát, zlato, nebo budeš ráno moc unavená.“

Adama dusily slzy. Pomalu, nehlučně vstal a otočil se ke Skyiným dveřím, právě včas, aby Annu uviděl vyjít.

Prošla dveřmi, objala se pažemi a bezmocně se opřela o zed'. Po tvářích se jí valily slzy.

Byl hlupák, pitomý, pošetilý hlupák. Anna vůbec není jako Lyn. Ta nikdy neplakala kvůli někomu jinému, než kvůli sobě. Anna měla zlomené srdce, protože holčička ji miluje a on je chce od sebe odtrhnout. Všechny je chce rozdělit, protože se bál věřit jí, dát jim všem šanci.

„Anno?“

Vzhlédla k němu a on k ní napráhl ruku.

„Pojďme si promluvit.“

Vykročila, ale nepřijala jeho ruku. Pořád se objímala pažemi, když ho následovala po schodech dolů, do obývacího pokoje.

Zavřel za nimi dveře a obrátil se k ní.

„Mrzí mě, že jsem se mýlil,“ řekl neohrabaně. „Měl jsem ti věřit, že rozumíš svým pocitům. Měl jsem ti víc důvěřovat. Teď, když jsem slyšel, jak mluvíš se Skye, pochopil jsem, že máš pravdu. Má tě ráda, potřebuje tě a myslím, že ty ji taky potřebuješ. A stejně tak tě potřebuju i já, má láska.“

„Tak co bude teď?“ zeptala se Anna hlasem plným slz. „Zůstanu tu jako chuva nebo budu zase tvoje milenka, nebo co, Adame?“

„Ani jedno z toho. Přisahal jsem, že už se nikdy neožením, ale... miluju tě. Znamenáš pro mě víc, než dokážu pochopit. Jsi můj život.“

„To říkáš teď, ale chtěl jsi mě poslat pryč,“ řekla s obvyklou logikou. „Jak ti mám věřit? Co když zase změníš názor?“

„Nezměním,“ slíbil. „Dělal jsem to jen kvůli dětem. Myslel jsem si, že dělám správnou věc, ale mýlil jsem se. Ani nevím, jestli bych nakonec našel sílu nechat tě odejít.“

Hledal v jejím pohledu známky odpuštění, ale její oči se bezvýrazně třpytily slzami. Přinutil se pokračovat. „Miluju tě. Potřebuju tě ve svém životě. Anno, prosím, vezmi si mě. Staň se mou ženou, jejich matkou. Vím, že ti nedokážu dát dítě, které bys chtěla a to mě bude trápit až do smrti, ale můžu ti dát víc lásky, než kolik můžeš unést. Prosím.“

Zavřel oči, neschopný snášet nejistotu a pak na tváři ucítil lehký dotek její dlaně, kterou mu setřela slzy. „Ach Adame,“ řekla něžně. „Samozřejmě, že si tě vezmu. Miluju tě, miluju vás všechny.“

Jeho paže se kolem ní sevřely, přitiskl ji na svou hrud' a z hrdla se mu vydral vzlyk. „Myslel jsem, že tě ztratím. Myslel jsem, že jsem řekl příliš, že mi nikdy neodpustíš.“

„Není co odpouštět. Všechno jsi to dělal z lásky.“ Zaklonila hlavu, pohlédla na něj a on jí něžnými prsty otřel slzy.

„Nedokážu uvěřit, že jsem tě našel. Čekal jsem na tebe celý život a neodvážil jsem se věřit v tebe. Jsem takový hlupák.“

„Ne, jsi jenom opatrný,“ řekla něžně. „Všechno bude v pořádku, Adame. Uvidíš. Bude to v pořádku, protože máme jeden druhého a to je všechno, na čem záleží. Jen musíš věřit, miláčku. Všechno na tebe čeká, jen tomu musíš uvěřit.“

Něžně a uctivě ji políbil. Zaplavila ho sladká úleva a nechala ho rozechvělého v jejím objetí.

A pak za nimi zašeptal tichý hlásek: „Takže s námi zůstaneš?“

Anna se otočila a Adam uviděl Skye ve dveřích, oči plné naděje, které se neodvažovala věřit. Adam přesně věděl, jak se cítí.

„Ano,“ řekl pevně. „Zůstane s námi. Zůstane s námi už navždycky.“

Natáhl ruce a sevřel Annu i Skye do objetí. Tohle je skutečné. Tohle je láska, které dokáže uvěřit...